

Δίκα λεπτά ευθυμίας



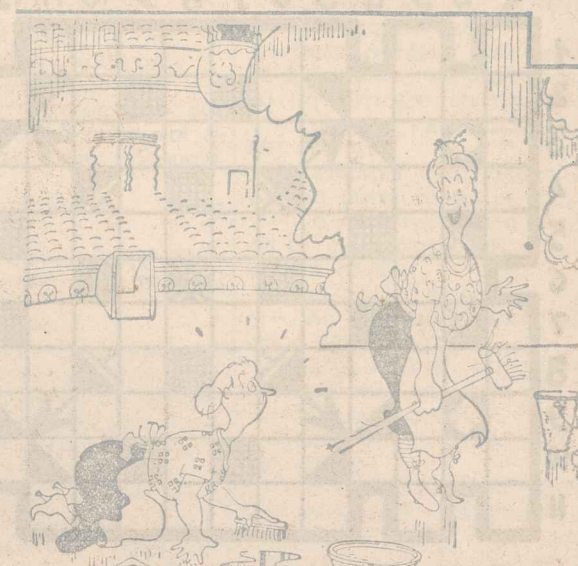
Ο επιμένων νικᾷ

— Δεν εἶνε χιονάνθρωπος, ὅπως νομίζετε. Ἐἵνε ὁ ἄντρας μου πὺ με περιμένε ἐδῶ καὶ ἀργησα λίγο νάρθῶ.



Λιθίνη ἐποχὴ

— Καὶ δταν θὰ παντρευθοῦμε, ἀγάπη μου, θὰ κτίσουμε τὸ σπιτί μας με τὴν ἐρωτικὴ μας ἀλληλογραφία.



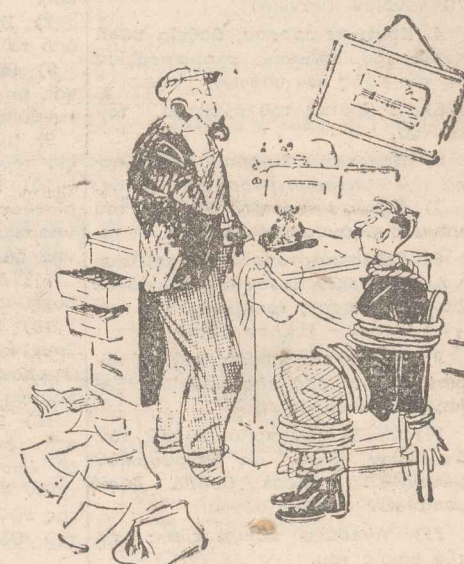
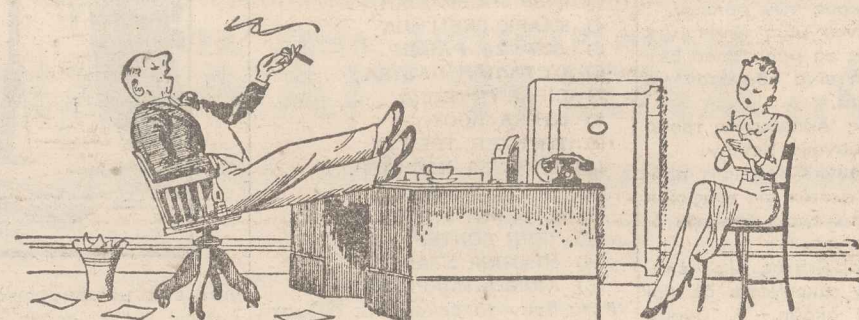
Καλλιτεχνικὴ φύσις

— Πού λες, Ἀμβροσία, ἡ μητέρα μου ᾄθελε νὰ γίνῃ δακτυλονόμος, ἀλλὰ ἐγὼ δὲ δέχθηκα γιὰτὶ εἶχα κλαίσι γιὰ τὸ θέατρο...



Ραδιο-φωνικὴ μετάδοσις

— Καὶ τώρα, ἀγαπητοὶ ἀκροαταί, εἵνε περίπτῳ νὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς ὁ πυγμαῖος Τζιμ Μπόξ ἐνίκησε τὸν ἀντίπαλό του, ἀφοῦ ἀκούσατε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὴν περιγραφή τοῦ μάτς.



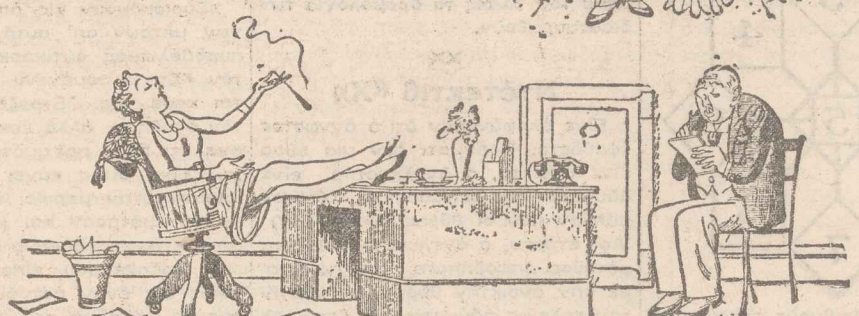
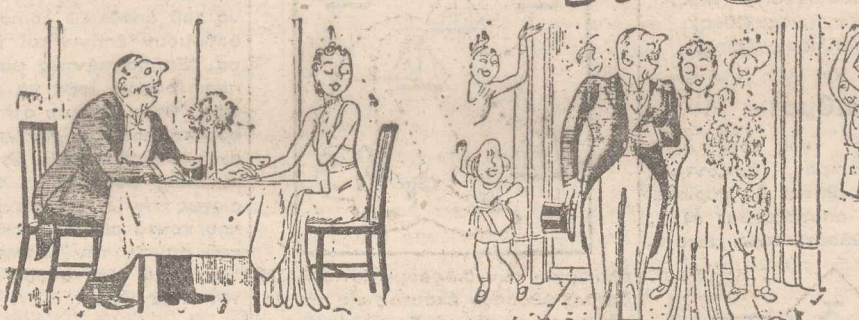
Ἀληθέστατον

— Ὁχι, δεσποινίς. Ὁ κύριος δὲ θὰ μπορέσῃ νάρθῃ στὸ ραντεβού σας, διότι εἶνε δεσμευμένος ἄλλου...



Εὐνόητος διαφορά

— Ὁχι, κυρία, εἵμαστε δίδυμοι, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός μου ὑπηρετεῖ σ' ἓνα ζαχαροπλαστείο.



Ἡ ἱστορία οὐδὲς εἰδυλλίου (Χωρὶς λόγια)



Ἡ τηλεφωνία στὸν ὑδραυλικό

— Καυμένη Πηνελόπη, μιά ὥρα τώρα κουθεντιάσουμε γιὰ μόδες καὶ ζεχασὰ νὰ σὲ ρωτήσω ἂν εἵνε ὁ ἄντρας σου στὸ σπιτί. Σέρεις, ἐπάθαμε μιά μικρὴ θλάση.



ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι

14 Ἰανουαρίου 1939

Ἔτος Γ'. Ἀριθ. φύλ. 121

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ!

Ὅλοκληρα τάγματα πὺ θὰ πίπτουν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τοὺς πολέμους τοῦ μέλλοντος!

ΟΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ

Τὰ μυστικὰ τῶν εὐφροεστῶν ἀγυρτῶν

ΟΙ ΒΑΡΥΤΕΡΟΙ ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Οἱ φοβερὲς δοκιμασίαι πὺ ἐγγνώρισεν ὁ κόσμος κατὰ τὸ παρελθόν

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΩΜΙΚΩΝ

Τὸ «Γέλα Παληάτσο» σὲ ἄπειρες νέες ἐκδόσεις

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Οἱ μικρὲς λεπτομέρειαι, πὺ κάμουν ἓναν τζέντλεμαν

Διηγήματα, ἐρευνες, πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὐθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφοις



Π
Ε64

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΞΙΣΤΗΣ

Η νοικοκυρά, με ύφος υψίστης συγκρατημένης πρὸς τὸν ἐνοικιαστήν της: — 'Αφού ὕστερα ἀπὸ τόσας δια- ροτήριες πού' εἶας ἔκαμα καὶ ἀπὸ τίς τόσες φωνές μου, δὲν μπορέ- σατε νὰ μὲ πληρώσετε τοῦ νοίκι τοῦ περασμένου μηνὸς θὰ σὰς κά- μω μιά γενναϊοδωρία!... — 'Ὁ! Εἰσθε εὐγενεστάτη! — Εἶμαι θεθαία! καὶ πρὸς ἀπό- δεῖξιν, σὰς λέγω ὅτι σὰς καρίζω τὸ μισθὸ νοίκι ἀπὸ τοῦ περασμένου μη- νιατικοῦ! — Εὐγε! ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐγενής! Εἰς ἀπό- δεῖξιν, σὰς θεσάζω, ὅτι σὰς κα- ρίζω καὶ ἐγώ, τὸ ἄλλο μισθό!...

ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ I

Ὁ κομμητής πρὸς τὴν πελατιάδα του:

— Πρέπει νὰ ζερετε ἐπὶ αὐτῇ ἡ μικρὴ ἀντονασιὸν πού' ἔκαμα νὰ πέφτῃ ἐπὶ ἐμπρός εἰς τὸ μέτωπόν σας, σὰς κἀνῃ τούλῳαξιόν δεκά χρόνια νεώτερον.

— 'Αλλ'θεοὶ! τότε... ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει... κἀμέτε μὴ ἄλλες δύο... ἡ μᾶλλον ἄλλες τρεῖς!...

ΣΤΟ ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἡ ἀροβόλιας πελάτης πρὸς τὸν κρεοπωλῆν:

— Θέλω νὰ μὲ δώσετε ἕνα ἀρόβιο κομμάτι πού νὰ εἶναι ὁλοῦ φρενὸς, χωρὶς πέτσεα, χωρὶς κανένα νεῦρο, χωρὶς κόκκαλα, χωρὶς... — Τότε, νὰ ῥάρετε ἕνα... ἀγὼ!

ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΣ!

Σκέψαις αὐτῶν (ἐνῷ κρατεῖ στὰ χέρια του δύο λογαριασμοὺς τῆς ράμπρας τῆς γυναικίᾳς του):

— Τούς πρώτους μῖνας τοῦ γάμου μου, ἡ γυναικίᾳ μου ἴταν γιὰ μένα ἡ ἀκρίβη μου γυναικοῦλα! καὶ ἐγὼ ἤμουν γιὰ κείνην ὁ θεσπου- ρφὴ της! Τώρα, ἐξοκαλοῦναι ἀκό- μη νὰ μὲ εἶναι «ἀκρίβη» ἀλλὰ, ἐ- γώ... προδίδωμαι! ἀντὶ νὰ εἶμαι ὁ θεσπουρὸς της, ἐγὼ δὲν... θεσπου- ροφώμαι τίς!

ΥΠΟΨΕΧΣΙΣ

Ὁ Χριστοῦκος ζητᾷ, ἐπιδρώνας, ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τοῦ ἀγνώ- σῃ ἕνα τούμπανο καὶ κλαίει διότι ἐκείνου ἀρνεῖται.

— Δὲν θὰ σοὺ πάρω, τοῦ λέγει, διότι θὰ μὲ ζαλιέσαι! θὰ μὲ ἐμπο- δίξῃς νὰ ἐργάζωμαι!

— Ὄχι, πατέρα— ἐπιμένει ὁ μι- κρός, δὲν θὰ τὸ παίζω ὅταν ἐργά- ζεσαι παρὰ μόνον ὅταν... κοιμᾷ- σαι! Ἐκεῖς τὸ λόγον μου!

ΑΠΟΓΟΧΕΥΣΙΣ

Εἰς τὸ ζευδοχεῖν τοῦ ὄνυνου, ἕως περαστικῆς Ἀγγλίας:

— Γιὰς... τέλει ἕνα ντυμάτιος μὲ τρεκαμένον νερό!

— Ὁ ἐπαιστής:

— Δυστυχῶς, κυρίε, τὸ μόνο πού' εἴχαμε κάτω ἀπὸ τὸ σφεῖτα ὄνυνου εἶναι τὰ κεραμίδια στραπατταρισμέ- να τὰχουμε νοίκιο!...

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

— Μά, πῶς μπορεῖς νὰ ἀρνῇσθαι νὰ μὲ δώσῃς χίλια φράγκα ἀπὸ μέ- να, ἕνα παλιὸ φίλο σου, τὸν ἄλλο ἄσπυρό σου, ὅπως μὲ ἀποκαλοῦσες πρὸ ὀλίγου καιροῦ!...

— 'Ακριβὸς, αὐτὸ ἐνὶ ποὺ μὲ ἀ- νησυχεῖ καὶ μὲ κάνει νὰ εἶμαι δύ- σπαστος! Εἰπεὶν γινώσκω πολὺ κα- λὰ ποῖς εἶμαι καὶ ἐκὼ τὴν μεγα- λυτέρη δυσποπία στὸν ἐαυτό μου!

..ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
14
Ἰανουαρίου 1939
Ἀριθμὸς φύλλου 121

7 Ημέρες 7 Ημέρες

Ὁ λάκκος ὁ ἐλ- ληνικός λαός, συμμετέχει μὲ συγκίνησιν εἰς τὸ εὐτυχές γε- γονός τῆς βαπτίσμας τοῦ θυγα- τρός τῶν Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. τοῦ Δια- δόκου Παύλου καὶ τῆς Πριγκί- πισσας Φρειδερίκης, εἰς τὸ ὁ- ποῖον ἐξῆλθον τὸ ὄνομα Σοφία. Καὶ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρ- διαν τῶν Ἑλλήνων, μαζί μὲ τὸ εὐτυχές αὐτὸ γεγονός ἀναστῇ ἡ μνήμη τῆς αἰδοίμου Βασιλίσσης καὶ μᾶμης τῆς νέας Πριγκίπι- σσας, ἡ ὁποία ἀφίερσεν τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὴν ἐξυπρέτησιν τῆς χώρας της. Καὶ εὐχεται ὁ ἑλληνικός λαός, ὅπως εἰς τὴν νεοφύλακτον Πριγκίπισσαν Σο- φίαν ἀναζητήσῃ τῆς Βασιλίσσης μᾶμης της αἰ μεγάλοι ἀρεταί.

Βροχὴ ὁ λογοτε- χνικὸς διαγωνισμὸς—δείγμα δι' ἀρχαιοῦς, μετὰ τὴν κυβερνητι- κὴν διὰ τὴν λογοτεχνίαν ἐπι- μνησιν, νὰ φαντασθῇ καὶ ἐν- τὸς αὐτοῦ τὸ περὶφρονιμένο εἶδος. Ἐταί μαθαίνουμε, ὅτι ὁ «Γυναί- κειος Σύλλογος Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν» προκηρύσσει λογοτε- χνικὸν διαγωνισμὸν καὶ θαρδεῖ- ον γυναικεῖας πεζογραφίας μὲ χρηματικὸ ἐπῆλο δρ.5 χιλ.Τὰ ὁ- λώματα τῶν μελῶν τῆς ἐπιτρο- πῆς ἐγγυητὰ διὰ τὴν δίκαιαν τοῦ θροῦβου ἀπονομῆν. Δι' αὐ- τὸ, εἰς τὸν φιλολογικὸν διαγ- νισμὸν αὐτὸν, πρέπει νὰ λάβουν μέρος οἱ αὐτοὶ Ἑλλήνιδες, πού εἰναι εἰς θέσιν νὰ μεταδύσων ἐ- νὸς τέτοιου διαγωνισμοῦ.

Διεθνής Ἐκθεσίς Ζαχαροποιίας. Ἡ μὴν Ἐκ- θεσίς, πού δὲν ἔχει τὴν πεζότη- τὰ ἄλλων Ἐκθεσέων, Ἀσφαλ- δὸς ὁ κόσμος θὰ τρέξῃ σὺς αἰδῶ- σες πού θὰ ζαλιθῶσιν τὰ προ- ἰόντα τῆς γλυκυτάτης αὐτῆς δι- ομικτανίας καὶ διουτεχνίας καὶ θὰ τὰ θαυμάσῃ. Ἀκόμη ὁμως θὰ θαυμάσῃ καὶ τὰ προϊόντα τῆς μα-

γειρικῆς, πού εἶναι τὸ ἀπαραι- ττην συμπλήρωμα τῆς Ἐκθε- σεως, φαγητὰ καὶ γλυκίσμα —ἡ μία τῶν πλευρῶν τῆς ἀνθρωπι- νῆς ἀπολαύσεως. Οἱ διευθύνον- τες ὁμως τὴν Ἐκθεσιν αὐτὴν, πρέπει νὰ λάβουν τὰ μέτρα τῶν. Διότι εἴνε δυσκόλο ν' ἀ- ντιστοῦν οἱ ἐπισκεπταὶ εἰς τὸν πειρασμὸν μίᾳ μιλ.—φείν ἡ μίᾳ μαγιονέζας. Ἐκτός ἂν ἡ Ἐκ- θεσίς συμπληρωθῇ καὶ μὲ ἕνα ἐστιατόριον, πού θὰ κόμῃ ἀσφα- λῶς χρυσὸς δουλειάς.

Χαλαροὶ Κυρίου στὰ σπῖτα πού ἔχουν ὁδοῦφω- νο, Κάθε Δευτέρα, Τετάρτη, Παρα- σκευή, Σάββατο καὶ Κυριακῇ, πού δίδεται ἡ «Ὁρα τοῦ παι- διοῦ», Πιένες ἀφάνταστες ἀπὸ τοὺς μικροὺς φίλους τῶν παιδιῶν τῆς οικογενείας, πού συνάδου- ναι γιὰ ν' ἀκούσων τὰ ῥαῖα παρρημῖα, τὴν παιδικὴν μουσι- κὴν καὶ τὰ τραγούδια πού ἐκπε- ραζοῦν καὶ χειροκροτήματα ἐν- θουσιαστικὰ συνδεοῦσιν τὴν «Παιδικὴν ὥραν». Ἀλλὰ καὶ ἡ «Ὁρα τοῦ Ἀργυρίου», πού ἔδε- σται οἰσθὴ μετὰ τὴν ὑπαγεῖν τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν εἰς τὸ ὑ- ποφύριον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ καὶ Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάβ- βατον, ἐκεῖ γίνεῖ ἀπαραίτητος τόσον εἰς τοὺς ἀσκολογούμενους εἰς τὰ ἀγορικά, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἀγρότας, θέματα διαλεγμέ- να καὶ γενικὰς τὸ πρόγραμμα, πολὺ χρῆσιμον καὶ γλῶσσα πού τὴν ἐννοεῖ ὁ κόσμος. Ἄν καὶ τὸ μουσικὸν πρόγραμμα διαρρηθ- ῇ, ἂν ἡ ἑλληνικὴ μουσικὴ, πα- λὰ καὶ νέα, πᾶρ περισσώτερον ὥρα—ὅπως καὶ θὰ γίνῃ, ὡς πλη- ροφουρήσῃ—τότε ὁ Ραδιοφω- νικός Σταθμὸς θ' ἀποδώσῃ ἀπὸ ἐπὶ τόσον καιρὸ, ἕως πρὸ ὀλί- γου—δὲν ἀπέδωκε.

Νέον δυστύχημα, ἐξ ἀφορμῆς τῶν χωρὶς φρένα ὁ- κημάτων τῆς Πάουερ. Μὲ θύμα- τιν, μάλιστα, ἀρκετὰ. Ἡ ἡμῶν ποῦρ λ' ὁρᾷ ἐπὶ ἐπείρεια, πού ὁ- σκὼς αὐτῶν τὴν τῆμν τῶν εἰ- σιτηρίων της καὶ διαρκῶς δολο- φνεῖ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Πειραιεῖς, πρέπει νὰ κρυφθῇ δημοσίως κίνδυνος. Ἐταί τοῦ- λάστιον θὰ τὴν ἀποφύγουν οἱ συμπολίται, ἀφοῦ θὰ ἔχῃ τὴν ταμπέλλα τοῦ δολοφόνου.

Οἱ δικοὶ μας πα- ραχαράκται, πού εἰς τὸ παρελ- θὼν ἐξεφύτρωναν κάπου—κάπου μὲ διδραχμὰ καὶ τάληρα καὶ ἱ- κοσάδραχμα, ἐγγελοποιοῦσαν τὸ φέρελθι ἐπάγγελμα ἐμπρός εἰς τὸν ἄλλον συνδεδελφόν των, ἐντιμώτατον κ. Σάβλ Λεφθέρ. Ὁ κ. Λεφθέρ, τυπογράφος ἐκ τῶν καλυτέρων τῶν Παρισίων, ἐτύ- πωσεν ἑκατόληρα, δολλάρια καὶ φράγκα τῶν ἑκατὸν καὶ ἑξῶς ζῶν καριόαμεν. Δυστυχῶς γι' αὐτὸν καὶ εὐτυχῶς γιὰ τὸν κο- σμάκη, οἱ ἀστυνομικοὶ εἰσέκοψαν τὴν λαμπρὰν δράσιν του.

Στὴν Κέρκυρα, μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ καίτοιου κυριοῦ, γίνθηκε ἕνα τρομερὸ

πῆμα...

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

—Τρία κυβικά μέτρα νεροῦ ὅταν παγώνουν μεταβάλλονται εἰς 3.50 κυβικά μέτρα νεροῦ.

—Δι' αὐτοῦ τοῦ πειράματος ὁμη- ουρεῖται μὴ ἐξάρσεις.

—Ἀπλοῦς: Ἐνῷ κάθε ἀντικείμε- νο φουμένον αὐτοελλεται, σὸ νε- ρὸ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον ψυχόμε- νον διατελλεται.

—Ὅπως φαίνεται, ἡ Βασιλίσσα Βικτωρία δὲν ἴταν καθόλου ἐπι- κὰς στὰς ὑπὸκαυσις της.

—Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας της εἰκε κρεμάσει 25 γυναικίς!

—Τὰ ὑψηλότερα δέντρα τοῦ κό- σμου εἶναι τὰ δέντρα πού παράγουν τὴν νέλα.

—Ὁσὸν αὐτὴν Βικτωρία (Ἀγγλὶ- κὴ ἀνοικία στὴν Ἀφρική) καὶ τὸ ὕψος των εἰν 90 μέτρα.

—Ἐπὶ ὀδὸκλῃρα χρόνια στὴν Κίνα τὸ φωτισμὸν μετεφέρτε μὲ σωλῆνες κατασκευασμένους ἀπὸ κορμούς δέντρων «ἱμαμῶν».

—Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῶν Βο- ρεοδυτικῶν Σιποδεσφῶν της Ἀγ- γλίας ἐκδίδοι εἰσιτήρια ἄδρους 50 τόνων!

—Ἐκεῖ ὑπολογισθὲν ὅτι χρυσὸς ἄ- ζις 500.000 λίβρων ὀρίζεται ἐκτε- θεμένους στοὺς δρόμους τοῦ Λον- δίνου.

—Τὸν ἀντιπροσωπεῖν δὲ τὰ χροῖα νῆματα τῶν διαφόρων ἰσθμ- τικῶν γραματοθυρίων.

—Στὴν Βενετία ὑφίσταται ἀκόμη μέχρι σήμερον ἕνα καφενεῖο τοῦ ὁποῖου οἱ θυρεο εἶναι ἀνοικτὲς ἡμέ- ρα καὶ νύκτα ἐπὶ 150 συνεχῇ χρό- νια!

—Ὁ τίτλος τοῦ «ναυάρχου» σὲ ἀγγλίστι νοσητικὸ δὲν ἴταν ἐν χρή- σει παρὰ ἀπὸ τὸ ἔτος 1306 καὶ ἐν- τεῦθεν.

—Ὁ πρῶτος Ἀγγλος ναυτικός πού ἔλαβε γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸν τὸν τίτλο ἴταν κάποιος Γεώργιος Ἀλβέρτ' ἀνωμαλίζονταν ὁ «Ναύα- ρχος τοῦ Στόλου τῶν Πέι τε Λιμε- νων».

—Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου πε- ριέχει τέσσερες φορὲς περισσότερο κυττάρων ἀπὸ ὅλον τὸν ἥλιον.

σμοῦ τῆς Ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας.

—Στὸν Καναδὰ ἐγίνετο ἕνας πρῶ- τος διαγωνισμὸς τῶν ταυρίων.

—Ἐντός 53 λεπτῶν μία μικρὴ πλοῦ- τὴς οὖσα καθορίσθηκε ἀπὸ τὸ στὰ- χυα καὶ μετεβλήθη εἰς ψυμῖ.

—Τὸ μικρὸ ἀνάστημα στὸν ἄν- θρωπο εἶναι σημείον ἐξυπνάδας.

—Ὅλοι δὲ σκεδὸν οἱ διασημοὶ ἄν- θρωποι ἐκτὸς τῆς ἱστορίας ἴσαν μικρο- σμῖ.

—Ὁ ποιητὴς Κίτης, λ' κ. Ἰβαν 1.52, ὁ Μπετόβον καὶ ὁ Νέλσον, ἡ- σταν 1.62, ὁ Ναπολέων ἴταν 1.55κλ.

—Τὸ πῶς ἐκπληροῦν τὸ πῆμα ἀ- λῶν καὶ κληρονομήθηκε πρὸ πολλῶν χρόνων στὸ Ἀλγεμουργικὴ τῆς Αὐ- στρίας.

—Ἐνὰς ἀνοδοῦς, κοδάλισα στὸ ὄλον τοῦ χωρὶς καλινά, πῆλινος πάντα ἀπὸ ἕνα στρωμὲν καὶ σε- ρισμένο τραπέζι, σὲ μὲγάλῳ ζε- νοδοκίῳ «Ἀσπρὴ Καρδιά».

—Τὸ πῆμα αὐτὸ ἐπετεῖθη δι- κάως νὰ κολληθῇ κανένα ἀντικεί- μενον, ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ διάφορα πρὸς κινεῖται ἀρεσασμένα σὲ τρα- πέζι.

—Εἰς ἐνδεῖσιν θαυμασμοῦ πρὸς τὸ κατόρθωμα αὐτό, σὲ γεῖμα πού ἐ- πακολούθησε, παρεκάθητο καὶ τὸ... ἄλογο.

—Ἐκτοτε δὲν ἀνεφέρθη κανένα ἄλλο πῆμα ὀλόγον ἴσας οἱπου διαδύσθησε πρὸς τὸ ὅς ἄν πῆμα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ καθόλου.

—Τὰ ἑσπερικά χρόνια δὲν εἶναι καμμία παλαιὰ ἐφεύρεσι! Ὁ πρῶ- τος πού τὸ εἰσέγαγεν ὅτι ὁ Ἰωλνὶς οὐ Καίσαρ.

—Ἐως τότε, ὅλα τὰ χρόνια εἶ- γαν 365 μέρες. Ἐταί ὁμως καθι- στερῶσαν κατὰ 6 ἡμέρας ἀπὸ τὸν ἱσλακὸ χρόνον, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λό- γον ἡ χρονολογία σὲν τέλος καὶ ἀνέστη «ἡ γυναικὴ μισροῦ» 24 μέ- ρες καὶ 5 ἡμέρας!

—Γιὰ νὰ γίνῃ ἀκόμη ἀκριβέστε- ρος τῶν χρονολογιῶν, ὁ πάπας Γρηγόριος ὁ Β' ἄρσε, σὲν 1582, ὅτι οἱ αἰῶνες πού δὲν ἴσαν πολ- λαπλάσια τὸ 4 δὲν θὰ περιελάμ- δανον δισέκτα χρόνια.

—Ἰδοὺ καὶ μερικὲς ἄλλες παρα- τήσεις, σχετικὲς μὲ τὸ ἡμερο- λόγιον.

—Καθὼς χρόνος ἀρχίζει καὶ τε- λειώνει τὴν ἴδια μέρα τῆς ἑβδομά- δας.

—Ὁ Ὀκτωβρίος ἀρχίζει πάντα τὴν ἴδια μέρα πού ἀρχίζει καὶ ὁ Ἰανουάριος. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐ- πίσης μεταξὺ Φεβρουαρίου, Μαΐου καὶ Νοεμβρίου. Ἐπείσης μετὰ τοῦ Ἀπριλίου καὶ Ἰουλίου, καθὼς καὶ μὲ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου.

—Ἡ πρώτη Γαλλικὴ ἵπποδρομία ἐγίνετο σὲς 25 ὁκτωβρίου τοῦ 1766.

—Καθὼς λαὸς μετακινεῖται μὲ δι- δραχμὰ πρὸς ἀπὸ καὶ πτωμαίνας.

—Ὁ Γερμανοὶ λένε: «Πῶς βρι- σκεστέ;»

—Οἱ Ὀλλανδοὶ: «Πῶς πηγαίνε- τε;»

—Οἱ Ἀγγλοὶ: «Πῶς κάνετε;»

—Οἱ Γαλλοὶ: «Πῶς φέρεστε;»

—Οἱ Κινεζοὶ: «Ὅσάποτε τὸ ρυθ- σας;»

—Οἱ Αἰγύπτιοι: «Πῶς ἀναπνεύ- τε;»

—Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Ἀγκρᾶς...φου- σούν ὁ ἕνας μέσα σὲ αὐτὸ τοῦ ἄλ- λου!

—Οἱ Τάταροι συνήθουν νὰ... τραβῶν τ' αὐτὸ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου νοῦ!

—Οἱ φώκες, τὰ περιέργα αὐτὰ ἀμφίβια, διεκρύνονται τρομερῇ κρί- σιν.

—Ἐχουν προσβληθῇ ἀπὸ μὴ ἐ- πίσημα πού τὰ δεκατρεῖς.

—Ἐταί ἀπὸ χρόνια θὰ ἀνι- σκύν καὶ αὐτὸν σείρῃ τῶν ζώ- ων πού ἔχουν ἐκλείβῃ ἀπὸ τὸ πρό- σωπον τῆς γῆς.

—Οἱ Γάλλοι, στρατιῶτες πρωτοφ- ρεσσὸν σὲν τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρ- λωμάγνου.

—Ἡ πρώτη τους σὲν ἀπετελεῖ τὸ ἀπὸ...δερμάτια ἀγρίων ζώων.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ

Οἱ σύζυγοι φιλονικοῦν καὶ ἀφοῦ ἀνταλλάσσουν πολλὰ λόγια, ἐκείνη ὑποχωρεῖ πρώτη καὶ καταλήγει ὡς ἑξῆς:

—'Εστω ὁμολογῶ... ἄνθρωπος εἶμαι καὶ γι' αὐτό, ἔχω κι' ἐγὼ τὰ ἐλαττώματα μου...

— Αἱ δόξα σοι ὁ θεός! λέγει ἐ- κείνος ζῆλος. Εἶμαι εὐτυχὴς πού τὰ ἀναγνωρίζεις...

Σαφινὰ ὁμως, ἐκείνη γίνεται καὶ πάλιν ἐπιθετικῇ:

— 'Α! ὦστε λοιπὸν, ὁμολογεῖς ὅ- τι ἔχω ἐλαττώματα, καὶ δὲν ποὺ λές ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ ἐλαττώμα- τας! Γιὰ τὸ ὅλον λοιπὸν, νὰ μὲ τὰ ἀπαρνήσῃς!

ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΛΥΣΙΣ

Ἡ κυρία, προκειμένου νὰ ἐνοι- κισθῇ ἕνα σπίτι:

— Αὐτὰ ἐδῶ τὰ παρῶντα εἶνε κα- κοποιημένα! οἱ γειτόνες ἀπὸ ἀντι- κρου θὰ μπορῶν νὰ θέλουν πᾶν ὅ,τι συμβαίνει μέσα σὲ αὐτό.

— Ἐὰν τὸ νοικιάσεις, κυρία μου, ὁ ἰδιοκτήτης ἀναλαμβάνει τὴν ὑπο- χρέωσιν νὰ κτίσῃ μὲ τοὺς δαῖτα αὐτὰ τὰ παρῶντα πού σὰς στενοχω- ροῦν!

— Μά... τότε, ἐγὼ, πῶς θὰ μπο- ρῶ νὰ ἐλθῶ. τὸ τί θὰ γίνεταί μέσα εἰς αὐτό τὸ ἀντικρὺν μου σπῖτι;

ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ

Ἐνὰς Ρώσος, ἀφοῦ ὑπεβλήθῃ ἐπὶ 9 χρόνια εἰς θεραπείαν ἀπὸ ἕνα γινάτρῃ τῆς Μόσχας χωρὶς νὰ ὀφ- ἀποτελέσῃ, ἀποτείνεται ὅτι ἕνα γινάτρῃ Γερμανὸν σὲν Πετροῦπολιν μαθητὴν τοῦ Χάννερν, πού πρῶ- τώστωσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν με- θόδον.

Ἐνὰς Ρώσος, ἀφοῦ ὑπεβλήθῃ ἐπὶ 9 χρόνια εἰς θεραπείαν ἀπὸ ἕνα γινάτρῃ τῆς Μόσχας χωρὶς νὰ ὀφ- ἀποτελέσῃ, ἀποτείνεται ὅτι ἕνα γινάτρῃ Γερμανὸν σὲν Πετροῦπολιν μαθητὴν τοῦ Χάννερν, πού πρῶ- τώστωσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν με- θόδον.

Ἐνὰς Ρώσος, ἀφοῦ ὑπεβλήθῃ ἐπὶ 9 χρόνια εἰς θεραπείαν ἀπὸ ἕνα γινάτρῃ τῆς Μόσχας χωρὶς νὰ ὀφ- ἀποτελέσῃ, ἀποτείνεται ὅτι ἕνα γινάτρῃ Γερμανὸν σὲν Πετροῦπολιν μαθητὴν τοῦ Χάννερν, πού πρῶ- τώστωσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν με- θόδον.

Ἐνὰς Ρώσος, ἀφοῦ ὑπεβλήθῃ ἐπὶ 9 χρόνια εἰς θεραπείαν ἀπὸ ἕνα γινάτρῃ τῆς Μόσχας χωρὶς νὰ ὀφ- ἀποτελέσῃ, ἀποτείνεται ὅτι ἕνα γινάτρῃ Γερμανὸν σὲν Πετροῦπολιν μαθητὴν τοῦ Χάννερν, πού πρῶ- τώστωσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν με- θόδον.

Ἐνὰς Ρώσος, ἀφοῦ ὑπεβλήθῃ ἐπὶ 9 χρόνια εἰς θεραπείαν ἀπὸ ἕνα γινάτρῃ τῆς Μόσχας χωρὶς νὰ ὀφ- ἀποτελέσῃ, ἀποτείνεται ὅτι ἕνα γινάτρῃ Γερμανὸν σὲν Πετροῦπολιν μαθητὴν τοῦ Χάννερν, πού πρῶ- τώστωσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν με- θόδον.

Ἐνὰς Ρώσος, ἀφοῦ ὑπεβλήθῃ ἐπὶ 9 χρόνια εἰς θεραπείαν ἀπὸ ἕνα γινάτρῃ τῆς Μόσχας χωρὶς νὰ ὀφ- ἀποτελέσῃ, ἀποτείνεται ὅτι ἕνα γινάτρῃ Γερμανὸν σὲν Πετροῦπολιν μαθητὴν τοῦ Χάννερν, πού πρῶ- τώστωσε τὴν ὁμοιοπαθητικὴν με- θόδον.

Ἐνὰς Ρώσος, ἀφοῦ ὑπεβλήθῃ ἐπὶ 9 χρόνια εἰς θεραπείαν ἀπὸ ἕνα γινάτρῃ τῆς Μόσχας χωρὶς νὰ ὀφ- ἀποτελέσῃ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

Η ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Η Γαλλική Κυβέρνησις αποφάσισε να χρησιμοποιήσει, εκ νέου, την Νήσον του Διαβόλου, ως τόπον περιορισμού εγκληματιών, καταδικασμένων εις ισόβια δεσμά. Η περιήγμος νήσος είχε παύσει από τριετίας, να χρησιμοποιείται ως τόπος εγκλεισμού καταδικωμένων, αλλά τώρα, διά λόγους οικονομίας και διότι αι φυλακαί της υπεραπλήρουν είναι υπερηλπίσαι, ελήφθη η απόφασις να αποστελλώνται εκεί κατόικοι.

ΕΝΑ ΛΩΠΟΔΥΓΙΚΟΝ ΡΕΚΟΡ

Είς την Χιουαντανιμπολίν, ένας εξ επαγγέλματος κλέπτης, ο Άλφρεντ, κατεδικάσθη εις φυλάκιον δύο ετών. Ο Φίρστεντ είχε 60 ετών. Κατά το διάστημα της ζωής του είχε την τιμή να κλέβη 400 φορές άνθρωπον της δικαιοσύνης, κτηνοτροφίον κατά κανόνα διά κλοπής. Έως τώρα έχει καταδικασθί σπουδαίως εις φυλάκιον 30 ετών, επέρασε δηλαδή το ήμισυ της ζωής του εις τας φυλάκας. Καί όπως φαίνεται σκοπεύει να αυξήσει την επίδοσιν του.

ΤΕΡΑΣΤΙΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

Οι μεγαλύτεροι και ισχυρότεροι οργανισμοί του κόσμου είναι οι ασφαλιστικές εταιρείαι, και ιδίως οι αγγλικαί. Υπάρχουν περιπτώσεις που οι εταιρείαι αυτές αντιμετώπιζον την άμεση πληρωμή εκατομμυρίων λιρών. Έν τούτοις τις πληρώνουν, χωρίς να υποστούν την πλημμελή κλονισμόν.

Η τελευταία καταστρεπτική πλημυρία που προκάλεσε άνωπλογοι στες ζημίες, στις ανατολικές πολιτείας της Αμερικής, δημιούργησε στις ασφαλιστικές εταιρείαι απάτη σεις 70.000.000 λιρών.

Όταν ο τρομερός σεισμός του 1906 κατέστρεψε τον Άγιον Θωμά, οι ασφαλιστικές εταιρείαι έπλησαν στους άπιστους ανέλθεσθ από ποσά των 400.000.000 λιρών.

Η πυρκαϊά του Σικάγου του 1871 έσπασε στις ασφαλιστικές εταιρείαι ες περί τις 20.000.000 λίρες, ενώ οι ασίμοι της Ιαπωνίας το 1923 έπλησαν ζημίες σε όλες τις ασφαλιστικές εταιρείαι του κόσμου, ανερχόμενες σε 200.000.000 λίρες!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Τραγικώτατον επίλογον είχενε μία όμας νεαρών Γάλλων φοιτητών να κυνηγι, το όποιον διαγνώσαν εις την Λυών. Οι κυνηγοί είχαν διαρρηθί εις δύο ομάδας και έπληρουσαν μέσα εις ένα πυκνόν δάσος διά την ανεύρεσιν του θηράματος. Αίφνης εις μίαν λόγχμην κάτι έκινησθ και άμέσως εξ πυροβολισμοί έρήφθησαν προς το μέρος. Έπειδή όμως δεν έφθάνη τότε έπληοισαν μερικοί εκ των κυνηγών να ίδούν το αποτέλεσμα των πυροβολισμών των. Άμέσως όμως εύρεσθον πρό τραγικού θανάτου: Είς το μέρος που είχαν πυροβολήσει εύρισκον νεκρά μία γυναίκα. Δεν είχαν προσέσθι να συνέλθουν όταν έπρόβαλεν ένας εκ των κυνηγών, ο όποιος μόλις αντίκρυσε το πτώμα ήρρισε να δλοφύρεται.

Καθώς απέδειχθ το θύμα ήτο η σύζυγος του νεορού κυνηγού, η όποια είχε μεταβή προς συνάντησιν του άνδρος της.

Είπε περίργον να λεχθί τι έππλοκούσθη μετά την άποκάλυψιν. Ο άτυχος σύζυγος ύπστη νευρική κρίσιν και ένεκλεισθ εις κλονισμόν.

ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ

Η κόρη ενός προτεστάντου πρωθιερέως των βορείων περιφερειών των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, ήτο άρραβωνιασμένη με ένα άξιο παλληκάρι—που τό είχε διαλέξει ο ίδιος ο πατέρας της ως γαμβρόν του και συζυγόν της— έπρόκειτο δε να τελέσθ μετά ένα μήνα τούς γάμους της. Άλλά μέχρις ότου θά ήλθι η καθορισθείσα αυτή προθεσμία, ο πρωθιερέυς έστειλε την κόρην του εις τό σπήι της άδελφής του, η όποια ζούσε μέσα εις την Νέαν Υόρκην.

Έν τώ μεταξύ όμως, ο πρωθιερέυς, που είχε την διακαή επιθυμίαν να τελέσθ μόνος του το μυστήριον του γάμου και να εύλογησθ με τά χείλη του τά παιδιά του, ηόθιερος ζαφνικά και τόσο βορεία, που ο γιατρός του τον έβεβαίωσεν, εύθης μόλις τον έπεσκέσθη, ότι ο θάνατός του ήταν άναποφευκτός και ταχύς.

Ο πρωθιερέυς, που δεν έφοβήθ καθόλου τον θάνατον αλλά ήθελε μόνον να κρατήσθ την ύπόσχεσιν του και να άκούσθ η φωνή του εύλογούσα τά τέκνα του κατά την ώραν του ιερομυστηρίου της γαμψυμν τελετής, έστειλε και έκάλεσε τον αντιπρόσωπον μιας έταιρείας εναν κώλο και ο ένας δίνει στον άλλον έναν καθρέφτη, μέσα στον όποιο κάθε μέλος κυτάζει με κατόνιν επί τρία λεπτά της ώρας. Όταν κυτάζουν όλοι, μέσα στον καθρέφτη, τοποθετείται στον ιερό και θεωρείται ως ιερόν σκευός, γιατί κάθε μέλος άφισσε τον εαυτό του και τις σκέψεις του μέσα στον καθρέφτη. Η σκέψις θεωρείται από τούς αποαδούς της θρησκείας αυτής ότι είνε ο Θεός.

Η κόρη του, είδοπονηθείσα, έπέστρεψεν εις την έπαρχίαν άμέσως και παρακολούθησθ την κηδείαν του πατρός της. Όταν δε μετά δέκα ημέρας τελέσθησαν οι γάμοι της, ήκουσεν εύκρινέστατα την φωνήν του μακαρίτου, διά μέσου του δίσκου του γραμμοφώνου, να ψάλλη τά τροπάρια και να της δίρη τάς εύχας και τάς εύλογίας έκεινας που ένώνησαν τάς δύο υπάρχεις εις άσφα κίαν!

Έτσι έγινε ο γάμος της με τον εκ Λουίζιανας έμπορον, το άξιο παλληκάρι, που είχεν διαλέξει μόνος του ο πατέρας της ως σύντροφον.

Η τελευταία καταστρεπτική πλημυρία που προκάλεσε άνωπλογοι στες ζημίες, στις ανατολικές πολιτείας της Αμερικής, δημιούργησε στις ασφαλιστικές εταιρείαι απάτη σεις 70.000.000 λιρών.

Όταν ο τρομερός σεισμός του 1906 κατέστρεψε τον Άγιον Θωμά, οι ασφαλιστικές εταιρείαι έπλησαν στους άπιστους ανέλθεσθ από ποσά των 400.000.000 λιρών.

Η πυρκαϊά του Σικάγου του 1871 έσπασε στις ασφαλιστικές εταιρείαι ες περί τις 20.000.000 λίρες, ενώ οι ασίμοι της Ιαπωνίας το 1923 έπλησαν ζημίες σε όλες τις ασφαλιστικές εταιρείαι του κόσμου, ανερχόμενες σε 200.000.000 λίρες!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Τραγικώτατον επίλογον είχενε μία όμας νεαρών Γάλλων φοιτητών να κυνηγι, το όποιον διαγνώσαν εις την Λυών. Οι κυνηγοί είχαν διαρρηθί εις δύο ομάδας και έπληρουσαν μέσα εις ένα πυκνόν δάσος διά την ανεύρεσιν του θηράματος. Αίφνης εις μίαν λόγχμην κάτι έκινησθ και άμέσως εξ πυροβολισμοί έρήφθησαν προς το μέρος. Έπειδή όμως δεν έφθάνη τότε έπληοισαν μερικοί εκ των κυνηγών να ίδούν το αποτέλεσμα των πυροβολισμών των. Άμέσως όμως εύρεσθον πρό τραγικού θανάτου: Είς το μέρος που είχαν πυροβολήσει εύρισκον νεκρά μία γυναίκα. Δεν είχαν προσέσθι να συνέλθουν όταν έπρόβαλεν ένας εκ των κυνηγών, ο όποιος μόλις αντίκρυσε το πτώμα ήρρισε να δλοφύρεται.

Καθώς απέδειχθ το θύμα ήτο η σύζυγος του νεορού κυνηγού, η όποια είχε μεταβή προς συνάντησιν του άνδρος της.

Είπε περίργον να λεχθί τι έππλοκούσθη μετά την άποκάλυψιν. Ο άτυχος σύζυγος ύπστη νευρική κρίσιν και ένεκλεισθ εις κλονισμόν.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Τελευταίως συναντήθηκαν στην άγγλική πόλι Χαρρογκέιτ οι άπαδοί μιας παράξενης θρησκείας, άνωπλογοις ήτο άρραβωνιασμένοι με έναν κώλο και ο ένας δίνει στον άλλον έναν καθρέφτη, μέσα στον όποιο κάθε μέλος κυτάζει με κατόνιν επί τρία λεπτά της ώρας. Όταν κυτάζουν όλοι, μέσα στον καθρέφτη, τοποθετείται στον ιερό και θεωρείται ως ιερόν σκευός, γιατί κάθε μέλος άφισσε τον εαυτό του και τις σκέψεις του μέσα στον καθρέφτη. Η σκέψις θεωρείται από τούς αποαδούς της θρησκείας αυτής ότι είνε ο Θεός.

Η κόρη του, είδοπονηθείσα, έπέστρεψεν εις την έπαρχίαν άμέσως και παρακολούθησθ την κηδείαν του πατρός της. Όταν δε μετά δέκα ημέρας τελέσθησαν οι γάμοι της, ήκουσεν εύκρινέστατα την φωνήν του μακαρίτου, διά μέσου του δίσκου του γραμμοφώνου, να ψάλλη τά τροπάρια και να της δίρη τάς εύχας και τάς εύλογίας έκεινας που ένώνησαν τάς δύο υπάρχεις εις άσφα κίαν!

Έτσι έγινε ο γάμος της με τον εκ Λουίζιανας έμπορον, το άξιο παλληκάρι, που είχεν διαλέξει μόνος του ο πατέρας της ως σύντροφον.

Η τελευταία καταστρεπτική πλημυρία που προκάλεσε άνωπλογοι στες ζημίες, στις ανατολικές πολιτείας της Αμερικής, δημιούργησε στις ασφαλιστικές εταιρείαι απάτη σεις 70.000.000 λιρών.

Όταν ο τρομερός σεισμός του 1906 κατέστρεψε τον Άγιον Θωμά, οι ασφαλιστικές εταιρείαι έπλησαν στους άπιστους ανέλθεσθ από ποσά των 400.000.000 λιρών.

Η πυρκαϊά του Σικάγου του 1871 έσπασε στις ασφαλιστικές εταιρείαι ες περί τις 20.000.000 λίρες, ενώ οι ασίμοι της Ιαπωνίας το 1923 έπλησαν ζημίες σε όλες τις ασφαλιστικές εταιρείαι του κόσμου, ανερχόμενες σε 200.000.000 λίρες!

Η τελευταία καταστρεπτική πλημυρία που προκάλεσε άνωπλογοι στες ζημίες, στις ανατολικές πολιτείας της Αμερικής, δημιούργησε στις ασφαλιστικές εταιρείαι απάτη σεις 70.000.000 λιρών.

Όταν ο τρομερός σεισμός του 1906 κατέστρεψε τον Άγιον Θωμά, οι ασφαλιστικές εταιρείαι έπλησαν στους άπιστους ανέλθεσθ από ποσά των 400.000.000 λιρών.

Η πυρκαϊά του Σικάγου του 1871 έσπασε στις ασφαλιστικές εταιρείαι ες περί τις 20.000.000 λίρες, ενώ οι ασίμοι της Ιαπωνίας το 1923 έπλησαν ζημίες σε όλες τις ασφαλιστικές εταιρείαι του κόσμου, ανερχόμενες σε 200.000.000 λίρες!

Η τελευταία καταστρεπτική πλημυρία που προκάλεσε άνωπλογοι στες ζημίες, στις ανατολικές πολιτείας της Αμερικής, δημιούργησε στις ασφαλιστικές εταιρείαι απάτη σεις 70.000.000 λιρών.

Όταν ο τρομερός σεισμός του 1906 κατέστρεψε τον Άγιον Θωμά, οι ασφαλιστικές εταιρείαι έπλησαν στους άπιστους ανέλθεσθ από ποσά των 400.000.000 λιρών.

Η πυρκαϊά του Σικάγου του 1871 έσπασε στις ασφαλιστικές εταιρείαι ες περί τις 20.000.000 λίρες, ενώ οι ασίμοι της Ιαπωνίας το 1923 έπλησαν ζημίες σε όλες τις ασφαλιστικές εταιρείαι του κόσμου, ανερχόμενες σε 200.000.000 λίρες!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Τραγικώτατον επίλογον είχενε μία όμας νεαρών Γάλλων φοιτητών να κυνηγι, το όποιον διαγνώσαν εις την Λυών. Οι κυνηγοί είχαν διαρρηθί εις δύο ομάδας και έπληρουσαν μέσα εις ένα πυκνόν δάσος διά την ανεύρεσιν του θηράματος. Αίφνης εις μίαν λόγχμην κάτι έκινησθ και άμέσως εξ πυροβολισμοί έρήφθησαν προς το μέρος. Έπειδή όμως δεν έφθάνη τότε έπληοισαν μερικοί εκ των κυνηγών να ίδούν το αποτέλεσμα των πυροβολισμών των. Άμέσως όμως εύρεσθον πρό τραγικού θανάτου: Είς το μέρος που είχαν πυροβολήσει εύρισκον νεκρά μία γυναίκα. Δεν είχαν προσέσθι να συνέλθουν όταν έπρόβαλεν ένας εκ των κυνηγών, ο όποιος μόλις αντίκρυσε το πτώμα ήρρισε να δλοφύρεται.

Καθώς απέδειχθ το θύμα ήτο η σύζυγος του νεορού κυνηγού, η όποια είχε μεταβή προς συνάντησιν του άνδρος της.

Είπε περίργον να λεχθί τι έππλοκούσθη μετά την άποκάλυψιν. Ο άτυχος σύζυγος ύπστη νευρική κρίσιν και ένεκλεισθ εις κλονισμόν.

ΑΠΡΟΟΠΤΕΣ

ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Στην Αμερική, ένας σφοδρός άνθροπος του έμπορίου μετέβαλε τον κήπο του οποίου του, έτσι τι άστέα, σε οιδιπροδομικό σταθμό.Τά παιδιά του τόσο γοητεύθηκαν από το παιχνίδι αυτό, ώστε ο πατέρας τους επέτρεψε να νοικιάσουν σε μικρούς φίλους τους τά δαγόνια και να κάνουν μ' αυτά διαδρομή μέσα στον κήπο. Γρήγορα προσετέθησαν νέα δαγόνια και ο έμπορος κήπος μετέβαλε ο' έναν παιδικό οιδιπροδομικό σταθμό γεμάτον ζωή και κινήσι.

Τό παιχνίδι αυτό αποτελεί τώρα για τον έμπνευστ του μία πρώτης τάξεως έκπαιρσι, και τά περασμένα τέσσερα χρόνια ο έμπειρηματίας αυτός κέρδιζε από εισιτήρια 5000 δολλάρια.

Πολλοί άνθρωποι έφεραν σε περιήγη έμπειρους έμπειρησες ένα έπαγγελμα που άρχισαν χάνιν ύποστα. Ο Άρθουρος Ντέκνι, ο όποιος διαπρεσθ το μεγαλύτερο ένδοξιο χρυσόφανον, άρχισε αυτό το προσδοσφόρο έπαγγελμα από ηλικίας δέκα χρονών και με κεφάλαια μόνον έξη πέννες. Σήμερα έχει 250.000 ψάρια και άλλες τόσες λίρες!

Ο μακαρίτης λόρδος Ρόταλντ, όσκις είχε καιρό, επιδίδονσθ στη μελέτη και συλλογή των πουλιών. Σήμερα τό Μουσείο Μετροπολιτών της Νέας Υόρκης προσφέρει στους κληρονόμους του 100.000 λίρες για την συλλογή των πουλιών.

ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ ΦΙΛΩΝ

Ένας φυσικός, Αμερικανός προφανώς, δάθηκε να μετρήσθ, με τά βοήθεια ηλεκτρικών συσκευών έξαιρετικά εύπλοια ποιά είνε η έντασις των φίλων που ανταλλάσσουν μεταξύ των οι διάφορες κατηγορίες των ανθρώπων.

Να τό αποτέλεσμα της έρεύνης του όπως τό δημοσιεύει μία μεγάλη ηορίζοντική έφημερίς: Μπότερ και υιός: 15 % όίλες: 20 % Παντρεμένοι: 30 % Νιόπαντροι: 87 % Άρραβωνιασμένοι: 95 % Έρωτευμένοι: 100 %.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ!

Ο δόκτωρ Κάρλ Ζορντάν έχει είδικοποιήσθ στη μελέτη των φυλών. Ένδιαφέρεται για όλους τούς φυλούς του κόσμου και περνάει τη ζωή του μελετώντας τά ήθη τους, την φιλογνία τους και τις άναριθμητες ποικιλίες τους.

Έχει άνακαλύψει ως τώρα του κόσμου τά είδη και παραείδη.

Λιπάται δε πολύ γιατί σε πολλά μέρη τό γένος των φυλλων τείνει να έκλείσθ μπρός στας πρόσδοος και τάς κατακλίσεις της υγιεινής. Τι του πληρώνεις;;

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΔΕΝΔΡΟ

Στά παρθένα δάση του Καναδά βρέθηκε ένα μυστηριώδες, άένδρο. Τό ύψος του μόλις φθάσε τά 14 μέτρα, η περιφέρεια όμως του κορμού του είναι 29 μέτρα. Έχει λεπτούς κλάδους που φθύνται στην κορυφή και διεκδύνονται δι εύρειας καμπύλης προς τό έδαφος. Τά φύλλα του μοιάζουν κατά ηλικτικά με τά φύλλα του κλημάτος, τά δε άνθη του είναι ερωδιότατα. Μοιάζουν με τριαντάφυλλα, άποδίδουν όμως μία πολύ βαρεία άσμη άμμουσας, τόσο βαρεία που άναγκάζει τους ανθρώπους να άπομακρύνονται.

Έπιστημονικώς εξετάζόμενα τά λουλούδια του εύρισκονται ότι είναι ηλικίας τουλάχιστον 150 ετών και ότι θά δώσουν καρπό μετά δύο αιώνας πιθανώς!

ΑΙ ΕΝΔΕΡΙΟΙ ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΣΤΡΑΤΟΙ ΜΕ ΔΑΕΞΙΠΤΩΤΑ!

ΟΠΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΗΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΕΣΟΥΝ ΣΤΟ ΕΧΘΡΙΚΟ ΕΔΑΦΟΣ...ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ!

Δαεξιπτωτιστής πίπτει από μικρόν σχετικώς ύψος.

Άλλά η συνθησάτερα περιπτώσις είνε η έξής: Τά αεροπλάνα πετούν εις πολύ μεγάλο

σοχής του έχθρου. Πάντως, κανένα πυροβόλον όπλον, άκόμη και τό τελειότερον, δεν ήμπορεί να κτυπήσθ ένα στόχον που κατόχεται με ταχύτητα 200 χι-

λίων ράχιν του τό δαεξιπτωτον ώσαν γηλόν βαρούς έξη χιλιογράμμων, έξέρχεται από την άτρακτον, με προσοχήν διά να μη πιασθ από τά πυροσφαι-

Έν τώ μεταξύ ο άνθρωπος πρέπεινα μετρά τά δευτερόλεπτα διόνα ύπολογισθ την απόστασιν. Καί όταν φθάσθ εις ύψος 200 έως 300 μέτρων από του έδαφους, τραβά τον κρίκον που κρατεί κλειστόν τό δαεξιπτωτον, τό όποιον άνοιγει ούτως ούτως.

Τότε, μόλις τό δαεξιπτωτον άνοιγθ και μετασθλήσθ εις τεραστιαν όμβρόλλαν, ο άνθρωπος αισθάνεται ένα άπότομον τράθηγμα από τούς ώμους. Η ίλιγγι γνώσις πτώσις του άνακαίτεται άπότομος και συνεχίζεται με μικρότερον όρμη.

Τό σπουδαιότερον μειονέκτημα του δαεξιπτωτον είνε ότι, εύρίσκειται εις την διάδοχον του άνέμου, ώστε ο δαεξιπτωτιστής δεν ήμπορεί να του δώσθ ώριμην κατεύθυνσιν. Όταν όμως είνε πολύ πεπειραμένος, δύναται να τροποποιήσθ την πορείαν του, με τό τράθηγμα των σκαλίων.

Κατά τόν ίδιον τρόπον ήμπορεί να περιορίσθ τόν όγκον του δαεξιπτωτον και ν' αυξήσθ ούτω την ταχύτητα. Διότι είνε γνωστόν ότι ένα δαεξιπτωτον όσον ενειμκρότερον τόσο ταχύτερα κατέρχεται, καθ' όσον δεν παρουσιάζει μεγάλην αντίστασιν.

Όταν ο δαεξιπτωτιστής φθάσθ εις τό έδαφος αισθάνεται την ίδιαν έντυπώσιν όσν νά έπίπτεν από ύψος τριών μέτρων. Πιάνεται λοιπόν να έχθ προπονηθ προηγουμένως, διά να μη κτυπήσθ.

Μία από τάς τοιμηρότερας έπιδείξεις δαεξιπτωτιστών έγινεν εις την Ρώμην την 3ην Μαΐου 1927, κατά την διάρκειαν μιας συγκεντρώσεως των 'πρωτοπόρων της αεροπορίας', ηλικιώντων δισάκχι άνθρωπων, από τούς πρώτους που είχαν άναλβεί επί αεροπλάνου.

Διά ν' αποδείξουν ότι ή νεανική τόλμη δεν είχε σθθεί μείστων, μερικοί ήθελσαν να πέσουν από άρκετό ύψους με δαεξιπτωτον. Ένας από τούς πρωτοπόρους, ηλικίας 58 ετών, όταν ήγγισε τό έδαφος έτραπώσθ έλαφρώς εις τό πρσώπον. Καί ένας άλλος, 72 ετών, ήσπασθ να έπανακάθθ τό πείρω άλγιστοεύει και φθάνει, εις τάς 200 χιλόμετρα την ώραν.

Βερνουνέ, (που σκέπεται τό έζωδο). Έχετε δικιο. Άς περιμένωμε τόν Ράμ με τόν κεφαλοτύχο. Δεν θ' άργήσουν...

Ράμ (που πηδάει από ένα ταξί).—Κύριοι... Είμαι έξακ από σαντεσθ μου. Νήμαι! έφτασα!

Λαμότ.—Έφερες τά έκατομμύρια; Ράμ.—Είνε όσν νά τάχθ στην τσέπη μου. Έλαθά πλεγρόφωμ από τόν κεφαλοτύχο. Υποχρεώθηκε να φύγη άναγκάσις για να περιποιήσθ τίς τίς του πάλαι άρρωστίαν στην Ιαπωνία...όσν Γκοκώμω! Άλλά μόλις επιστρέψθ, τίποσθ δεν τον έμπορεί να μάς δώσθ τά 19 εκατομμύρια που μάς υποσέσθηκε, και περισσώτερα άκόμη, άν λάβωμε άναγκή...

Βερνουνέ (κλυπημένος).—Η δουλειά μου φαίνεται πως ναυάγησε... Ράμ.—Κάθε άλλοι! Άνεόληθη άπλάσι!... Έγώ είμαι τόσο βέβαιος για την έπιτυχία της, ώστε όσθ παρακαλώ να με δανείσθ ένανη τις μελλοντικές μεριτσίαις μου τρία φράγκα για να πληρώσθ το ταξί...

ΣΑΡΑ ΚΙΝΕΛ



ΜΙΑ ΤΕΧΝΗ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΠΑΡΑΚΜΗ

ΟΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΙ

ΑΓΥΡΤΕΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ

Η καταπληκτική πρόοδος του κινηματογράφου, η οποία έκανε το κοινό τόσο απαιτητικό και τείνει να κλείει τα θέατρα όλου του κόσμου, κτεδίσκουν εις έκλειψιν πολλά θέατρα, που δεσκέδαζαν τους πατέρας μας.

Ένα από τα καταδικασμένα αυτά θέατρα είναι και η ταχυδακτυλουργία, η οποία έχει και αυτή την ιστορία της, μία ιστορία γεμάτη δράση και ένδιαφέρον.

Είπε άξιον παρατηρήσεως το γεγονός ότι η ταχυδακτυλουργία που λίγα χρόνια πρό του πολέμου είχε κατακτήσει τα μεγαλύτερα θέατρα του κόσμου, κατηνέπησεν τώρα στην παραμικρή της, να είναι όπως πρωτογάνκη. Δηλαδή από πεζοφόρος, στά παγνησία και στά τοίρκα.

Κατά το 1427 έβασαν εις το Παρίσι οι πρώτοι Βοημοί ταχυδακτυλουργοί, οι οποίοι ξετρέλαιναν τους Παρισίους με την ταχυδακτυλουργική τους δεινότητα.

Και δεν έπερασε πολλές καιρός, κ' ένας Γάλλος πρίγκιπας βαρ, κάρης, άρχισε να επιδεικνύει και αυτός στους διαβάτες της μεγάλης γεωφώρας του Σηκουάνα την ταχυδακτυλουργική του ικανότητα. Έξωφάνειε υποκοκάρου, δε από γενεκάδενια ποτιρία και μετέτρεπε τα χάρτινα λουλούδια... σε υπεκτάδες.

Ύστερα από αυτόν παρουνι, άσθηκε κάποιος άλλος, που κατόπινε ολόκληρο γκαζοτενεκέ νερό κι' ύστερα το έδωζε πετρώδες το φιλά όπως οι πιδάκες!

Ο πιο δεινός από όλους αυτών τους θαυματοποιούς ύπλο, ξεν ο περίφημος μάγος Καλιόστρος, γεννηθείς στο Πολέμορ στις 8 'Ιουνίου 1793.

Ο Καλιόστρος έπαιεζεν έναν από τους κυριώτερους ρόλους στην ύπλοθεσία του «Κολλίζ της Βασίλισσας».

Κλεισμένη στην Βασίλλη γιά άρκετον καιρόν και κατόπιν έφαισθηκε από την Γαλλία γιά να πεθάνη επί φυλακής, καταδικασθείς εις ισόβια δεσμά από τον πάπα Πιόν τον δόν.

Άργότερα ένας χωρικός της Άνατολικής Όλλανδίας πραγματοποίησε τα περίφημα θαύμα, τα των φοκρίων.

Το ταχυδακτυλουργός αυτός

ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Στην Άμερική, δεν είνε μονάκι οι άνδρες λίγο πολύ μοζέρος, άλλα και οι γυναίκες. Άποδειξη η περιπέτεια της Άμερικανίδος ήθοισιού στο κινηματογράφο, Μπράν Ντάβις.

Στην Άμερική όμως, τών γκαζέστερο, το μπλό δεν είνε άπλως ένα σπορ άλλα και ένα θαύμασιό με σο άμυνες κατά τών κακοποιών.

Άποδειξη και πάλι η περιπέτεια της Άμερικανίδος στάρ, Άκούστε τι συνέβη:

Ένα δράδυ ή μίς Ντάβις έπέστρεψε στα σπίτι της, στο Χόλυγουντ, όποτε θύρισκε στην κρεβάτοκάμαρα της έναν άγνωστο που έφαχνε τα σურτίρια της.

Η χαριτωμένη στάρ, κατάλαβε άμέσως τι συνέβαινε και χωρίς να χασί δόλου την ψυχραιμία της, όρμια κατά τών κακοποιών και τών δεινών θαύμασιό (ντιρέκτ) ή «ντάιρεγκτ» γιά να μιλήσμε άμερικανιστί. Ό λυποδύτης κλονίσθηκε και γονάτισε. Δεν πρόφθαε καλά-καλά να έλυστο κτύπημα και βέβαια ένα δεύτερο κτύπημα, ποθερώτερο άπό το πρώτο στην αιχάνα. Αυτή την φορά έπεφτε κάτω («νέ-άουτ»).

Σε λίγο ή βαρραλέα στάρ καλούσε στην άστυνομία, ή οποία έσπευσε και μαζέρε από χώρο... τα δόντια του γκαζότερος μαζί με τον τοίχο!

ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

Γυρίζουν το κλειδί στην πόρτα, παίρνουν τα παλιά, φυλαγμένα γραμμάτια τους, διαβάζουν ήσυχα, κι' έπειτα σέρνουν γιά τελευταία φορά τα βήματά τους.

Ήταν ή ζωή τους, λένε, τραγωδία. Θεέ μου, το φριχτό γέλιο τών ανθρώπων, τα δάκρυα, ό ιδρώς, ή νυσταλία τών ούρανών, ή έρημία τών τόπων.

Στέκονται στο παράθυρο, κυττάνε τα δέντρα, τα παιδιά, πέρα τί φύσι, τους μαρμαράδες που σφυροκοπάνε, τόν ήλιο που γιά πάντα θέλει δύσει.

Όλα τελείωσαν. Τό σημείωμα νάτο, σύντομο, άπλό, βαθύ, καθώς ταιριάζει, άδιαφορία, συγχώρησι γεμάτο γιά κείνον που θά κλαίρη και θά διαβάζη.

Βλέπουν τόν καθρέφτη, βλέπουν την ώρα, ρωτούν αν είνε τρέλλα τάχα ή λάθος, «όλα τελείωσαν, ψιθυρίζουν, τώρα», πως θ' αναβάλλουν βέβαιαι κατά βάθος.

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

μέσα σε λίγη ώρα και υποστά, στους θεατές έκανε ένα δένδρο να μεγαλώη και να καρποφορήσι! Έπίσης κατάρθωσε να έπαναφέρει στην ζωή άποκαταλιμένα κοτόπουλα!

Ο χωρικός αυτός είνε και ο πρώτος που έκανε διάφορα διασκεδαστικά ταχυδακτυλουργικά παικνίδια με την τράπουλα. Τό πρόγραμμα ήταν πραγματικά άπολαυστικό. Έδενε ζωντανό ένα περιστέρι από το λαμό και τό έπληοιαζε εις τόν τοίχο, όπου χάρις στο δυνατό φώς μιάς λάμπας, ή σκιά του κρεμασμένου πουλιού έπεφτε πάνω σ' ένα τοίχο. Πληοιασε τη σκιά που θριόκταν σε άκαπτή άπόσταση από το περιστέρι κι' άρχιζε να τού δίνει μικρά κτυπήματα με τό μακαίρι του. Στο κάθε κτύπημα έναντινόν της σκιάς τό περιστέρι, ποτάν μακριά κτυπούσε τις φτερούγες του λάν νάνοιωσε τόν πόνο. Κατόπιν ο θαυματοποιός τρυπούσε την σκιά και τό αίμα τουπεριστεριού έτρεκε σ' ένα πιάτο, σάν να είχε διαπεραστή αυτό από τό μακαίρι και όχι ή σκιά του! Στο τέλος έδινε τρία γερά κτυπήματα με την κόψή του μακαίριού στή σκιά, στο λαμό άκρίδις και τό σώμα του ζωντανού περιστεριού έπιδι...

φτε καταγής ενώ τό κεφάλι έμενε δεμένο από σπάγγο! Μετά τόν Όλλανδόν αυτόν χωρικόν παρουσιάσθηκε ο περίφημος Ρόμπερτσον, ο μεγαλύτερος θαυματοποιός τού αιώνος του.

Αυτός παρουσίαζε παράστασι νεκρωστική και φαντασμαγορική, οι διάφορες λεπτομέρειες της οποίας κρατούσαν ολόκληρες ώρες τού κοινού σ' άδιάπτωτη άγνυμία.

Ο διάκοσμος μέσα στον οποίο έκτελούσε τα δακτυλουργικά θαύματα ήταν μία κάταμουρη κάμαρα, που φωτιζόταν άποκλειστικά από τό πένθιμο φώς μιάς λάμπας, στίς οποίας τό άμπαζούρι ήταν ζωγραφισμένες με κάθρες σκηνές.

Ξαφνικά όλος αυτός ο διάκοσμος άλλαζε ως εκ θαύματος και παρουσιάζετο μπροστά εις τους κατάπληκτους θεατές ένας πολυάκωνστος δρόμος. Η άκατανόητη όμως ήσυχία που βαίαιεσε στον δρόμον αυτόν και ή νεκρική αυτού οίγη, έπενερα σ' ένα πιάτο, σάν να είχε διαπεραστή αυτό από τό μακαίρι και όχι ή σκιά του! Στο τέλος έδινε τρία γερά κτυπήματα με την κόψή του μακαίριού στή σκιά, στο λαμό άκρίδις και τό σώμα του ζωντανού περιστεριού έπιδι...

Ο διάκοσμος άλλαζε ξαφνικά έμπρός σ' αυτή την ψυχολογική

κατάστασι τών θεατών και παρουσιάζετο νεκροταφείο εν ώρα καταγίδος. Ό θόρυβος της κατακλυσμάδας βροχής, ό βρόντος τού κεραυνού, οι πένθιμοι ήχοι της καμπάνας και οι σκιές τών πεθαμένων πούθγαιναν δικήν βρυκολάκων από τους τάφους των ένέτειναν την άγνυμία των θεατών! Ό ούρανός, πότε όλοσκότεινος και πότε κατακόκκινος από τις άστραπές, βυθιζόταν στο τέλος σ' επιθλητικό σκοτάδι, που μακριά, στο βάθος, έδειχνε ένα σημείο φωτεινό. Ύστερα, μέσα στο φωτεινό αυτό σημείο παρουσιάζετο έξαφνικά ένα φάντασμα, πολύ μικρό στην άρχη, που βάζε με κατεύθυνσι προς τό κοινό. Σε κάθε βήμα του, μεγάλωνε, ώσπου έπαιρνε γιγαντισμό. Άνάστημα και έξηφονίζετον άστροπιαώς τί στιγμή, που τό κοινό, τρομοκρατημένο πιό, έδωζε τις φωνές!

Ό Ρόμπερτσον πού ως επί τό πλείστον παρουσίαζε στο άμματα τών πολυπληθών θεατών του φαντάσματα και σκελετούς, τό άστρο του Βοναπάρτη, την λαδη Μάκβεθ, κατάρθωσε και θοσούρισε κυριολεκτικά στο Παρίσι, όπου τό θέατρο του γεμίσε κάθε δράδυ μέχρι άσφυζίας επί μία ολόκληρη έξαεσί!

Ό Ρόμπερτσον πού ως επί τό πλείστον παρουσίαζε στο άμματα τών πολυπληθών θεατών του φαντάσματα και σκελετούς, τό άστρο του Βοναπάρτη, την λαδη Μάκβεθ, κατάρθωσε και θοσούρισε κυριολεκτικά στο Παρίσι, όπου τό θέατρο του γεμίσε κάθε δράδυ μέχρι άσφυζίας επί μία ολόκληρη έξαεσί!

Μόλις έκλεινε ή ντουλάπα, άκούοντανε αυτοστιγμή από μέσα μία ώρλια συναρπαστική συναυλία. Όταν σαρτατούσαν τα όργανα και οι ίδιοι οι θεατοί που έδεσαν τους θαυματοποιούς, άνοιγαν την ντουλάπα, έβλεπαν τους άδελοφους Ντάβενπορτ νάνε παροδούζεις λυμενοί! Πώς τό κατάρθωναν αυτό και τόσο γρήγορα μάλιστα, μένει μυστήριο που άκόμα δεν τό έλυσε κανείς.

Άπό τότε ένεφάνισαν εκατοντάδες θαυματοποιοί με τό περιεργα και έκπληκτικώς τους έργα και σήμερα δε άκόμη μπορεί κανείς να θαυμάση τοιούτου είδους σπουδαίους ανθρώπους στα άπειρα λαϊκά θέατρα τών μεγαλοπόλεων και κυρίως τού Λονδίνου και τών Παρισίων.

Ότόσο όμως φαίνεται πως τα θαύματα αυτά έπαφον πιά να ένδιαφέρουν τό πολύ κοινό, γι' αυτό, όπως κατήντισε ή ζωή μας, ό καθένας μας κατάλαβε πως ως... εκ θαύματος ζή!

ΣΕΡΖ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ό χρόνος τών Άμερικανών διευθυντών είνε τόσο πολυτιμός, που δεν μπορούν αυτοί να χασούν ουχά ούτε λεπτό, για μικροπράγμα, άκόμη και γι' αυτό τό φαγητό τους!

Έτσι, στα έστιατόρια της Νέας Υόρκης άλλά ή κανείς σκηνές, άπως αυτή π. χ., ένας νέος μπαίνει σ' ένα ρεστوران και παραγγέλλει τό φαγητό του. Δεν τρώγει όμως. Περιμένει χωρίς άναπονημία και κάθε τόσο κυττάει τό ρολόι του.

Ύστερ! από λίγο, μπαίνει στο έστιατόριο ένας άλλος πελάτης. Ό πρώτος μόλις τόν βλέπει, σκάνει και τού δίνει την θέση του. Ό δεύτερος πελάτης, τρώγει διατακτά τό γεύμα... που είχε παραγγείλει ό πρώτος, ενώ αυτός περιμένει ύπομονετικά σέ μία γωνία. Κατόπιν, ό δεύτερος πάντα, χωρίς να σκωτισή γιά τόν λογαριασμό, σκάνει τα μασουλινάκια άκόμη, άρπάζει τό καπέλο που τού δίνει ό νέος και τρέπει εις φυγήν. Έννοείται ό νέος έμεινε γιά να κανονίση τόν λογαριασμό. Όπως έξήγησε κατόπιν στον έστιατόρο, ή δουλειά του άποκλειστικώς ήτα να κάνει τόν κυριό του να μη κάνει άδικα τό λεπτό του. (Και με τις δύο έννοιες της λέξεως...).

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετήσια Αρ. 1
Εξάμηνος » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετήσια Δοσχ. 200
Εξάμηνος » 100

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ

Κ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Τό Έθνικόν Κράτος ως πολιτικόν και οικονομικόν σύστημα

Ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της παρελθούσας εβδομάδας ήτο ή διάλεξις τού ύφυπουργού Τύπου και Τουρισμού κ. Νικολούδη εις τόν «Παρανασσόν», με θέμα «Τό Έθνικόν Κράτος ως πολιτικόν και οικονομικόν σύστημα». Η μεγάλη αίθουσα τού Συλλόγου, ως και τού χάλ, έπληρώθη κόσμου από τις έδδόμης ώρας, καθώς έπίσης και ή πρό τού «Παρανασσόν» πλατεία τού Αγίου Γεωργίου τού Καρύτου. Άλλα μέσα εις την αίθουσαν παρεπρείτο και ό τι τό έκλεκτόν είχε να έπίδειξη εις διανόσιν ή πρωτεύουσα. Άνύστατι στρατιωτικοί και πολιτικοί υπάλληλοι, άκαδημιακοί, λόγιοι, δημοσιογράφοι είκαν από ένυρις καταφάσεις, ενώ τα μέν άριστερα θεωρεία της αίθουσας κατείκοντο από φαλαγγίτας, τα δε δεξιά από φαλαγγίτισσας.

Ό Άρχηγός της Κυβερνήσεως κ. Ίω. Μεταξάς προσήλθε την 7.30, γονόμενος δεκτός με παρατεταμένη χειροκροτήματα και έξαερετικόν ένθουσιασμόν.

Ευθός άμέσως ο όμιλητής ύφυπουργός κ. Νικολούδης άνήλθεν εις τό όθια και άρχισε τόν λόγον του, ανάπτυξας τό θέμα του, με παράθεσιν άπειρών στοιχείων από την Ιστορίαν και από τα σημερινά γεγονότα, με έπιχειρήματα και κατά τέρπον έπαγωγών, άποσπάσας τό άσθόρμητα και ένδοξόν ένθουσιασμόν τών ακροατών του, έπιοχών και μ.

Μετά τό τέλος τού λόγου ο όμιλητής ύφυπουργός έδέχθη τα συγκαρτήρια τού κ. Πρωθυπουργού και τών έπισήμων.

Η όμιλία τού κ. Νικολούδη ύπηρεζε μακριά, διότι τό θέμα τό οποίον έκρίσθη ήτο έξέ κείνου τα οποία δεν έξάνηλόνται εύκόλως. Ήδη ο ήμερησιος ύπνος διάθεσιν επί διήμερον τας στίλβας τού δια νά δημοσιεύση ολόκληρον τό κείμενον τού ύφυπουργού λόγου.

Τό «Έργον» δε άσθη έκρίσθη ήτο έξέ κείνου τα οποία δεν έξάνηλόνται εύκόλως. Ήδη ο ήμερησιος ύπνος διάθεσιν επί διήμερον τας στίλβας τού δια νά δημοσιεύση ολόκληρον τό κείμενον τού ύφυπουργού λόγου.

Έίς την προφανές ήρχισεν ο κ. ύφυπουργός όπ ή άνθροπίνος διατρέχει μίαν Ιστορικην περιόδον, κατά την οποίαν εκ της ανάγκης της άντιμετωπίσεως τών ένθικών, οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων, τα οποία έκληρόδοτησεν ο παγκόσμιος πόλεμος, άναθεωρούνται οι οικονομικοί και πολιτικοί άρχαι, συμφώνως προς τας οποίας ένκυβερνήθη και έξησεν ο κόσμος από της Γαλλικής κυρίας, Έπαναστάσεως και έντεθους.

Η μάχη μεταξύ τών φιλελευθέρων πολιτικών και οικονομικών ιδεών και των ιδεών τού ολόκληρωτικού κράτους και της διευθυνομένης οικονομίας δεν έληξε άκόμη έντελώς. Άλλα είνε κατάδηλον, ότι ή νίκη έγειρει ήδη προς τό μέρος τών τελευταίων. Διότι από είκοσι περίπου έτών εις τις χώρας όπου οι λαοί κυβερνάνται ούχι επί της άδοξίας της άρχης τού απόμου, άλλα επί της άδοξίας της άρχης τού συνόλου, ούχι με ένθεσμον, άλλα διευθυνομένην οικονομίαν, έσημειώθησαν άποτέλεσματα ένθικής ίαχούς και κοινωνικής ευθυμίας τοιαύτα, ώστε ή μάχη εκτός τού πρακτικού να θεωρηται κριθείσα και επί τού θεωρητικού πεδίου.

Έάν έπιχειρούμεν όμημερον να έξηγήσωμεν πλατύστον ποίον είνε Ιστορικώς και θεωρητικώς τό ολόκληρωτικόν κράτος, τό οποίον ήμεις άποκαλούμεν Έθνικόν, διότι μέσα εις την ένθικην έννοιαν πλασιόδοντι, αὐτοπρός και άποκλειστικώς οι σκόποι του, τό πράττομεν δια να ένσχυώμεν και ήμεις την προσπάθειαν της κατανοήσεως τού μεγάλου αυτού θέματος, τό οποίον συγκλονίζει όμημερον τας συνειδήσεις. Διά έργα μεγάλα και Ιστορικά, ως τό έργον της 4ης Αυγουστίου, χρειάζεσθαι και γνώσις εκτός της πίστεις. Ό άρχηγός της δεύτερης μεγάλης Έλληνικής έπαναστάσεως και ένγνώρισε και έπίστευσε και έθεσεν εις την ύπηρεσίαν τού όνειρου τού όλος του τας δυνάμεις. Μόνον ού τα ύψώνονται τα Ιστορικά οδοιπορήματα, τό είνε ανάγκη να άκούη, να σκεπτεται, να γνωρίζη και τό Έθνος ολόκληρον, τό οποίον με την πίστιν και την θαυμαστήν πειθαρίαν τού τότε άκούσθαι εις τόν μεγάλον δρόμον της άναγεννήσεως.

Άκούσθους ο κ. Νικολούδης άνέπτυξε την Ιστορίαν τας πολιτικόν, καλλιώς εις τό όπτι, άνεκαθεν τα όημοκρατικά και τα ολόκληρωτικά συστήματα εύρίσκονται άντιμέτωπα, πάντοτε όμως, όταν εις ένα κράτος, όπως εις τας παλαιάς Άθνας, ή κυβερνήσις ήκολούθει όλιγαρχικές άρχας, τότε ήκμασε. Με την άνατολήν του «Δήμου» έσημειώθησαν ταραχαί, έριδες και στάσεις και πολλάκις αι άρχαίαι μας πολιτείαί έκένδυνον να καταποντισθούν μέσα εις αυτές. Η δικτατορία, συμφώνως προς τόν νεώτερον όρον, ύπηρεξεν γνήριον πολιτεία ή Ελλάδα και συνθέσθησεν πολιτεία ή λεγομένη «Τυραννία», υπό την οποίαν ή Έλ. άλάς διέπρεψε μέχρι τού Μεγάλου Άλεξάνδρου.

(Η συνέχεια στην 18η σελίδα)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Γραφεζών και Κινηματογράφων κατά στίκον Δραχ. 15
Εμπορικά άγγελία Δραχ. 12

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣΩΤΕΡΙΚΑ

Την παρελθούσαν Δευτέραν, έπεί τειον τών γάμων τών Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. Πρίγκηπος Παύλου και Πριγκηπίσσης Φρειδερίκας, παρουσία ή Α.Μ. τού Βασιλέως, τών Ήγνων γονέων της μικράς Πριγκηπίσσης και τών λοιπών μελών της Έλληνικής Βασιλικής Οικογενείας και τών Ήγνων γονέων της Α. Β. Υ. Πριγκηπίσσης Φρειδερίκας, έδαπτιση υπό τού Μ. Άρχιεπισκόπου Άθηνών κ. Χρυάνθου, τό μικρόν θυγάτριόν των, εις τόν όποιον έδόθη τό όνομα Σοφία.

XX

Τό Σάββατον, έορτήν τού Άγιου Ιωάννου, έτελέσθησαν τσών έν Άθήναις όσον και εις τας έπαρχίας, πάνθους δοξολογία επί της έπετεινής της όνομαστικής έορτής τού Άρχηγού της Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξά. Εις τας Άθνας παρόντων εις την Μητρόπολιν, χιλιάδες λαού, εκτός τών έπισήμων, δυνάμεις της Ε.Ο.Ν., τών Σκαπανέων και τα σωματεία και τών λαόδρων των. Εις την έν Άθήναις οίκον τού κ. Προέδρου, ένεγράφησαν χιλιάδες πολιτών, εις δε την έν Κηφισί έπαυλιν τών, έδέχθη τα συγκαρτήρια τών κ.κ. ύφυργών και άλλων έπισήμων, τών συντεταγμένων άγροτών, υπό τόν κ. Μηάμπιν Άλιθίζετον, όπρόδρον της Ε.Σ.Σ.Ε. και άλλων ώργάνωσεων. Έκ τών έπαρχιών, σωρεία πτελεγραφήματων άπεστέλλονταν, δι' έν έκφράζον τα συγκαρτήρια τών, δεκάδες χιλιάδων πολιτών, επί της έορτής τού κ. Πρωθυπουργού.

XX

Επί της έπετεινής της ναυμαχίας της Έλλάς, έτελέσθη επί τού θωρηκτού «Αλέκτωρ» δοξολογία εις την οποίαν παρρησσαν ή Α.Μ. ο έπαρχεύς, ή Α. Β. Υ. ο Διάδοχος, ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως κ. Ιωάν. Μεταξάς, τα μέλη τού Ύφυργικού Συμβουλίου και οι άνώτατοι άρχαι.

XX

Ο κ. Πρόεδρος έκφράσεν ένθιμώαν τού Ναυτικού, παρέδωκεν εις τόν κ. Πρόεδρον, εις τας έπαρχίας, άποτυχούσα. Όλοι οι κυβερνητικοί δυνάμεις, ήναγκάσθησαν να ύποχωρήσουν, παρά τα όρματα μάχης, που διαβέβαιον και τών άρτίων τού πεζικού.

XX

Ο Γάλλος κατήντισε νέον σκεδόν όμοιοπολιτικού πολιτείας διά τας Ίνδιαις.

XX

Άρχισαν διαπραγματεύσεις διά την έκχώρησιν είκοσιν εκατομμυρίων, στερλινών εις την Τσεχοσλοβακίαν.

XX

Η Α.Β.Υ. ή Πριγκηπίσσα Χριστοφόρου, έτεκεν αίσιως έθλην.

XX

Παρουσία της Α.Μ. τού Βασιλέως, και ολόκληρου τού Βασιλικού Οίκου, τού Άρχηγού της Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξά, τού Ύφυργικού Συμβουλίου, τών Άρχων τών δύο πόλεων, έγένετο εις τόν Πειραιά ή κατάστασις τού Σταυρού, την ήμεραν τών φάτων.

XX

Τό Ύπουργείον τών Ναυτικών προσκλήσει διαγνώσαν, δια την κατάστασιν, άπό άποκατεστην άπλοικών Β' ένεργηθιόμενων εις τόν Ναύσταθμον τών θαν άσφυζιων.

XX

Άπό είκοσιενηνέμηρον ή έζωγική έσπεριδοειδών ένενικισθη από όλα τα γεωργικά κέντρα, εις την Άγγλιαν, Γερμανίαν, Βουλγαρίαν κλπ.

XX

Την Τρίτην, ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως και Γ. Ε. της ΕΟΝ κ. Ί. Μεταξάς, παρέδωκεν εις τούς περιφερειακούς διοικητάς και διοικητή

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Ο κ.ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ

Τό επίμαχον ζήτημα μεταξύ της Γαλλίας και Γαλλίας

Καθ' έν ώραν θα άναγινώσκωνται αι γραμμάται, θα ύπόκεινται άσφαλές ένδειξεις περί της πορείας τών άγγλογαλλικών συνομιλιών. Περίττον είνε λοιπόν να προεξηγησώμεν τα τών συνομιλιών αυτών, τών όποιων τα πορίσματα θα είνε τόσο σημαντικά, ώστε έξ αυτών να έξαρτάται της Μεσορείου ή ήσυχία, πιστεύεται δε ότι ή ήσυχία αυτή, χάρις εις την σύνοσιν και την ψυχραιμίαν τών ηγετών τών ευρωπαϊκών λαών, θα όδηγήρη προς την γραμμήν ταύτην.

Γεγονός είνε ότι οι Άγγλοι ύπουργοί, πρό της μεταβάσεως των εις την Ρώμην, αντίλλαξαν τας άπόψεις των με τούς Γάλλους συναδέλφους των, κατά την έν Παρισίων διέλευσιν των, συζητήσαντες επί τών Ιταλογαλλικών σχέσεων, επί τών όποιων κατά τας έκείθεν πληροφορίες, πλήρης ταυτότης άντιλήψεων διεισπίθη.

Τό εκδοθέν άλλως τε άνακοινώσιν, όμιλει λίαν εύχλωπως περί τούτου.

Λέγει:

Διερχόμενοι εκ Παρισίων, κατευθυνόμενοι εις Ρώμην, ο πρωθυπουργός της Άγγλιας και ο λόρδος Κάμπελ, έμπεριλήθησαν της ευκαιρίας δια να συνομιλήσουν εις τό Καί ντ' Όρσοι μετά τού κ. Νταλαντέ και τού κ. Ζωρό Μπινέ. Η συνομιλία αυτή επεκύρωσε την πλήρη ταυτότητα των γενικών άπόψεων, ή οποία επικρατεί μεταξύ τών δύο χωρών.

Μετά την συνομιλίαν των εις τό Καί ντ' Όρσοι, ή οποία παρατέθη επί διώρον, οι Άγγλοι ύπουργοί επέδωσαν εις τόν σταθμόν της λυών της άμαξοστοχίας, της άναχώρησε διά Ρώμην.

♦♦♦

Εις Ρώμην, ή ύποδοχή που έγένετο εις τούς Άγγλους πολιτικούς, ύπηρεξεν άνωτέρα πάσης περιγραφής. Τό χάλι τού σταθμού, όπου άπείδωθησαν τό άπόγευμα της Τετάρτης, είχαν ολόκληρον καλυφθή από άγγλογαλλικές σημαίας και από άνθη, όπως και ή πρό τό σταθμού πλατεία.

Επί της πλατείας, πλησιέστερα τού σταθμού, είχε κατασκευασθή ειδική εξέδρα, επί της οποίας εύρίσκοντο τα μέλη της έν Ρώμη άγγλικής παροίκας.

Οι Άγγλοι πολιτικοί, εκ τού σταθμού μετέβησαν εις την «Βίλλα Μαντάμα», όπου κατέβησαν, την 5.45 εις της αυτής ήμέρας (Τετάρτης), μετέβησαν εις τα άνάκτορα τού Κηρυ. ναλίου, όπου έννεργήσαν εις τα βίβλια των παρουσιασθέν.

Άμέσως μετά ταύτα, οι Άγγλοι πολιτικοί ήρχισαν τας συνομιλίαν των μετά τού κ. Μουσολινί, όπου παρέδωκεν εις αυτούς μέγα γεύμα, μετά τό οποίον έπικοινοήθησε δεξίωσις.

Η συνομιλία συνετέλεσθη και την Πέμπτην, ήρχισαν δε άναμνηστικώς πληροφοροί περί των διαπραγματεύσεων αι οποιαί όμως δεν άπέδουν γενικώς τό πνεύμα της έπιδοκωμένης προσπάθειας.

♦♦♦

Έκ τών έφημερίδων, αι μεν άγγλικαί ήσπετρούν ότι ή άγγλική κοινή γνώμη δεν θα έπικράτει ποώς μίαν διευθέτησιν τών γαλλογαλλικών σχέσεων επί άμεσών ή έμμεσών ζημιά τών γαλλικών συμφερόντων.

Οι Άγγλοι παρρησούν ότι τό μόνον νεώτερον τό οποίον έχει να προστεθή άναφορικώς με την έπικειμένην τού κ. Τσάμπερλαιν εις Ρώμην, είνε τό ότι ή γαλλική Κυβερνήσις κατέστας κατά τας δύο τελευταίας ήμέρας γνησίως εις τας άγγλικήν της άντιλήψεις της, ως προς τας στρατηγικές έννοιαις, τας οποίας θα είχαν ένδεχομένην νίκη της στρατιωτικής φράσης. Όσον άφορά τας Ιταλικές διεκδικήσεις, προσβέται ή άγγλική έφημερίς, από της πρώτης στιγμής έφάνησαν ότι ήσαν άντιθέτοι προς τό πνεύμα και τό γράμμα της άγγλογαλλικής συμφωνίας, της έγγυωμένης τό σημερινόν Μεσογειακόν καθεστώς.

♦♦♦

Όπως έχει ή κατάσταση σχετικώς με τό ζήτησιν των Άγγλων ύπουργών, την στιγμήν καθ' έν χάροςσονται αι γραμμάται, Άς εύχλωμέν, παρά την αδιόλαστον άποσφωφαν, να έξέλθη τό ίδεώδες της ερήνης ένισχυόμενον από τας συνομιλίας της Ρώμης.

♦♦♦

ΠΥΡΚΑ'Ι'ΕΣ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΠΛΟΙΑ!

Τραγικές ιστορίες με-
γάλων ναυαγίων

Όταν, στα μέσα του πε-
ρασμένου αιώνα, τα ξύλινα καράβια
αντικαταστάθηκαν με σιδερένια, οι
ναυτικοί κύκλοι όλου του κόσμου
ανέπνευσαν: θα εγγλύτωναν, τέ-
λος πάντων, από τον φρικτότερο
κίνδυνο που απειλούσε τότε τα
πλοία: τον κίνδυνο της πυρκαϊάς.
Απ' εκεί μετέπειτα...

Έτσι τουλάχιστον φαντασθήκαν!
Δυστυχώς όμως η έλπιδα τους αύ-
τη δεν άργησε να διαψευσθεί. Για-
τί οι τρομερότερες πυρκαϊές στη
μέση της θάλασσας σημειώθηκαν
ακριβώς... από τότε που μπήκαν
στην ενέργεια τα σιδερένια πλοία!

Μία από τις φοβερότερες θάλα-
σες τραγωδίες του περασμένου αι-
ώνος ήταν κι' η πυρκαϊά του «Κο-
σμάτρκ».

Το θαυμάσιο αυτό καράβι ξεκίνη-
σε στις 18 Νοεμβρίου 1874 για την
'Αμερική, μεταφέροντας πολλούς
μετανάστες. Όταν βρισκόταν στη
μέση του ωκεανού κάποιος ναύτης,
από άδελξία, έβριζε χυμό μέ-
σα στην καμινία του κάποια λάμπα
του λαδιού άναμμένη. 'Η καμινία
έπιασε άμέσως φωτιά και σε λίγο
ή πυρκαϊά είχε μεταδοθή σ' όλο
το καράβι...

Είπε εδώντων να περιγραφούν
οι σκηνές που ακολούθη-
σαν. Οι επιβάτες βρεθήκαν ζω-
σμένοι από τις πυρίνες φλόγες και
τά μανιασμένα κύματα του ωκεα-
νού. 'Ο ασύστατος πλέγγραφος δεν
είχε έμπευσεθ' άκόμη κι' έτσι δεν
μπορούσαν να ζητήσουν βοήθεια ά-
πό πούθενά. Τετρακόσιοι έβδωσαν
την πένητε επιβάτες κελών ζωντα-
νά! Πέντε μόνο κατάβησαν να
ρίξουν μία θάλα του πλοίου στην
θάλασσα και να μπουν μέσα. 'Αλ-
λά κι' αυτή άδ' πού να σωθούν, έ-
πρόβλεψαν άφάνταστα μαρτύρια. Επί
έβκα μέρες τοακίζόντουσαν στον
άγριο ωκεανό, χωρίς νάχουν ούτε
τροφές, ούτε νερό μαζί τους.

Την δέκατη μέρα τέλους κάποιο
πλοίο τους περιμάζεψε μισοπεθα-
μένους από την πείνα και την δι-
ψή...

Τα θαρβλία με τό λάδι είνε
πάντα επικίνδυνο φορτίο για τα
πλοία... Πρίν από μερικά χρόνια
το 'Αγγλικό βαπόρι «Μπλέγγερφελδ»
είχε ξεκινήσει από τό Λίβερπουλ με
φορτίο λαδιού.

Έξασνα, ένν άκόμη βρισκόταν
κοντά στις άκτές, έπιασε φωτιά οι
άποθηκες του. Σε λίγο ή πυρκαϊά
είχε γενικευθή. Τό λάδι είχε δύνα
μώσει τόσο την φωτιά και μία τόσο
αφόρητη ζέση άναδινόνταν από
το καίγιμένο σκάφος, ώστε ήταν
αδύνατο να πλησιάσουν άλλα κα-
ράβια για να τού φέρουν βοήθεια.
'Όλο τό πλήρωμα, όλοι οι επιβάτες
καίψαν ζωντανά! Και σημειώστε ότι
το «Μπλέγγερφελδ» ήταν κατασκευα-
σμένο αλόκληρο από σίδηρο.

Έξαιρετικά επικίνδυνο επίσης έμ-
πόρεμα για τό φόβο της πυρκαϊάς
είναι και τό μπαμπάκι.

Η φωτιά όταν έμψανυθή σ' αυ-
τό, δουλεύει άργά και ήπια, χω-
ρίς ν' άνοδών κανν κι' ούτε να
προδών καθόλου την παρουσία
της. Όταν μία ζεσπότη, είνε συ-
νήθως άργά...

Αυτό συνέβη στην «Σίτε ντέ Μον-
τρέαλ», ή οποία κάνκε με όλο της
τό φορτίο του μπαμπάκιού, σάν πυ-
ροτέχνημα, στη μέση του ωκεανού
τον Αύγουστο του 1887. Την ίδια
ώρα είχε στα 1890 κι' ένα Κινέζι-
κο πλοίο τό «Σαγκάιν», που μετέφε-
ρε επίσης φορτίο μπαμπάκιού
και πού κάνκε μαζί με τους 300 επι-
βάτες του!

Τό μεγαλύτερο ρεκόρ όμως των
θυμάτων από πυρκαϊά σε θάλασσα
σημειώθηκε στο 1904 στο 'Αμερικα-
νικό βαπόρι «Τζενεράλ-Σόκοουμ».
Τό βαπόρι αυτό ξεκίνησε από την
Νέα 'Υόρκη με πολλούς έκδρομείς
και με φορτίο μπαμπάκιού. 'Η πυρ-
καϊά έξερράγη όταν βρισκόταν πια
μακριά από την άκτή. Χίλια άτομα
από τους επιβάτες και τό πλήρωμα
έβριζε φρικτό θάνατο μέσα στις
φλόγες!...

ΤΕΤΟΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τώρα μέσ' στην μικρότατη έρμηιά μου
τά παιδικά θυμάμαι χρόνια εκείνα
πούταν γλυκά, μία ζέση όλόγουρά μου,
πού άνθους και πού γιόρταζε ή καρδιά μου,
οε τούτον τόν γιορτιάτικο τό μήνα.

XX

Θυμάμαι την κλεισμένη καμρούλα
—πώς όλα στέκουν πάλι έμπρός μου τώρα!—
κι' έκενν της ψυχής μου την τρεμουλά
σάν άνοιξε και μουδδείανε ή μανουλά
τό μαγεμένο δέντρο με τό δώρα.

XX

Ψηλά στην κορυφή του ένα άγγελουδι
μ' έκοίταε μυστικά κι' έχαμογέλα
στά όνειράτά μου σάν τό πεταλούδι
με τών πτερών του μ' άγγιζε τό χνουδι
και μουγγεφε κρυφά σάν νάλεγε: 'Έλα!

XX

Πόσες φορές δεν έχω ταξιδέψει
μαζύ του, στο γαλάζιο μέσα αϊθέρα!
Κι' άν την ψυχή μου τόσο έχω ζοδεψεί
έκεينو είνε πού μ' έχει δασκαλέψει
να την σκορπάω στο φώς και στον άγέρα.

XX

Τώρα, μέσ' στην μικρότατη έρμηιά μου,
τόν ούρανό φοδάμι να άπενίσω
του όνειρου τ' άγγελουδι είνε μακριά μου,
και μόνη ένν με τό βαρειά καρδιά μου
μπορώ τέτοιο ταξίδι να τολμήσω;

ΜΥΡΤΩΤΙΣΣΑ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Η Α'Υ'ΠΝΙΑ

Κάθε όργανον του σώματος
μας έχει άνάγκη από άνάπαυσι.
Έπειτα από ώριμένο χρόνο έρ-
γασίας ή έπειτα από μία ίδια τε-
τερη προσπάθεια. Τό ίδιο συμ-
βαίνει και με τόν εγκέφαλον, ή
ανάπαυσις του έγκεφάλου δε εί-
ναι ή ύπνος. Η άύπνια έμποδίζει
ώς εκ τούτου τόν έγκέφαλον να
έναντιυθή. Την άύπνιαν προκα-
λούν διάφορες τσίχνες, οι οποίες
είτε δημιουργούνται μέσα στον
όργανισμό μας, όταν κατά ένα
οιονδήποτε τρόπον διαταράσσεται
ή κανονική λειτουργία του,
ή λαοδν ή ύγεια, είτε εισάγονται
από έξω.

Η άύπνια μπορεί, ως εκ τού-
του, να άποτελέη και την πρώτην
ένδειξιν, ότι κάτι δεν πηγαίνει
καλά κάπου στον πολυπλοκό
μηχανισμό του σώματος μας. Για
τόν λόγον αυτόν πρέπει, όταν ή
άύπνια έπιμένει, να ζητήση κα-
νείς την συμβουλήν ιατρού, για
να καθορισθή ταυτόχρονης με
μία προσεκτική εξέταση, άν ή
πάρχη και τίποτε άλλο πού πρέ-
πει να θεραπευθή μαζί με την
άύπνια. Πράγματι, δεν είνε μο-
νον οι διαταράξεις του νευρικού
συστήματος, πού μπορούν να
προκαλέσουν άύπνια, άλλα και
ή κακή λειτουργία του στομά-
χου, του ήπατος, της καρδιάς ή
των νεφρών, όπως και ή άρτηρι-
οσκληρώσις και ή υπερβολική
πίεσις.

Τό οινόπνευμα και ή νικολνη
είναι έπιληπτικά, τά όποια προ-
καλούν την άύπνιαν, όταν γίνε-
ται κατάχρησις αυτών. Δεν πρέ-
πει να ληφθή υπ' όψιν τό όπιοι-
μν γεννηόν, ότι τό οινόπνευμα
είς μεγάλην ποσότητα λαμβανό-
μενον, προκαλεί ύπνυλν και

νάρκην, διότι ο όργανισμός ζη-
τεί συνεχώς και μεγαλειέρον
ποσότητα, όποτε, στο τέλος, κα-
ταλήγει κανείς να γίνει αλκοο-
λικός.

Ο ύπνος, ο προκαλούμενος
με όνον και οινόπνευματός
ποτά, δεν είνε φυσιολογικός και
δεν δίνει την άνάπαυσι πού ζη-
τεί ο όργανισμός από τόν ύ-
πνον. Δυστυχώς έπιδρασαν στον
άπορό τόν ύπνον έχουν επίσης
ο καφές και τό τσιγά, ιδίως όταν
λαμβάνονται άργά τό θράδυ.

Συμβαίνει να διώνουν τελείως
τόν ύπνον, διότι προκαλούν ή
περιδίνερον του έγκεφάλου.
Η άύπνια είνε μία πληγή πού
θραυνίζει πολλούς ανθρώπους
και τούς άφαιρεί την όρεξη ή
έργασθών και να αποδώσουν
ά, τι ή μπορούσαν να αποδώ-
σουν. Βεβαίως, ή προσφυγή στον
ιατρό είνε επιβεβλημένη, όπως
είπαμε, εν περιπτώσει έπιμονής
και σοβαράς έκδηλώσεως του
κακού. Έκεία προτού φθάση
και τελεί, μπορεί να ένδερνηση
και μόνος του.

Πρώτον, πρέπει κανείς να ά-
πονήγν, ά, τι μπορεί να δηλητη-
ριάση, άλλα και έρεθισή κατά
ένα οιονδήποτε τρόπον τόν όρ-
γανισμό. Να έργάζεται ήρεμα
και κανονικά με κανονικά δια-
λειμματα άναπαύσεως, τά όποια
χωρίς να είνε μεγάλης διαρκεί-
ας, ώφελούν και κατευνάζουν.

Να έχη τακτικές ώρες ύπνου.
'Εκει άποδειχθή, ότι ο πρό τό
μεσονυκτικό ύπνος είνε καλλί-
τερος και άναπαυσίτερος από
τόν μετά τό μεσονύκτιον, χωρίς
όμως, να έξη κανείς τό διατί.
Ισως και μόνον διότι έχουμε
άρκετες ώρες ύπνου μπροστά
μας και πλανάζουμε προτού

θερεθούμε σε κατάστασι ύπερκο-
πώσεως.

Ας άποφύγην κανείς επίσης
κάθε λόγον ένκυνουισμού και ή
δίως άς άφήν κανείς, έσ' όσον
μπορεί, φυσικά, τις φροντίδες
και τις έννοιες της καθημερινής
ζωής, μακριά από τό κρεβάτι.
'Αν μπορεί, άς έφαρμόση τόν
κανόνα τού όκτωάρου. 'Οκτώ ώ-
ρες έργασίας, όκτώ ώρες διασκέ-
δαι και όκτώ ώρες ύπνο, είνε
πραγματικά ένας θαυμάσιος κα-
ταμερισμός της ήμέρας.

Ο ύπνος έρχεται εύκολότερα
όταν δεν εύρίσκεται πολύ σιμά
στον εγκέφαλον. Γι αυτό ένας
μικρός περίπατος, πρίν πέση
κανείς στο κρεβάτι, ιδίως σε
κείνους πού εργάζονται διανοη-
τικά, έχει θαυμασία άποτελέ-
σματα. 'Επίσης ζεστό ποδόλου-
τρα, έναλλάξ με κρύα, ή ύγρες
κάλτσες ή κομπρέσες γύρω
στα πόδια με από πάνω στεγνές
μάλλινες κάλτσες. Μόλις ζεστα-
θούν, τραδούν τό αίμα στα πό-
δια και έλευθερώνουν τόν εγκέ-
φαλο, πού βρισκει τότε εύκολα
τόν ύπνον.

Λίγη μουσική, μία εύχάριστη,
έλαφρή άνάγνωσι, ήλιο ή χαμο-
μήλι έξασκούν μίαν εύχάριστη
και άποτελεσματική έπίδρασι,
άλλα ή προσφυγή στον
ιατρό είνε επιβεβλημένη, όπως
είπαμε, εν περιπτώσει έπιμονής
και σοβαράς έκδηλώσεως του
κακού. Έκεία προτού φθάση
και τελεί, μπορεί να ένδερνηση
και μόνος του.

Πρώτον, πρέπει κανείς να ά-
πονήγν, ά, τι μπορεί να δηλητη-
ριάση, άλλα και έρεθισή κατά
ένα οιονδήποτε τρόπον τόν όρ-
γανισμό. Να έργάζεται ήρεμα
και κανονικά με κανονικά δια-
λειμματα άναπαύσεως, τά όποια
χωρίς να είνε μεγάλης διαρκεί-
ας, ώφελούν και κατευνάζουν.

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Θρίαμβοι θεατρικοί
και... Ζαχαροπλαστικοί

Στις 8 'Ιανουαρίου πέρασε άπα-
ρατήρητι μία πεντηκονταετηρίς:
'Η πεντηκοστή επέτειος από τού
θανάτου τού δραματικού συγγραφέ-
ως και... Ζαχαροπλαστού Σιροντέν,
ο οποίος έπι σερβάν ένν έκέρτα-
σε όλον τόν κόσμο με τά εύδωια
θεατρικά του έργα και τούς Παρι-
σιούς με τό πνεύμα του και τά...
γλυκισμάτά του!

Από τού 1840 είχε άνοδείασει
στα διάφορα Παρισιανά θέατρα πάνω
από 50 έργα, πού έσημείωσαν όλα
μεγάλην έπιτυχία και μεταρροσθί-
καν σ' όλες τις γλώσσες.

Ένα από αυτά είνε και ή περί-
φημη όπερέττα «Η κόρη της Μον-
τάι 'Αγκώ», πού κράτησε τό πρό-
γραμμά έπι σερβάν ένν και πού
έξακολουθεί να παίζεται ακόμη
άπ' τούς μεγάλους μουσικούς θιά-
σους της Γαλλίας.

Ήταν πια γνωστός συγγραφέας
όταν, κατά τό τέλη τού 1860 τού
κάπιασε ν' άνοήθ στα μεγάλα όου
λεβάρτα ένα Ζαχαροπλαστή!

Αυτό τόν κατέταξε δημοτικώτε-
ρο και... πάμπλουτο! Οι έφημερί-
δες άσκηλήθηκαν έπί πολύ με τό
ούλτρα παριζιάνικο αυτό γεγονός,
κι' έτσι τού έκαναν δωρεάν μία
κολοσσιαία διαφήμησι κι' έγινε ο
ένδερμος της ήμέρας.

♦♦

Ο τρόπος με τόν όποιον έξήναγ-
κασε «έκόντα άκοντα» τόν διευθύν-
τή τού «Βαντεβίλ» να δεχθή την
ανάγνωσι τού πρώτου έργου του,
όταν άκόμα ήταν φοιτητής, άρκει
στον άναγνώστη για να σχηματίση
γνώμην για την έπιμονή και την
βέλσην τού Σιροντέν.

Ο διευθυντής τού «Βαντεβίλ» ά-
πέφυγε τούς ένοχλητικούς. Κι' έ-
νοχλητικοί γι' αυτόν ήσαν οι άγνυ-
στοι συγγραφείς πού τού γίνοντου-
σαν φόρτωμα για να τού διαβάσουν
τά έργα τους. Ο Σιροντέν με τό
χειρόγραφο του υπό μάλης τού έ-
κανε στενή πολιορκία, γιατί οι
γραμματείς και... φαρισάιοι δεν
τού έπέρησαν να περάσν τό κατώ
φύλι τού δώδεκατου διευθυντού.

Ένα πρσί, μόλις έβγαζε στο πε-
ζοδόριο τού «Βαντεβίλ» παρητηρή-
σε ένα συνενγείο έργατών πού ά-
σπριζε την πρόσφην. Μία μεγάλη
σκάλα κατέληγε στο παράθυρο τού
γραφείου. Ο Σιροντέν δεν κάνει
καμιά. Δίδει ένα μικρό πορμπαουάρ
στον σουδατή, φορτώνεται στον ώ-
μο του τό μεγάλο δοχείο με τόν ά-
σβεστό και τό μυατό και... άνεβαί-
νει την σκάλα. Όταν έβγαζε ως τό
παράθυρο, ήταν σ' έξείννα χάλια
άπό τόν ασβεστό.

—Χώρε, λέει στον διευθυντή, πού
λιν τόν άντίκρισε! Λαμβάνω την τι-
μή να σάς προσφέρω μία... άνάγνω-
σι! Κι' ο διευθυντής καταπλήσθηκε
και νικημένος, δέχθηκε ν' άκούση
τό έργο του, τό όποιο τού άρεσε
και τό άνεβήσας ύστερα από λίγο
καιρό.

♦♦

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

θαίνεται ότι ο άλλος κόσμος βαλ-
θηκε να ζεπεράσει τούς 'Αμερικα-
νούς σε πρωτοτυπία και έκκεντρι
κόμτα.

Οι Γερμανοί σκεφθήκαν κάτι τέ-
λεονόνα πρακτικώτατα:

Όπως ζέρονται, τό αερόδρομιο
είναι μεγάλης ισσοδυνάμεως έκτα-
σεις γης, πού δεν πρέπει νάχουν
έπάνω τους ούτε χάλι, για να ηρε-
λαβώνονται κατά την προσέγισήν
τών αεροπλάνων τά δυστυχήματα.
'Όσο όμως και να προσπαθούν οι
απόδοι, πάντα συντρέχει κάποιο
χορτάρι στο αερόδρομιο, τό όποιο
για να έξασανίσουν τό κουνευστό
κάθε τόσο με ειδικά μηχανήματα.

Στό αερόδρομιο λοιπόν, τού Τε-
μπέλχοφ, έξω από τό Βερολίνο,
παρητηρήθηκε ότι τό χορτάρι δεν
κουρεύονταν καλά από τά μηχανή-
ματά... κουρεύονταν, και είχαν την ή-
δέα να χρησιμοποιήσουν καταικίες,
πού δεν φέρονται ούτε χλωροσίδη
άπ' εκεί πού θα περάσουν! Έτσι
τελευτήσας, χρησιμοποιήθηκε, αλό-
κληρο κοπάδι από 900 καταικίες,
πού σε λίγες ώρες δεν άφισαν τί-
ποτε στο αερόδρομιο!



Οι μεγάλοι θύρτουόζοι, οι ιε-
ροφάνται της μουσικής τέχνης,
είναι τά καυχήματα της πατρι-
δος των. 'Αλλ' οι ίδιοι δεν έχουν
πατριδα. 'Ανέκουν σ' όλο τόν
κόσμο. 'Αφ' ότου γίνουν διάση-
μοι, γίνονται κομποπολίται. 'Ετσι
αυτό είνε, όπως βεβαιώνει ο Ού
άιλν, ένας σεβασμός προς την
τέχνην.

Οι μεγάλοι μουσικοί άνήκουν
σ' όλην την ανθρωπότητα. Ο-
ταν τούς κερδίση ή Δόξα, τούς
κάνει ο τόπος των. Προς όλα
τά σημεία τού όρίζοντος, στα
πέρατα της γης, τούς περιμέ-
νουν αιδουσιές κατάμεστες ά-
κροατών, να τούς χειροκροτή-
σουν, να τούς αποθεώσουν.

♦♦

Η μουσική τέχνη δεν έμποδι-
ζεται από γλωσσικούς φραγμούς.
Είνε κοινή για όλους τούς λα-
ούς. Όλους ίδια τούς συγκινεί
και τούς τέρπει. Γι' αυτό είνε
μία τέχνη, με έτοιμες διαρκώς
τις άποσκευές της για ταξίδι, εί-
ναι μία τέχνη, πού δεν γνωρίζει
σύνορα κρατών.

Οι μεγάλοι θύρτουόζοι είνε
διαδατάρκα πουλιά, πού φέ-
ρουν σ' όλες τις χώρες τό θείο
κελδόμεν της τέχνης των. Σέρ-
νουν πίσω τους ή μεταρροίσι
τού πλήθους, την μουσικήν ά-
κροατήν, άναρροήτην ψυχών.
Τό κάθε ρεσπάλ τού καλλιτέ-
χνη δεν τό άλέπει ως καλλιτε-
χνική άπομνημόνισμα, άλλα ως νο-
μμο είσοπράξων.

Βλέποντας κανείς μαζί τόν
ζεφερό, έξαυλωμένο καλλιτέ-
χνη και τόν μετρεσσοφόρο του,
λέγει μέσα του:

—Να ο Δόν Κιχώτης και ο Σάν-
τος!

ζη. Άρχίζει ή μουσική μυστα-
γωγία.

Ο καλλιτέχνης διηγείται με
τό δοξάρι ή με τά πλίκτρα τού
πιάνου ώραιότατα πράγματα σε
μουσικές εικόνες. Η σκηνή με-
ταμορφώνεται είς έναν κόσμο
ιδανικών.

Μελωδίες σάν έκείνες πού το-
νίζει τό άπδόνι μέσα στους ή-
σκιους της νύχτας, όταν ή καρ-
διά του είνε φουσκωμένη με ά-
νοιξιάτικους πόθους. Τρίλλιες έ-
ρωτικές, πού κυνηγιάται με νά
ζια γοητευτικά και σμίγουν και
ξεχειλούν σ' έναν άόρατον ύ-
μέναιο. Τόνοι χαράς, πού σάν
πολύχρωμες πεταλούδες πε-
τούν στον άέρα, κρύβονται πί-
σω από ένα λουλούδι και χά-
νονται μέσα σ' ένα παραδεισι-
σκό φώς. 'Αλλά και τόνοι σπα-
ρακτικοί, πού είνε σπασίματα ά-
λυσίδων, ούρλιαχτά θηρίων,
θροντές και κεραυνοί. Όλα αυ-
τά και τόσα άλλα άπερίγραπτα
ζεφύγουν από τό όργανο τού
μάγου καλλιτέχνη.

Είνε στιγμή, πού ή σκηνή γε-
μίζει από την τρικυμία των ή-
χων. Τόνοι παράφοροι και τολ-
μυροί σχηματίζουν μουσικούς ά-
νεμοστρόβιλους. Στα μάτια τού
καλλιτέχνη λάμπει μία ερωτική

χαρά καταστροφής. Θαρρεί κα-
νείς ότι μαστιγώνει τόν άέρα με
τό δοξάρι του, ότι γίνεται αλη-
θινός μάγος πού περσάει τά
στοχεία με τό μαγικό τού τό
ράβει. Και άκούς μία άπερίγρα-

φη μουσική θύελλα και θαρρείς
ότι τό σύμπαν κατασπρέει γύρω
από τόν καλλιτέχνη, πού πάντα
όρθιος, άκλόνητος, σάν θεός
παίζει τό βιολί του.

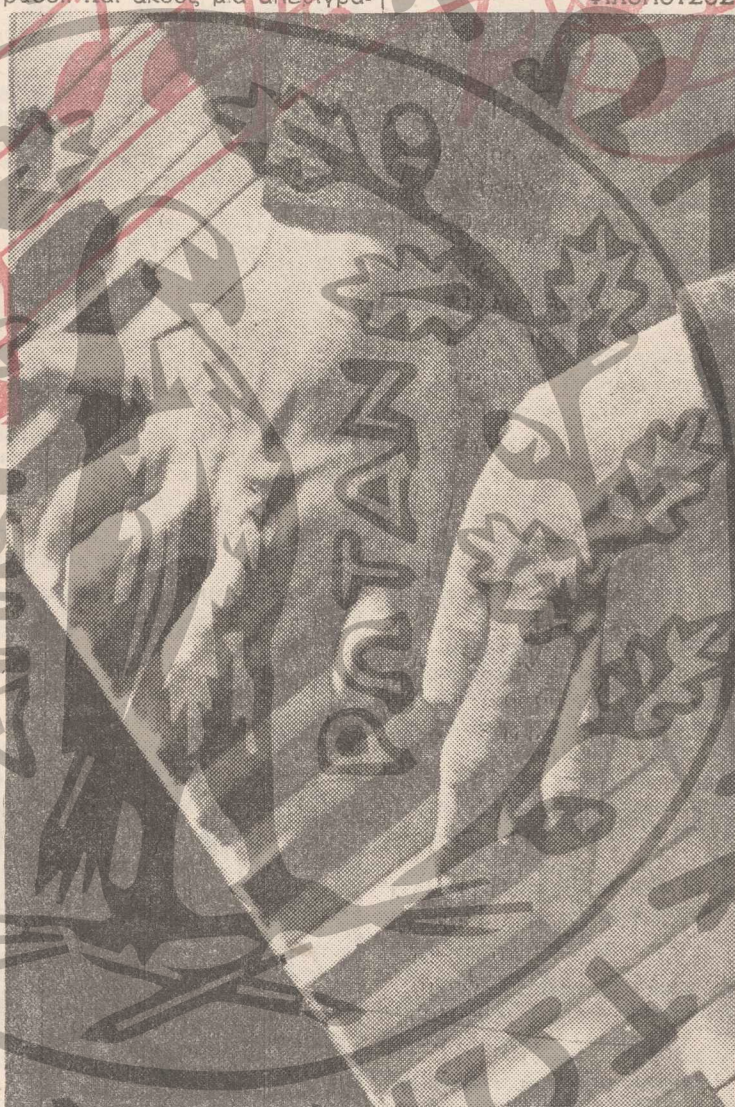
Είνε και στιγμές πού γαλήνη
ρέει από τό μουσικό τό όργα-
νο. Οι ήχοι άπλώνονται άπαλά,
άπαλά και σχηματίζουν, θαρ-
ρείς, μία άόρατη λίμνη λαμαρ-
τινακής γλυκύτητας, όπου τό ή-
συχον πρδο δειλινό καθρεφτίζει
την μελιχρή ειρήνη του.

♦♦

Ευτυχισμένος όποιος μπορεί
και τά νιώθει όλα αυτά τά ώ-
ραία πράγματα, τά μοναδικά ώ-
ραία πράγματα της ζωής και αι-
σθάνεται πραγματική ένγνμο-
σύνη προς τόν καλλιτέχνη, όταν
τόν άμείβει με θερμά χειροκρο-
τήματα μετά τό τέλος τού κον-
ταέρτου. Ο καλλιτέχνης, μετά
τό ξεψύχωμα της τελευταίας
τρν νότας, άποθεώνεται τόν
παίον ή θύελλα των χειροκρο-
τημάτων και τόν άνεβάζει ψη-
λά στα ύψη. Τό κεφάλι του
έννιγξει τά άστρα, όπως λέγει ο
'Όράσιος.

Οι μεγάλοι θύρτουόζοι είνε τά
αναπημένα παιδιά τού κόσμου,
πέρσουν πάνω τους από όπου
περάσουν, την έσπαρν και την
συνκίνησαν άνασθημάτων ψυχών.

ΦΙΛΟΜΟΥΣΣ



ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

ΠΛΗΡΩΜΗ ΕΙΣ ΕΙΔΟΣ
Γιατρός (στηθοσκοπώντας τόν άσθενή): Κάμετε, ό, ό, όι!
"Ο τενόρος: "Αί όι όι όι όι!
Γιατρός: Οτάνει, οτάνει! Βλέπω τί είνε. Νά κάμετε αύτή τή συνταγή. "Η όιζιτά σας είνε εκατό φράγ κα.
"Ο τενόρος: Τό «ά» πού έβγαλα κούτκει διακόσια!

ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ
"Ο λοχίας:—"Ε, σού, Μήτρο! Τί είνε ή πατρίς;
"Ο στρατιώτης:—"Η μητέρα μου, κύρ λοχία!
"Ο λοχίας:—Μήρδω, Μήτρο! Για πές μου, σού, Γιακόμ. Τί είνε ή πατρίς;
"Ο στρατιώτης:—"Η μητέρα τού Μήτρου, κύρ λοχία!

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ!
—Περίεργο! "Η Λίζα κι' εγώ σπα- νίως συνεννοούμεθα όταν μιλάμε μαζί.
—Γιά δοκίμασε, τότε να μιλήσε- τε χωριστά ή κάθε μία!

ΜΟΧΘΗΡΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
—Κάποιος μούπε σήμερα στον δρόμο πως ήμουν πολύ ωραία.
—"Οί! Αυτό θεραπεύεται.
—Ποιά θεραπεύεται;
—Τό να μιλά κανείς μόνος του.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΟΥΚΑΡΑΔΩΝ
—"Εγώ νομίζω πως πλούσιος είνε εκείνος που έχει όλα όσα έχει ανάγκη.
—Όχι! Πλούσιος είνε εκείνος που έχει όλα όσα εγώ έχω ανάγκη.
ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟ...
"Ο ύπνουός επιπλάττει γιά δε- κάτη φορά έναν άμελη υπάλληλό του.
—"Επί τέλους, τού λέγει, ποιά μακαριά ύπνουός σε διώρσε ε- σένα;
—"Εοσις κύριε ύπνουός...
Η ΕΛΠΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΕΡΜΕΝΩΝ
Είνε πολλά χρόνια πού παντρεύ- τικες;
—Τώρα!...Κοντεύω να χηρέ- ψω...
ΜΑΧΑΒΡΙΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗ
"Ενας ευθυμολόγος, πριν ακόμη πεθάνη, έφτιαξε γιά τή μνήμη του τήν παρακάτω επιγραφή:
"Καθάρι, στον τάφο αυτόν στά σου, "Εδώ άίωσαν τή κόκκινα μου Καλύτρε άμωσ έβδαν να ήσαν με- σα τά δικά σου!

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ
—Δεσποίνε, παρετήρησα ότι κα- τά τήν διάλεξη μου μιλούσατε πο- λυ δυνατά.
—Αποτάσθε, κύριε! Ποτέ δεν μι- λώ όταν κοιμώμαι...
ΜΕΤΑΣΥ ΣΥΖΥΓΩΝ
"Εκείνος:—Πρέπει να σημειώσης ότι οι μεγαλύτεροι άνδρες είνε έ- κείνοι που παίρνουν τις ώραιότερες γυναίκες...
"Εκείνη:—Τί κόλας πού είσαι!

ΕΒΡΑΪΚΟ
"Η κ. Λεβό μπαίνει με τή δυό παιδιά της στό τράινο και δίνει δυό μισά εισιτήρια στον έπιβαρ- κτοπα.
—Μα αύτό είνε παραπάνω από δέκα έτών, λέει ό εισιτηράκι δει- νοντάς τού μεγαλύτερο παιδί.
—Μηδ! Και τά δυό είνε εξ' κρο- νών! Είνε δίδυμα!
Και ό εισιτηράκι σε λίγο:
—Χαριτωμένα, με τήν αλθείεια! Νά σας ζητήσω! Και πού γεννήθη- καν;
—Τό ένα στη Βαρσοβία και γ' άλλο στη Βιέννη!

ΣΥΓΧΙΣΙΣ
—"Εχετε άδελφούς, κύριε;
—Μάλιστα, κυρία, έχω έναν...
—"Εναν μόνο;
—Μά, ναι... έναν!
—Περίεργο! Έκαμα, τελευταίως, τήν ίδια έρώτηση στην άδελφή σας και μου είπε πως έχει δυό άδελ- φούς!...

Τό ξέγον χούμμορ
Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

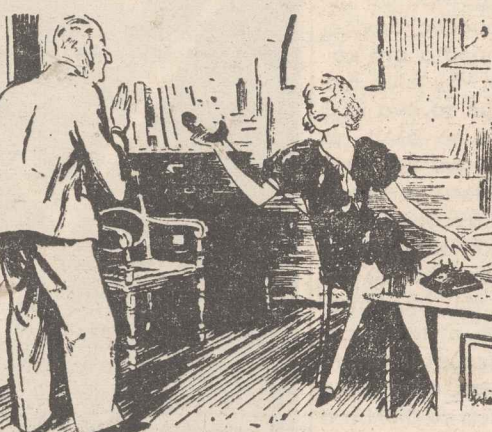
ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΡΙΤΕΦ

"Ο Πάλ Τουρνόβαν μ' ένα καλό τοκέ, με λίγα φέμματα, λίγη δι- πλωματία και λίγα γλυκόλογα, ξε- φλωθήκε τήν έρωμένην του "Ε- δελίν, χωρίς δραματικά επεισόδια και χωρίς σκάνδαλα.
—Χαίρε αγαπή μου... Ζήσε ευ- τυχημένη... Δεν μου κρατάς κα- ρία, έ;
—Γιατί να σού κρατώ κακία; Μ' άρεσε και σ' άρεσα. Ζήσαμε μαζί ένα χρονικό διάστημα εύτυχι- μένοι. Τώρα έπαφα πιά να σ' ά- ρεσαι! Χαρίζου! Είμαστε άνθρω- πού τού αίματος μας. Χαρίζουμε σαν δυό καλοί φίλοι! Όχι σαν έχθροι.
—"Ορα! Νά πού συνεννοούμε- θα! Και γιά να έπισφραγίσουμε σάν μοντέρνοι άνθρωποι τού κόσμου τήν έρωτική μας περίπτωση σε προτείνω τήν Δευτέρα τού βράδυ να φάμε μαζί στην ταβέρνα. "Η νευραθενική χελώνη, εκεί πού πρωτογνωριστήκαμε. Δεν είνε ά- μορφη ή ιδέα σου; Δέκεσαι; Εά είνε... ή "Ημμενεται μαζί μου;
—"Εται... Δέχομαι να φάμε μαζί γιά τελευταία φορά τήν Δευτέρα τού βράδυ στην "Νευραθενική χελώνη".
—"Ορα! Και γιά ν' αποδείξου- με ό ένας στον άλλο πως δεν ή- ραμε τού παγκάμ κατάκαρδα ό κα- θένας μας θα φέρη μαζί τού κι' άπ' ένα καλεσμένο. "Ανδρά ή γυ- ναίκα αδιόφορο. Τέλειο άμερικανό- κό μοντέρνο δείπνο χωρισμού! Τί λές;
—Συμφωνώ!

—"Αν και κάπως περοσμένη ή κί- νησις, ή "Εδελίν με τήν δολθεία, έν- νοείται τού τοκέ που της είχε ά- φησει ό Πάλ, δεν άργησε να όρ- θη τόν άντικαταστάτη. Τί τά θέλατε; "Γάρκουν καρδιές που δεν έννο- ούν να τά δώλουν κάτω! Τί είκοσι χρονών, τί ασπρντάρρα; "Ας είμμε- θα δίκαιοι. "Αν μία νέα είκοσιχρο- νών έχει τού δικαίωμα ν' αγαπήσθι μία γυναικα σαράντα χρονών έχει τού δικαίωμα ν' αγαπήσθι δυό φορές. Αυτό λέουν τά στοιχειώδη άρρω- κά μαθηματικά. Δεν μέσατε καθό- λου στό σχολείο προπορίσει;
—"Εται ό εύτυχής άντικαταστάτης τού Πάλ Τουρνόβαν θρήσκε στο πρόσωπο τού Μωρίς, ενός ύπερμον- τέρου χαρτυού πού ή "Εδελίν τόν νοστιμεύονταν από καιρό.
Τού πριλ της Δευτέρας πού έπρό- κειτο να λάβη χώρα τού περίφημο "Ημερικανικό δείπνο χωρισμού, ή "Εδελίν, άγκαλιάζοντας τού "Χρυσό- κό της, τού λέγει μεταξύ δύο φι- λιών:
—"Αί... Τί είνε σήμερον... Δευ- τέρα!... κούτταξ! Κόντευα να φάω άπόψε... Έναν εξάδεκαφ μου πού με προσέλασε από πρόχους στην "Νευραθενική χελώνη!" Χάλε πού τού θυμήθαι! Μείνε άκούος, μω- ρό μου. Είνε ένας άνθρωπος οσά- ρος και ήλικιωμένος! "Εξ άλλου τά έλάθς και σού... Τού είπα πως δεν ζώ μόνι μου. Κι' εκείνος προσά- λεσε και σένα, γιά να σε γνωρι- σθ...
—

Τήν ίδια σκεδόν όρα, ό Πάλ Τουρνόβαν έλασε στην μικρή Ζε- νε...

Εύκολα καθήκοντα



"Η γυναίκα σας οας διεβίωσε τηλεφ- ωνικά «χίλια φίλα».
—Περιμένω, λοιπόν, δεσποίνε, να έκτε- λείσθε άμέσως τήν παραγγελία της.

—Μα μπορεί νάρθης και σού, ά- γάπη μου. "Η εξόδωσή μου θα χα- ρή πολυ να σε γνωρίσω! Θα περά- σουμε στην "Νευραθενική χελώνη" δυό όρες εύχάριστες.
—"Η "Νευραθενική χελώνη" είνε μία άρτοκρατική ταβέρνα που με- τήν έξωτερική της εμφάνιση δίνει τήν έντύπωση κλασικήν πανδο- κείου. Μόλις όμως περάσης τού κα- τώφλι της θαμώνας! από τά πο- λύφωτα, τήν άφρον έπιπλασία της, τήν κίνηση, τού φασοφορεμένα γκαρβάνια πού πηγαίνονταν τάς, τά ολόκαθρα τραπέζια, τούς μη- ζωτέ καρέφτες και... τ' άποραι- ττητα σεσαρέ με όλα τά μοντέρνα κομψά.
Σας άκού τού βράδυ τού ζεύγους Μωρίς "Εδελίν έρριξε με ματιά μέσα στην απέραντη σάλα και θε- δαώθηκε πως ό Πάλ δεν είχε φά- ρε ακόμα. Τού τραπέζι όμως πού ήταν από χωρίς καρμηνίως τούς πε- ρίμενε με τού φρεσκοαποδεδμένο προπελαμάνηλο, τά τέσσερα σερί- τσια και τά δύοκα κρυστάλλινα πο- τήρια.
—"Ας κάτσουμε και δεν γ' άργή- σουν να έρθουν είνε ή "Εδελίν, στον φίλο της. Και από μέσα της σκεπτόνταν:
—Γιατί άργησε τού ζω;
—Και τού "Ζω" με τήν σούντροφό τού κατέβασε σε λίγο.
"Ο Πάλ και ή "Εδελίν, να σού παρουσιάζω...
Μά τί δειλόλο έπιδαν οι νέες κα- τάρτισεις.
—Αντιμέτωποι, όρθοί, ό καθένας στην θέση του, ό Μωρίς επιρρίεται με τού δυό του χέρια στό τραπέζι και κατακόκκινος... μελανόχρως... νος κυττάζει τού τραπεζομάνηλο, ενώ ή Ζενεβιέδ, κατεκίτρινη, σαν τού έλβε έλβε όλο τού αίμα σπάζει ται στό κάθισμα που έχει μπρός της γιά να μίν πέρη.
—Τί έπαθες μικρή μου; λέγει ό Πάλ στην Ζενεβιέδ, βοδώνοντας τήν νά καθήσθι και με τρεμάμενο χέρι πλησιάζοντας στό στήμα της. Ένα ποτήρι νερό, ενώ από τού άλλο μέ- ρος ό Μωρίς κάθεται σκεπτικός, ά- ποσπεύγοντας να δώσ τήν πορμιά κρην έλλην.
—Τίποτα... μία μικρή αδιαθεσία τού άπατά εκείνη με άλοφάνηρη σύγχυση... κάτι σαν σκετοδίν...
—"Οσάτος ή τζαζ παίζει ένα παιδι- τικό ταγκό και τά γκαρβάνια πη- γανοδρόντα διαστικά με τού όρε- κτικά. "Η Ζενεβιέδ σνέχεται σι- γά-σγιά κι' ό Πάλ εξακολουθεί να της παρέρη τις περιποίσεις του.
Στήν άλλη άκρη, ό Μωρίς από τήν στιγμή πουπέρη θέση στό τρα- πέζι, δεν όκνησε τά μάτια του ά- πού τού τραπεζομάνηλο παρά γιά να τά ρίξη σ' άνοικτά στρείδια, λές και ζήτορας να όρρ μέσα σ' αύτά κανένα μαργαρίτη.
"Η "Εδελίν έννεψε κάθε τόσο τόν Πάλ και τόν ρωτούσε με τά μάτια, κι' εκείνος πάλιν με νοήματα της εζηνούσε πως δεν καταλάβαινε τί- ποτε από τήν νευρικότητα και τήν ανελήγητη δυσθυμία πού είχαν κα- τολάβει τούς δυό τους "άντικατα-

—"Εις εννοιάζωστε κι' αγαπώ- άμωστε από καιρό...
"Η τζαζ άρχισε ένα πετακό φέζ- τρέτ τήν στιγμή πού ή Ζενεβιέδ έγ- κατέλειπε τήν "Νευραθενική χελ- ώνη" άκουμπώντας με νάζι στό μπράτσο τού Μωρίς.
—Και τώρα; λέγει ή "Εδελίν στό πρωτόν της φίλο, με κλαφίρικο ύφος.
—Τώρα; τώρα; "Ας φάμε πρώτα και ύστερα θάλεουμε. Στήν ύγειά σου!
—Στήν ύγειά μας!
Τό ένα ποτηράκι διεδέχθηκε τής άλλο. Τά όρεκτικά κατεβροχίζον- ται με πρωτοφανή όρεξη και τού μοντέρνο ζευγάρι παραδίδεται στη μέση τού χορού, χωρίς καμμίαν έ- γνοια γιά τά κατόπιν.
Κι' άργά-άργά οι πελάτες της "Νευραθενικής χελώνης" άποκυ- ρνών από τού νυχτερινό εκείνο κέν- τρο κι' ό μαστρός της τζαζ μ' έκ νευρικούς συγκροδίες, και παρά- φωνα από τήν κούραση άκουμπά- μέντα πάνω στό πιάνο προσπαεί να διώξη τ' άργοπορημένα στό γλέ- ντι ζευγάρια. "Ο Πάλ κι' ή "Εδελίν κυττάζονται στό μάτια.
—Δεν μου λές ποτέ θα ζανορχί- σουμε άλ-άμερικανί;
—"Αί... άμερικανί; Ποτέ πιά! "Εκρεωκόπος και ή "Αμερική! Αύ- τη τήν φορά, φίλε μου, θα χωρι- στούμε άλλα γαλλικά... χωρίς τοκέ... και χωρίς μπενεταδες... Για τήν ώρα όμως πάμε σήτι μου να κοιμηθούμε.
ΖΑΝ ΚΡΙΤΕΦ

Η ΔΗΚΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΝ
Κατά τού διστήμα ενός θεαλλώ- δους ύπουρκου άποδουλούν, ό στρατηγός Μάκ Κλέβαν είπε στον πωτογενάτη της "Αμερικανικής έ- λευθερίας, προέδρον Λίνκολν:
—Μά κύριε πρόεδρε! Με παίρνε- τε γιά κανένα άλογο!
—"Οχι άπάντησε ό Λίνκολν, άλ- λά μπορεί... να κάνω λάθος.
ΕΝΑΣ ΟΡΑΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ
"Ο Γάλλος ποιητής Ντυρά μιλόν- τας γιά τήν ποιητική ύπερπαρη- γας της έποχής τού έλεγε:
—Οι ποιηται είνε σαν τούς γε- υωγούς: σπερνούν άφωνα γιάτί ζέρον πως άπ' όσα σπερνούν λί- γα θα φωτώσουν.

Αδύνατον!



—Τόν φιλοράκο από 'δω, κύριε πρόεδρε, τόν συνελάδα πρό όλίγω, καθώς ήταν κρυμένος πίσω από ένα στυλό τού ήλεκ- τρικού...

ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΣΤΟΡΑ

"Ο Καρδινάλιος Μαζαρίνος έθω- ρεϊτο πολύ έξυπνος και εύφυλό- γος. "Εν τούτοις όρθηκε κάποτε τόν μαστορά του στο πρόσωπο ενός μι- κρού παιδιού.
—Θα σού δώσω ένα καλό δώρο, τού είπεν ό Καρδινάλιος άν μου πής πού είναι ό θεός.
—Κι' εγώ, άπάντησε ό μικρός, θα σας δώσω δύο άν μου ήπτε πού δεν είναι, γιάτί εγώ ζέρω ότι ό θε- ός είναι πανταχού παρών.
ΟΤΑΝ...
Ράτσησαν κάποτε έναν σασό, π- τέ διοικείται ένας τόπος καλός.Και άπάντησε:
—"Όταν τά μέν σπαθιά είναι σκουριασμένα, τά δέ άρματα σπλ- λωσες. "Όταν οι άποθήκες είναι γε- μάτες κι' οι φυλακές άδειες. "Ό- ταν οι ψωμάδες πηγαίνουν με τά άμαξια και οι γιορτοί πεζή. Κι' ό- ταν οι σκάλες των έκκλησιών είν- αι φθαρμένες και τών δικαστηρίων χορτοριοσμένες.
ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΤΙΜΗ
"Η κυρία ντέ Πομπινιαν, άν και γρηά είχε ακόμη έρασά τόν ήππ- ον ντέ Καρας. "Όταν πέθανε τού άφσε στην διαθήκη της ένα μεγα- λο κτήμα. "Η άνεψιά της ντέ Πομ- πινιαν, μία νέα κι' άμορφη κοπέλ- λα προσέβαλε αύτή τή διαθήκη.
Κατά τήν δική, πού έπικλουθή- σε ό ήππότης ντέ Καρας κέρδιζε.
—Κύριε, τού είπε τότε ή άνεψία της Πομπινιαν μετά τήν άπόρση.
—Αποκτήσατε πολύ φθνή αύτό τον πύργο.
—Δεσποίνε της άπάντησε ό ή- ππότης. Σας τόν προσφέρω στην ί- δια τιμή.

Η ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΚΕΝ
"Ο φιλόσοφος Πάσκεν περιήμω- ρε γιά τούς άγώνες του κατά τού Βα- τικανού, υπέβαλε κάποτε σ' ένα κύκλω γνωστών του τού έξης έρω- τημα:
—Ποιά είναι τού ύπερθετικό τού όποιου δεν έχει θετική;
—Κι' επειδή κανείς δεν μπορούσε ν' άποντήσθι ό Πάσκεν τούς εζή- γησε:
—Είναι ό Πάσας τόν όποιό άπο- κολουό Παναγνώστατον ενώ συχνά δεν είνε ούτε άζιος.
ΕΠΙΣΧΕΙΡΗΜΑ
"Ο Βασιλεύς της Πρωσίας όρει- δερικός έπείτρεψε στούςκαθολικούς του Κράτους να χτίσουν ένα ναό. —Αυτό δεν είνε ελάττωμα. Ξε- πείθε όμως ό αρχιεπίσκοπος σεις τόν ναό πολύ σκεπτικό και δεν ήθελε να τόν διορθώσθι χωρίς πρόσ- θετον άμοιόβη, οι καθολικοί άποστα ήσαν στον Βασιλέα.
—Τί ελάττωμα έχει, τούς ρώτησε.
—Μηνολέστε, είναι τόσο σκε- τινός πού δεν θάλεουμε διάλου, σαν να είμαστε τυφλοί.
—Αυτό δεν είναι ελάττωμα. Ζεις οι ίδιοι φαλάτες.
—Μακάριοι οι τυφλοί ότι αύτοι δεών όφθονται.
Και τούς άποστόμωσε.

Τόν φιλοράκο από 'δω, κύριε πρόεδρε, τόν συνελάδα πρό όλίγω, καθώς ήταν κρυμένος πίσω από ένα στυλό τού ήλεκ- τρικού...



Τό κουδούνι τού τηλεφώ- νου χτυπούσε επίμονα. "Η Τζούλια τινάχτηκε από τόν ύπνο όταν τήκούσε. Ποιος να ήταν αύτή τήν όρα; Μήπως συνέδρι τίποτε στον Φλάδιον τού είχε φωνή τήν προηγουμέ- νην γιά τήν άναγκάση να έρρη στό ραντεβού; "Αν ήταν έτσι θα τόν τιμωρούσε πολύ ά- σχημα.
Τόν έπλησίασε μ' ένα χαμο- γέλο:
—Φλάδιε, άγάπη μου!... Εύ, χαρισάτι πού με θυμήθηκες. "Ε- λαστά τού σημειώμα... Και ή γούνα;
—Τό σημειώμα... "Η γούνα!... Δεν τήν έπλησε από τού θυρω- ρείο τού ξενοδοχείου "Μπρό- πολιν" όπως σού έπληφώνησα;
—Δεν ζέρω τίποτε... Δεν ήπρα τίποτε, ούτε έλασα τηλεφώνη- μα σου. Μονάχα ένα σημειώμα. Νάτο!
"Ο Φλάδιος τού ήπρε και έγινε κατάχαλμος.
—Αυτό τού γράμμα δεν είνε δι- κόμου, είπε. Μά τί άστειο είνε αύτό;
—"Επρε ένα τηλεφώνο, έρώτη- σε τόν ξενοδόχο τού άπένεψε ή γούνα. Τού είπαν πως τήν ήπρε μία κυρία ψηλή, μελαχρονή, με γκριζό φόρεμα και κόκκινο κα- πέλλο. Και ήταν αρκετά συμπα- θήτικη.
Τήν κλέψατε! Είπε παίζεις κα- λά τόν πόλεμον της! Εκτίπησε τήν Τζούλια λέγοντας πως είνε ή πρόπορς Μιρέλλα Φιόρι, και της τήν έδωσαν χωρίς να ύποπται- θούν τού παρεμικρό, θρασύτητα άμωσ πού τήν είχε αύτή ή γυ- ναίκα!...
"Ενα ερωτικό χαμόγελο έ- φάνηκε στήν Τζούλια, πού ήταν τόσο κόκκινα, ώστε φαίνονταν σματωμένα.
Τί βλακώδη πού είνε τά όνει- ρα και άκόμη περισσότερο οι άνδρες!... Τί πρωταγωνίστρια και πρσίον άλόγα! "Ο τελευταί- ος τροχός τού δίσκου!... Μιά ύ- πποετρίουλα σε μία μέτρια κυ- μωδία, στό μετρώτερο θέατρο της πόλεως. Και όμως αύτός θα τήν περιέμενε στον σταθμό γιά να τήν καμαρώσθι με τήν περι- φημ γούνα. "Α! δέ...
Τά σκεφθηκε ή Τζούλια, κατέστρωσε ένα πρώτης τάξε- ως σκεδίο. Μόνο δεν ήξερε πως να καλέσθι και τή Μιρέλλα στό

ραντεβού. Γιατί αύτή, άφού δεν έλασε τού τηλεφώνημα, δεν ήξε- ρε βέβαια τίποτε.
Αύτή τή φορά τήν κωμωδία θα τήν σκηνοθετούσε και θα τήν έ- παίζε αύτή, πού θα ήταν και ή πρωταγωνίστρια.
"Εμπίκε στο θέατρο, εζήτησε από τόν θυρωρό τήν διεύθυνση της Μιρέλλα Φυόρι, μετά έγραψε ένα σημείωμα και τάστειλε μ' ένα παιδάκι στην νεαρόν ήθο- ποιόν.
"Επειτα έπληξε στο ξενοδο- χείον "Μπρόπολιν". Είπε π' ως είνε ή ήθοποιος Μιρέλλα Φιόρι, έπληξε τού κοιτύ με τή γούνα, τήν έφόρεσε επί τούτου και δρό- μο γιά τόν σταθμό.
"Η Μιρέλλα ήταν άκόμη στό κρεβάτι. Δεν είχαν πρόδες έ- κεινη τήν ήμερα κι' άνδρεινών. Ταν φίλιά και δώρα. "Επηρε- λοιπόν τού σημειώμα και όταν τού διάσσε έπληθόσε καταχαρούμε- νη από τού κρεβάτι.
—Ρενάρ άρζαντέ! έφώναζε. Μα αύτός ό βλάκας ό Φλάδιος είνε πρώτης τάξεως άνδρας! "Εντύθηκε ρισατικά, έκάρφω- σε ένα μεγάλο λουλούδι: στό στήθος και δρόμο!
"Ηταν δώδεκα ή ώρα όταν έ- φθασε στον σταθμό. "Εμπίκε σκεδόν λαχανιασμένη. Ποτέ δεν ήταν τόσο άκριβής στό ραν- τεβού της!
"Ο Φλάδιος ήταν εκεί και τήν περιέμενε. "Ενας ώραιος άνδρας, ψηλός, λεπτός, συμπαθητικός, με λίγα γκριζά μαλλιά στός κροτάφους. Κρατούσε ένα ώραιό μπάστο τριαντάφυλλα, αλλά ή γούνα δεν φαίνονταν πουθενά. Μήπως άστειεύθηκε; Μήπως τού είπε γιά να τήν άναγκάση να έρρη στό ραντεβού; "Αν ήταν έτσι θα τόν τιμωρούσε πολύ ά- σχημα.
Πού να ήπγε έκεν τήν ώρα ό Φλάδιος; Πού θα περνούσε τήν ώρα τού τηλεφώνου, έπηρε τó ά- κουστικό και με φωνή νυσταγ- μένην άκόμη είπε.
—"Εμπελ...
—"Επί τέλους, έμπρός!... ά- πάντησε μία άνδρική φωνή από τ' άλλο μέρος. "Εγώ είμαι, ό Φλάδιος... Δεν μ' εγγνώριζες.
—Μά να, βέβαια... Σ' έκατά- λαβα άμέσως.
—Μόλις έφθασα, Μιρέλλα και σε σκεπτική άμέσως, καθώς βλάπεις...
"Ημπελ! έσκέφθηκε ή Τζού- λια με άπορία και άγνυμία μουζύ. Τι σημαίνει αύτό; Γιατί πού άλ- λως τού όνομα; "Αφού ζέρει ό- τι λέγομαι Τζούλια!...
"Η φωνή τού Φλάδιου εξακο- λουούσε κάτι να λέρ, από τ' άλλο μέρος τού σωματός, άλ- λά ή νέα δεν τόν άκουσε πιά, και άρχισε τις διασαυρτίες.
—Μήπως σού κακοφάνηκε πού σ' έζήτηνα στήν τήν ώρα; έ- εξακολουθούσε ώστόσο ό Φλάδιος. Βρίσκομαι γιά λόγους ύπρε- σίας στό Μιλάνο... Κι' έχω κάτι σπουδαίο να σού πώ. "Εκατάλα- βες;
—Ναι... έψήθισες ή Τζούλια, ενώ μέσα τήν έτρωγε ή ζή- λεια, ό θυμός και ή άγνυμία.
—Λοπόν, να ιδώθουμε τού με- σήμερί στο σταθμό μπροστά τού κίοσκι των εφημερίδων... θα φάμε μωζύ... "Εγώ θα μείνω δ- λην τήν ήμεραν, έπίσης και σού. "Εται θα σε ιδώ να παίζεις στό "Οντέον". Και ζέρεις έ- κράτση τήν ύπόσχεσί μου και σούφερα τή γούνα, μία περιήμ- ωρη ρενάρ άρζαντέ, τήν ωραιό- τερη πού όρθηκε στή Ρώμη... θα σε ιδώ μετά;
—Ναι.
—Ευχαριστώ. Τό μεσημέρι λοι- πόν στό σταθμό... θα σού έχω και ένα ματσάκι κόκκινα τριαν- τάφυλλα. "Αλλά γιά στάσου:

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

ΔΙΣΩΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪ'ΤΖΙ ΜΟΤΤΑ

λα πού τού μιλούσε τόσον ώρα γιά μία γούνα και τόν έλεγαν Φλάδιον!
"Ολ' αύτά συμφωνούσαν άπο- λύτως με τού τηλεφώνημα. Με- μόνη τήν διαφορά ότι αύτός δεν ήταν ό δικός της Φλάδιος, αλλά ένας άλλος έντελώς άγνωστος...
"Εκανε λοιπόν ένα χονδρό- ειδέστατο λάθος! Και τώρα, γιά να ίκοναποήσθι τού αόσθημα της ζήλειας, είχε κάμει αύτη τήν ταπεινή πράξη πού δεν διεφερε καθόλου από κλοπή!
"Επί τέλους ό κύριος τήν έ- πλησίασε και της είπε:
—Κυρία μου, μή με άναγκά- σετε να μεταχειρισθώ μέρα, τά όποια δεν έπιθυμώ... Τά ζέρω έ- λα... "Επάρσατε μία πολύτιμη γού- να από τού ξενοδοχείου "Μπρό- πολιν". Δεν είνε αλήθεια;
"Η Τζούλια εξαμήλωσε τά μά-τια, ντροπιασμένη, ταραγμένη. —Ναι, έμυρμούρισε.
—Καταλάβα ν. Μία άνεπιθύ- μπη έπιθυμία, ή γούνα ήταν πολύ άμορφη και ήταν εύκολο να τήν πάρετα!
—Αυτό πιά όχι! έφώναζε ή Τζούλια με θυμό.
—Πώς όχι! Τίπο έκλέψατε γιά να κλέψετε! Προσέχτε, κυρία... Δεν έπείσμενα ποτέ να βρω μπροστά μου μία κλέφτρα πού άμολογεί με τόσον κυνισμόν τού έγκλημα της και πού άνίκηει ί- σως σε μία σείρα διεσνή! "Α- κολουθήσατε με.
Κύριε!
—"Η ύποψεία σημάσεως θα σάς περιποήσθι καλά. Θα σας πάρουν τά δοκιμικά άποτυπώ- ματα και θα συμπληρώσουν ένα δελτίον. Τίποτε άλλο. Μή δημι- ουργήσατε σκάνδαλον. Είμαι ό ύπασπυμένος Μαρτέλ... Φλάδιος Μαρτέλ...
Κύριε!

Τόν έπλησίασε μ' ένα χαμο- γέλο:
—Φλάδιε, άγάπη μου!... Εύ, χαρισάτι πού με θυμήθηκες. "Ε- λαστά τού σημειώμα... Και ή γούνα;
—Τό σημειώμα... "Η γούνα!... Δεν τήν έπλησε από τού θυρω- ρείο τού ξενοδοχείου "Μπρό- πολιν" όπως σού έπληφώνησα;
—Δεν ζέρω τίποτε... Δεν ήπρα τίποτε, ούτε έλασα τηλεφώνη- μα σου. Μονάχα ένα σημειώμα. Νάτο!
"Ο Φλάδιος τού ήπρε και έγινε κατάχαλμος.
—Αυτό τού γράμμα δεν είνε δι- κόμου, είπε. Μά τί άστειο είνε αύτό;
—"Επρε ένα τηλεφώνο, έρώτη- σε τόν ξενοδόχο τού άπένεψε ή γούνα. Τού είπαν πως τήν ήπρε μία κυρία ψηλή, μελαχρονή, με γκριζό φόρεμα και κόκκινο κα- πέλλο. Και ήταν αρκετά συμπα- θήτικη.
Τήν κλέψατε! Είπε παίζεις κα- λά τόν πόλεμον της! Εκτίπησε τήν Τζούλια λέγοντας πως είνε ή πρόπορς Μιρέλλα Φιόρι, και της τήν έδωσαν χωρίς να ύποπται- θούν τού παρεμικρό, θρασύτητα άμωσ πού τήν είχε αύτή ή γυ- ναίκα!...
"Ενα ερωτικό χαμόγελο έ- φάνηκε στήν Τζούλια, πού ήταν τόσο κόκκινα, ώστε φαίνονταν σματωμένα.
Τί βλακώδη πού είνε τά όνει- ρα και άκόμη περισσότερο οι άνδρες!... Τί πρωταγωνίστρια και πρσίον άλόγα! "Ο τελευταί- ος τροχός τού δίσκου!... Μιά ύ- πποετρίουλα σε μία μέτρια κυ- μωδία, στό μετρώτερο θέατρο της πόλεως. Και όμως αύτός θα τήν περιέμενε στον σταθμό γιά να τήν καμαρώσθι με τήν περι- φημ γούνα. "Α! δέ...
Τά σκεφθηκε ή Τζούλια, κατέστρωσε ένα πρώτης τάξε- ως σκεδίο. Μόνο δεν ήξερε πως να καλέσθι και τή Μιρέλλα στό

"Η Τζούλια λίγο έλειψε να λι- ποθυμήσθι.
—Κύριε, έμυρμούρισε, θα σας τά πώ όλα... αλλά θέλω να με πείσετε... "Εγινε κάποιο λάθος στό τηλεφώνημα, αύτό πού έστειλατε τήν νύκτα... "Ο άνδρας μου λέγεται Φλάδιος Ντόνι... Τό μικρό τού όνομα είνε όμοιο με τού δικό σας. Κατάλα- δαίνετε λοιπόν γιάτί έσκηνοθέ- τησα όλην αύτη τήν ιστορία... —Τό φινάλε όμως δεν έπέτ- ξε κι' έπαισθήκατε στήν παύ- δα, πού έσπίασθε σεις. "Ο σύ- ζυγός σας, σάν καλός συγγα- φής πού είνε, θα έδινε διαφο- ρητική πλάκη στην ύπόθεσί, εί- πε τότε ή Μιρέλλα.
—"Ο σύζυγός μου!... Πώς τόν ζέρετε!...
—"Αφού τού είπατε μόνι σας : Είστε ό Φλάδιος Ντόνι, και δεν έφανε παρα έναν θεατρικόν συγγαφέα με τού όνομα αύτό.
—Τέλος πάντων, πρέπει να τελειώνουμε, είπεν ό ύπαστυ- νίμος. Νά μάς δώσετε άμέσως τήν γούνα.
—"Αδύνατον, κύριε, γιάτί δεν είνε δική σας!
—Δεν είνε δική μου! "Αστειέ- σθε, κυρία μου!
—"Αδύνατον! καθόλου. Και μπρος να σας τού άποδείξω άμέσως. "Η γούνα αύτή μοιάζει πολύ με τήν δική σας, αλλά δεν είνε αύτή. Θέλετε να τήν συγ- κρίνετε γιά να πείσθετε; "Η γούνα σας βρόσκειται στό στή- σος περιποήσθι καλά. Θα σας πάρουν τά δοκιμικά άποτυπώ- ματα και θα συμπληρώσουν ένα δελτίον. Τίποτε άλλο. Μή δημι- ουργήσατε σκάνδαλον. Είμαι ό ύπασπυμένος Μαρτέλ... Φλάδιος Μαρτέλ...
Κύριε!

ΣΤΟΝ ΑΡΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

"Αλλάζανε φίλ θερμό της κόρης σουρκώσε ή ματιά της. "Επρενε ό νερός, στό γυριμό θε να γινόταν ή χαρά της!
Στον άργαλειό της κεί πού ύφαινε και τόν καλό της περιμένει Τέτοια τραγούδι ή κόρη λέει. Και κάπου, κάπου σιγοκλαίει.
("Σαν τή σείτα τ' άργαλειού) ("Καί, μου σίχκει τήν καρδιά") ("Κι' ή θύμια είναι τού φίλου") ("Πού μου δώκε κάποια δραδεία")
("Πέτα σείτα μου γοργή") ("Πέτα, ό καλός μου δεν άργεί") ("Κι' αν έλθρ τούττι τή λαμπρή") ("Ετοιμη πρέπει να με όρρή")
"Εχουν περάσει τώρα χρόνια Κι' ή κόρη κάθεται κεί ύφαινει "Επείον στα μελλά της κίοντα Μά τόν καλό της περιμένει!
Πολλές περάσανε λαμπρές "Αλλού γιννέκανε χαράς Μά τού τραγούδι ή κόρη λέει. Και κάπου, κάπου σιγοκλαίει.
("Σαν τή σείτα τ' άργαλειού") ("Καί, μου σίχκει τήν καρδιά") ("Κι' ή θύμια είναι τού φίλου") ("Πού μου δώκε κάποια δραδεία")
("Πέτα σείτα μου γοργή") ("Πέτα, ό καλός μου δεν άργεί") ("Κι' αν έλθρ τούττι τή λαμπρή") ("Ετοιμη πρέπει να με όρρή")
Τήν...
Κ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας γιατρός νευρολόγος των παλαιών Αθηνών δέχεται μία αρκετά παραδοσιακή επίσκεψη γνωστής Αθηναίας κυρίας της εποχής εκείνης, η οποία του εκθέτει ότι την τελευταίον καιρό έχει την εντύπωση ότι καταδιώκεται από το φάντασμα ενός κρανίου. Το κρανίο αυτό φέρει μία τρύπα από σφαίρα στον δεξιό κρόταφο και παρουσιάζεται πάντα μπροστά της όταν θρηνάει ο σκελετός της. Τούτο εξομολογείται ακόμα ότι προτού παντρευτεί την άγνωστη νεαρή, που όταν ο πατέρας της δεν έδωκε να παντρευτούν αυτόκτονήσει. Μετά την αποκάλυψη αυτήν ο γιατρός άφησε τη θάλαρα να φύγει και την άλλη μέρα βρήκε το σύζυγό της στον οποίο εκθέτει τις αντιλήψεις του για την αρρώστια της. Το ίδιο βράδυ μείνει μόνος με τη θάλαρα στο σπίτι της Κηφισιάς, όπου την υποβάλλει σε μία πρωτότυπη θεραπεία. Ανάβει όλα τα φώτα του δωματίου της και όταν η θάλαρα βλέπει τη νεκροκεφαλή την διατάσσει να την ακολουθήσει και φεύγει στον δώματι του γιου της που σπουδάζει γιατρός. Εκεί η θάλαρα λιποθυμεί και ο γιατρός ανακαλύπτει σ' ένα κιβώτιο ένα σκελετό ανθρώπου που την χρησιμοποιούσε ο νεαρός σπουδαστής.

6ον

Τότε μία μεγάλη συγκίνηση, που δεν ήταν συνήθεια, ούτε στο χαρακτήρα του, ούτε στην ψυχραιμία του, έδωσε με καρέκλα σιμά στο κιβώτιο, εκάθισε και επέδωκε στο άνοιγμά του. Το κιβώτιο ήταν δεμένο με ένα κοινόρ σπάγγο, σαν λεπτό κοινόρι.

Εκποίσε για να λύσει τον κόμπο. Επί τέλους τον έλυσε και απίπληξε τα σανίδια της μιας πλευράς, που ήταν ξεκαρφωτά, από τα δεσμά των.

Τα άπαισε και επέδωκε τότε ότι είχε δικό.

Μέσα στο κιβώτιο ήταν ριγμένα ένα άταξια τα όσα ενός σκελετού.

Τα χείλη του τότε έψυξισαν μία λέξη:

—Μυστήριο...

Έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός.

—Επειτα σήκωσε με κόπο το κιβώτιο, το έτοποθέτισε ανοικτό καθώς το είχε επάνω στη σαιζ-λόγκ, έτοποθέτισε και την καρέκλα σιμά και άρχισε σιγά, σιγά και με προσοχή να βγάλη τα κόκαλα και να τα εξετάζει.

Στο βάθος ήταν τοποθετημένο το κρανίο και ηναγκάσθη να το βγάλει σκεδόν τελευταία.

Από την εξέταση των οστών έπεισε πως ο σκελετός ήταν παλαιός και θα άνηκε εις άνδρα νέον.

Τονεμένει

—Επειτα διπυθύνει εις το δωμάτιο της θάλαρας. Είδε την καμαριέρα στον προθάλαμο της επαύλους μεταξύ ύπνου και εγρηγόρευσης.

—Είσαι κουρασμένη πολύ; την ρώτησε.

—Ναι, παρά πολύ, γιατρέ, του απάντησε εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Επειτα διπυθύνει εις το δωμάτιο της θάλαρας. Είδε την καμαριέρα στον προθάλαμο της επαύλους μεταξύ ύπνου και εγρηγόρευσης.

—Είσαι κουρασμένη πολύ; την ρώτησε.

—Ναι, παρά πολύ, γιατρέ, του απάντησε εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Επειτα διπυθύνει εις το δωμάτιο της θάλαρας. Είδε την καμαριέρα στον προθάλαμο της επαύλους μεταξύ ύπνου και εγρηγόρευσης.

—Είσαι κουρασμένη πολύ; την ρώτησε.

—Ναι, παρά πολύ, γιατρέ, του απάντησε εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

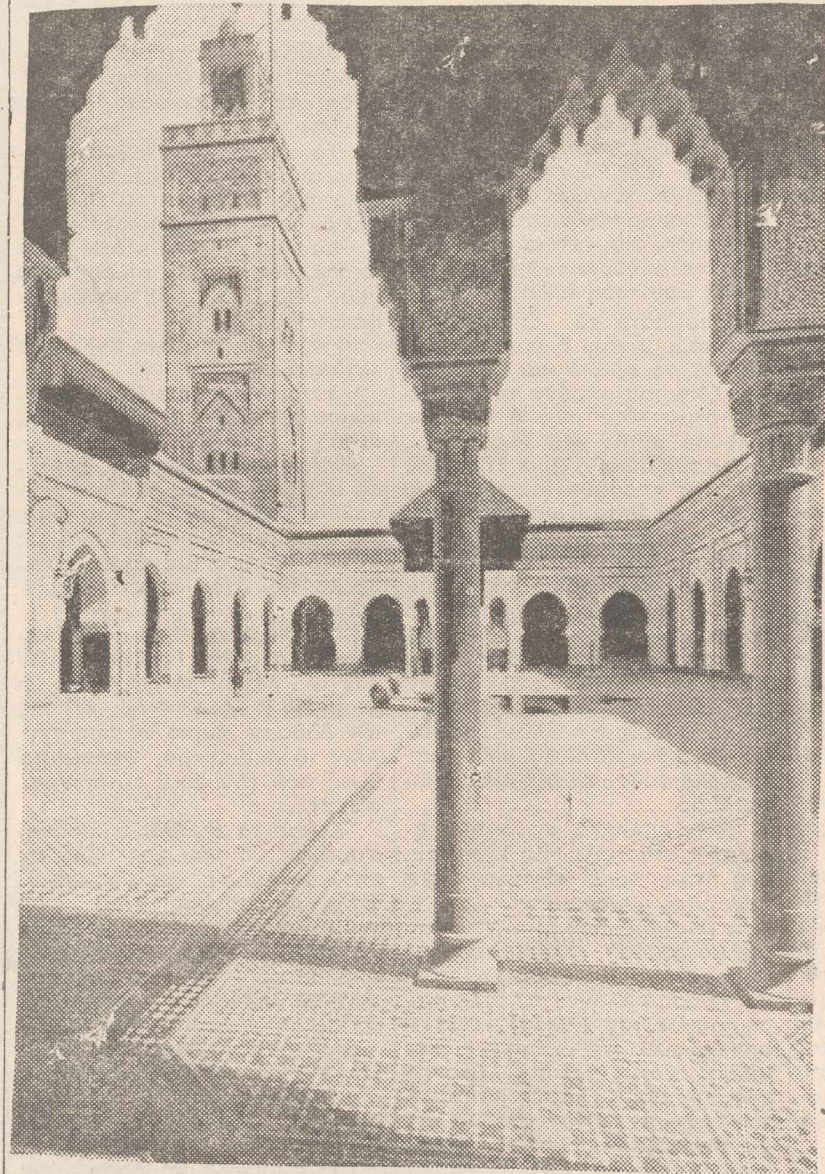
—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.

—Ο ύπνος της δεν ήταν ταραγμένος, αλλά πλήρη γαλήνης και ήπνωση εκείνη.

—Η θάλαρα τώρα έκοιμάτο βαθεία.

—Ο όπός των πορτοκαλίων είχαν επιδράσει εις τον εξηντηλέμενον οργανισμόν της.



Το νέον ανάκτορον του Σουλτάνου του Μαρόκου, το οποίο εκτίθεται επί τη βάσει σκεδόν του περιήμου αρχιτέκτονος Λουί Ριβέ, άποτελεί, όπως γράφουν οι ξένοι έφημερίδες, ένα θαύμα πολυτέλειας, καθόσον συνδυάζει την σύγχρονη άνεση με τον άριστον ρυθμόν. Η άνωτέρα παραστατική φωτογραφία παρέχει μίαν ιδέαν του μεγαλείου του λαμπρού αυτού οικοδομήματος.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΙΔΕ ΚΙ' ΕΠΙΑΘΕ

Ένας Έβραιος έπρόκειτο να διακοπεί στην Ίσολάνδη για φόνο. Οι άποθηρικοί του προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τον σώσουν.

Ένας άπ' αυτούς άρ σκε έναν από τους Ίρλανδούς ένόρκους και του λέει:

—Αύριο δικάζεται ο Ίσαακ Κάν. Θαυμάσια. Ορίστε 25 άλρες. Άν τώρα στη σύσκεψη των ένόρκων ψηφίσεις άνθρωποκτονία και όχι φόνο εκ προμελέτης, θα πάρης άλλες 25 άλρες.

Την άλλη μέρα έγινε η δική και ο Ίσαακ δικάστηκε πράγματι επί άνθρωποκτονία.

Μετά την συνεδρίαση, ο Έβραιος βρήκε τον ένορκο και του δίνει και τις άλλες 25 άλρες.

—Τράβηκα, ένας άνάτερος ά-ζιωματικός ηλπίσας των γάλλο στρατηγώ Δεσαίξ του λέει:

—Στρατηγέ, τί διατάσσετε; Την ύποχώρησιν;

—Ναι, την ύποχώρησιν του έ-κ-θροί.

Αυτή η ώραία φράσις, έδωσε την νίκη στον στρατό του Δεσαίξ.

Σε μία έπικείμενη μάχη όπου η αριθμητική υπεροχή του έχθρου ήταν καταφανής, ένας άνάτερος ά-ζιωματικός ηλπίσας των γάλλο στρατηγώ Δεσαίξ του λέει:

—Στρατηγέ, τί διατάσσετε; Την ύποχώρησιν;

—Ναι, την ύποχώρησιν του έ-κ-θροί.

Αυτή η ώραία φράσις, έδωσε την νίκη στον στρατό του Δεσαίξ.

ΨΥΧΕΙ



ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
του Γ.ΑΣΠΡΕΑ

του και την ευγένειαν και την γαλήνην εις την έκφρασιν του.

—Πώς είναι η μαμά; τον ρώτησε με συγκινητικόν ενδιαφέρον.

—Καλά, πολύ καλά, του απάντησε είμαι θεθαίότατος πως σε λίγες μέρες θ' αναλάβη τελείως.

—Επειτα από μίαν βραχείαν συνουσίαν εις την όποαν ο γιατρός προσέδιδε όσο μπορούσε τον τόνον της φαιδρότητας, του είπτε γελών:

—Ξέρεις, χθές, διέτραξα μίαν κλοπήν στην βίλλα σας.

Και του έδειξε το κιβώτιον.

—Α! είναι το κιβώτιον με τον σκελετόν, είπτε ο Νίκος έκπληκτος.

—Σου είπα, διέτραξα μίαν κλοπήν...

—Σας χρειάζετε, γιατρέ;

—Θά μού χρειαστή και προκειμένου να ζητήσω άλλον σκελετόν εκέφευκα να πάρω τόν δ'όν σου. Σ'όν χρειάζεσαι;

—Ηκούσε τότε από τον νέον ότι δεν είχε άνοζει το κιβώτιον ή μίαν μόνον φοράν, ότι είχε προμηθευθή τόν σκελετόν, έτσι καθώς ήτο με το κιβώτιον, άντι δέκα δραχμών από κάποιον κλητήρα του άνατομείου.

Ο γιατρός τόν ρώτησε το όνομα του κλητήρα και έπειτα άλλαξε θέμα όμιλίας. Δεν ήθελε να δώσει κερμαία ύπόνοιαν στο παιδί, ούτε να το βάλει σε ύποψεις Έπειδή δε θά άνέβαινε στην βίλλα, του συνένεπτε να μην άποσκολήνη την ύπτερα με πολλές όμιλίες και ίδιως με κερμαία δυσάρεστη.

—Επιλέφωνησα πρό όλίγου, του είπτε, είναι πολύ καλά. Άν μ'πορέσω θά άνεζώ το άπόγευμα, άλλως το πρωί.

—Όταν έφυγε ο Νίκος, ο γιατρός έστειλε τον ύπνερπτό του να καλέσει τόν κλητήρα που είχε πούλησει τόν σκελετό στο Νίκο. Ο κλητ...

—Επειτα από μίαν βραχείαν συνουσίαν εις την όποαν ο γιατρός προσέδιδε όσο μπορούσε τον τόνον της φαιδρότητας, του είπτε γελών:

—Ξέρεις, χθές, διέτραξα μίαν κλοπήν στην βίλλα σας.

Και του έδειξε το κιβώτιον.

—Α! είναι το κιβώτιον με τον σκελετόν, είπτε ο Νίκος έκπληκτος.

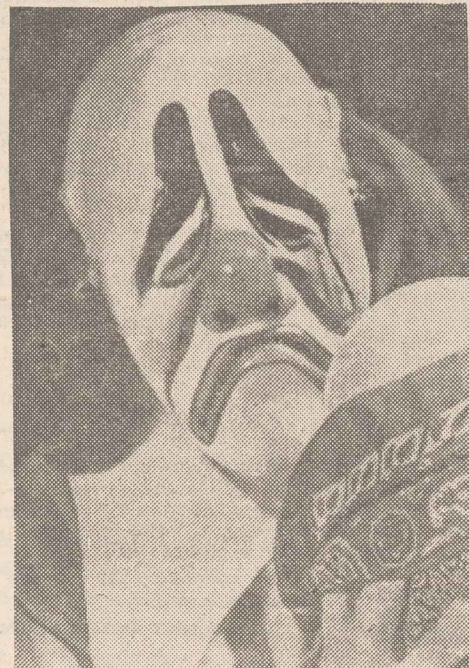
—Σου είπα, διέτραξα μίαν κλοπήν...

—Σας χρειάζετε, γιατρέ;

—Θά μού χρειαστή και προκειμένου να ζητήσω άλλον σκελετόν εκέφευκα να πάρω τόν δ'όν σου. Σ'

ΤΕΛΑ ΠΑΛΗΛΑΤΣΙΟ!

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΩΜΙΚΩΝ



Δέν είνε πρώτη φορά πού ή πένητα ασχολείται με τούς παλάτσους — τούς κωμικούς έν γένει. Τό «γέλα, παλάτσου, γιατί ό κόσμος τό θέλει» έχει συγκινήσει από πολλές δεκαετιδές έκτατου μύρια ανθρώπους εις όλα τά μέρη τού κόσμου.

Πράγματι ό κωμικός είνε άναγκασμένος νά γελάει και νά κάνει τούς άλλους νά γελάσουν συνεχώς, δηλαδή κάθε φορά πού εύρίσκει στη σκηνή, κάθε φορά πού έχει μπροστά του τό κοινό, τό όποιο έν έχει τήν άπάτησιν νά διασκεδάσιν κατ' άναλογίαν τού άντιπαιού πού έπληρώνει νά τό ελπίσθουν τούς «ρε κοίτα, γιά νά κερδίσουν τό ψωμί τους, ό άνθρωποι αύτοι πρέπει κάθε βράδυ και πολλές φορές άπογευμα και βράδυ νά ύποκρίνωνται τόν κωμικόν τούς πόλον, παρ' όλες τίς έννοιες και τίς φροντίδες πού τούς κατατρέχουν, ίσως, τήν ψυχή, παρ' όλον ότι πολλές φορές είνε πιθανόν νά έχουν δάκρυα στά μάτια των τήν στιγμή πού τά άστεία τους και ό μορφοσμοί τους κάνουν τόν κόσμο νά γελά.

Βεβαίως δέν γίνεται κωμικός όποιος θέλει. Οι άνθρωποι πού αναλαμβάνουν αύτούς τούς ρόλους έχουν μέσα τους τήν φλέβα τού κωμικού, διότι άλλως δέν θα ήτο δυνατόν νά παίξουν μέ έπιτυχία τούς ρόλους των. Δέν έπεται όμως ής έκ τούτου ότι ή διάθεσις αύτή, χωρίς στήν όποία οι άνθρωποι αύτοι παίρνουν τήν ζωή και τίς έκδηλώσεις της έν γένει από τήν κωμική τους όψη, τούς κάνει πάντα και ότι δέν ύπόκεινται και αύτοι στήν μελαγχολία και στήν όλβη, τήν άποθάρρουν και στήν άπαισιοδόξη. Άνθρωποι κι' αύτοι όπως εμείς όλοι μας, φυσικόν είνε νά εύρίσκωνται εις τήν συνεχή πάλην πρός τά στοιχεία, πρός τίς άόρατες δυνάμεις, πρός τίς περιστάσεις και τούς συνανθρώπους των και νά ύπιδσονται, μέσα στήν πάλην αύτή, τήν έπιδραση τίς έπιτυχίας και τίς άποτυχίας, τίς έλπίδες και τού φόβου.

Τά συναισθήματα αύτά έχουν, όπως σέ όλους μας, άντικειντο μέσα στήν ψυχή τους. Καί άν έμεις πολλές φορές πιαγίμως δύσθυμοι, εις τήν εργασία μας και γεμάτοι από τήν έννοια κάποιου σοβαρού προβλήματος άτομικού ή οικογενειακού, κανείς δέν μάς επιβάλλει νά γελάσουμε, κανείς δέν μάς επιβάλλει νά εμψέθαι εύθυμοι και μάχιμα νά μεταδώσουμε τήν εύθυμία μας εις τούς άλλους. Όχι, δέν εις έναν ή δύο φίλους και άγαπητούς ανθρώπους — ύσσια πού μπορεί άκόμη νά γίνη — άλλ' εις έκαστονάδελφόν, καί χιλιάδες άγνωστούς, ό όποιοι, όπως λέει άκριβώς ό περίφημος στίχος τού Ριγολέττου, πληρώνουν γιά νά γελάσουν.

Οι ρόλοι τών κωμικών δέν είνε όλοι οι ίδιοι. Άλλοι μόν μάς προκαλούν τόν γέλωτα μέ τίς γκριμάτσες τους, άλλοι μέ τά σοβαροφανή άστεία τους, άλλοι διότι εύρίσκονται πάντοτε γελοίοι και εις μειοεκτικτήν θέσιν, άλλοι, διότι μπρός σέ όλες τίς έκδηλώσεις της ζωής είνε οι

Τό δράμα τών ανθρώπων πού αγωνίζονται νά ζήσουν διασκεδάζοντες τό κοινό

άθωοι, οι άφελείς ή οι άνόητοι πού δέν καταλαβαίνουν τίποτε και άλλοι, τέλος, λόγω τών ύπερβολών των. Ό παλάτσος π. χ. ό όποιος άφού έκανε διάφορα άστεία, άφού έπεςε κατά διαφόρους άνόητους τρόπους, άφού έφαγε μπάτσους και κλωτσιές, μέ μιάς άρχίζει μέ τή μάσκα του, ή όποία είνε τόσο κωμική ώστε γίνεται τραγική, νά κλείη μέ σιωπή, γίνετα δάκρυα πού κυλούν πάνω στα μπροστιμένα μάγουλά του, δέν κινεί τόν οίκτον και τήν συμπάθεια τού πηλίκου γιά τόν πόνο του, γιά τόν μέγαν, ύποτίθεται πόνο του, πού προκαλεί τά χονδρά έκείνα δάκρυα, άλλα τό γέλιο, τό άκράπτο γέλιο πού ξεσπάει από χλιασιστάματα και δέν μπορεί, λές, νά σταματήσει πιά.

Τό πλήθος γελάει γιά τόν πόνο τού παλάτσου, ό όποιος έκδηλούται πέραν τών τών μέτρων και γελάει άκριβώς γιά τό άμετρον αύτό, γιά τήν ύπερβολή αύτή, τήν όποία έν γένει θέλουμε ν' άποφύγουμε και ή όποία καθίσταται κωμική.

Μέ τήν συνεχή αύτή προσπάθεια είνε φυσικόν νά εξαντλούν οι βασιλείς, οι πρίγκιπες και οι μικρότεροι τίτλουςι τού γέλωτος τήν εύχάριστη, τήν γελαστή διάθεση, τήν όποίαν όλοι μας έχουμε μέσα μας σέ μεγαλύτερη ή μικρότερη άναλογία και νά μή τήν ξαναδίσκουν πιά έπειτα στήν τακτική τους ζωή.

Έχει παρατηρηθή ότι οι ήθοιοι, οι όποιοι ύποκρίνονται ρόλους όργης, μίσους και κακίας έν γένει, είνε κάλλιστα στήν ιδιότητά τους ζώη και ήρεμιατα. Οι ψυχολόγοι λέγουν ότι τούτο είνε φυσικώτατο, διότι οι άνθρωποι αύτοι εξαντλούν επί τίς σκηνές όλην τήν ποσότητα όργης και κακίας πού έχουν μέσα τους και ότσι δέν άπομένει τίποτε από τά άσχημα αύτά συναισθήματα μέσα τους. Τούναντίον, οι κωμικοί δέν κατατρεθάνουν, στήν ιδιότητά τους ζώη, νά γελάσουν, μέ όλη τους τήν καρδιά και νά εύθυμίσουν χωρίς συγκρατημέ, όπως οι περισσότεροι τών ανθρώπων. Αύτοί έχουν εξαντλήσει τήν όσιν της εύθυμίας τους μέσα στό ταιρίο ή έπάνω στή σκηνή. Δέν είνε βεβαίως κακοί άνθρωποι, διότι, έφ' όσον γελοίοι γιά όλα και γιά όλους, γνωρίζουν κάλλιστα τήν άξία της ζωής και τών έκδηλώσεών της, έχουν δέ βέβαια μέσα τους τήν έπιείκεια γιά τούς ανθρώπινες άδυναμίες, τίς όποιες αστυρίζουν και περιγελούν συνεχώς και γιά τίς όποιες προκαλούν τόν γέλωτα τών άλλων.



Η περίφημη 'Ιταλίς καλλιτέχνης Άν νίτα Κέμπο, ή όποία διασκεδάζει τό Ιταλικόν κοινό μέ τά κωμικά της κωμώματα.



Τραβάνε τά πλοία πρός τά μεγάλα λιμάνια, γιά ν' άρδύουν. Καί οι άνθρωποι, γιά νά έξωκεύλουν. Σίλουεπτες βασιρών άκινητούν στά ήσυχια νερά. Καί ναυάγια ψυχών οέρνουνται στίς ραγισμένες, ύγρες πέτρες τών μάλων.

Και μιά όμικλη άτμών και καπνών τυλίγει τά πάντα. Είνε ή ψυχή τών λιμανιών αύτή ή όμικλη. Ψυχή θολή από τά πάρη και από τά άτμίδια κουρέλια ναυαγισμένων όνειρων, πού σπαράζει, κάθε τόσο, σαν νά τήν ξεσκιζή ακληρά τό μαχαίρι τού ήχου κάποιας σειρήνας ύποριού...

Ένας κόσμος μοιραίων ήλθε νά σαβανώση τά θάσάνα του μέ τήν όμικλη τού μεγάλου λιμανιού. Έκει, στό σύνορο γής και θαλάσσης, καταστάλαξαν έκείνοι, πού δέν τούς θέλει πειά ή γή και πού ή θάλασσα δέν δέχεται πειά νά τούς ταξιδεύη.

Άνθρωποι πού κινήγησαν τό Χρυσόμαλλο Δέρας της τύχης, έξίζοντας τά πελάγη μέ της Άργούς τήν πλήρη, έθθασαν καπετέ έκεί. Δέν θάμεναν γιά πολύ. Λίγο θάμεναν, νά ξεκουρασθούν. Καί θα συνέχιζαν τόν πλουν γιά τήν 'Ιωλήό της έπιτυχίας.

Άλλ' έγέμισε μιά μέρα τήν άκοήν των ό μοιραίος στίχος τού ποιντού:

«Δέν έχει πλοίο γιά σέ». Καί έμειναν γιά πάντα! Ήπνερασάν κάποιον βράδυ, χωρίς νά τό καταλάβουν καλά-καλά, σέ σπινγμές μέθης, έξωφληκτική άπόδειξι στή ζωή, ότι δέν τούς χρυσούσε πειά καμμία εύτυχία...

Γυναίκες, πού ή κοσμική ζωή τίς έδωλε σέ περίβωριο, πού ή λυμψή τών σαλονιών δέ βρίσκει ν' άποθώος κανένα πειά θέληγητρό τους, έκούσθλσαν τό παραλθόν τους, χωρίς νά τά μαρμαμέντ κάλλη τους στά κέντρα τού μεγάλου λιμανιού, τά γεμάτα όρισέ, τρανούδια, ούράσματα, σπασιματα ποτηρών και φοδερά μαχαίρωματα.

Έδώ μπορούν άκόμη νά προσφέρουν τή σάρκα τους στή θουλίμα τού ναυτικού, πού δέν διατηρεί κανένα έκλεκτικό γούστο. Η θάλασσα, πού τό έθασ- κάλισε τούς πόθους επί έδδο- μώδες και επί μίνες, πού έχει άναίσιμη τήν αισθησιακή όρεξ, τόσο πολύ, ώστε τίς άγγελώδες τού φαρμά τίς βρίσκει άρνάκια τού γάλακτος.

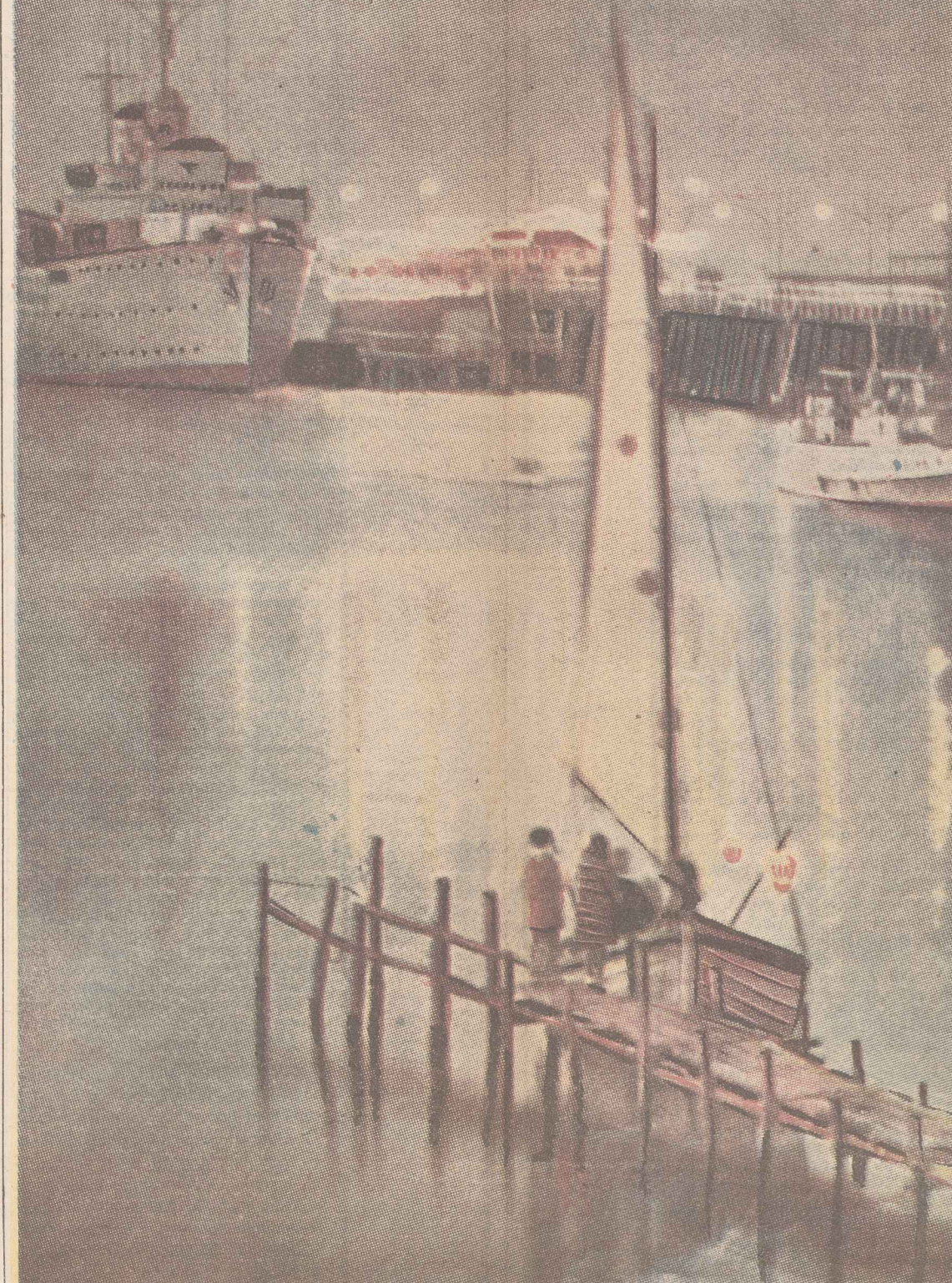
Στά κέντρα τού λιμανιού έκπρωματίζονται μέ θηριώδη τρόπο συμπεκνωμένοι άνδρικοί πόθοι. Ραγισμένες, άρραχνές γυναικές φωνές θυπεύουν μέ τή γλυκύτητα τής φωνής τών όμυρκών σειρήνων τίς άκούς πολυάσπασμένων 'Οδυσσέων...

Σκοτεινές ύπάρξεις έρχονται νά κρύψουν τό μυστήριον της ζωής των στήν όμικλη τού μεγάλου λιμανιού. Άνθρώπινες σιλουέτες πλαύνται στή νυκτερινή αποδάρρα, κυρτωμένες άπό τό άόρος ποός ξερεί πειό

έγκλήματος. Σέ κάποια στιγμή, πού περνούν κάτω από έναν νερανό τού λιμανιού, ανατριχιάζουν. Νιώθουν από πάνω τους τή σκιά της άρράνης τού νόμου.

Τής ταρινής ζωής, σέ μιά μακρυνή χώρα, όπου τό παρελθόν τους κανείς δέν τό ξέρει. Έκει, ό' αύτήν τή μακρυνή χώρα, ρο- δίξει γι' αύτούς ή αήνη μιάς νέ-

των και περιμένουν τό πλοίο της αναχωρήσεως. Ίσως νά μήν άργήση νά έλθη. Ίσως και νά μήν έλθη ποτέ... Βαπόρια έρχονται, βαπόρια ά-



Σάφ' ου άντικει μέσα στή νύχτα ή σειρήνα κάποιου βαπριου, πού άποπέλει. Καί οι έλπίδες των άναστρέφονται. Κάποιο βαπρίο θά τούς πάρη κι' αύτούς, πολύ σύντομα, νά τούς έφέρη μακριά από τόν έφάληπ

αί ζωής. Πόθοι φυγής πρός τό άγνωστο είνε πάντα έτοιμοι στίς αποδάρες των λιμανιών, νά μπαρκάρουν από μεγάλα βαπόρια. Ό νεύρι μιάς καλύτερης ζωής έ- χουν έτοιμάσει τίς άποσκευές

πράττειν. Στήν αποδάρρα άλλοι ύποδέχονται τούς δικούς των, πού φθάνουν, και άλλοι τούς άποχαίρετον, πού φεύγουν.

Τά δάκρυα της χαράς τού έρχομύ άναμινύονται μέ τά δάκρυα της λύπης πού χωρισμού.

Τό αλίονό δράμα τού ταξιδιού δίνει τήν μυσιοσφή τού παράστασι μέ τήν ίδια πάντα σκηνοθεσία: Καπνοδόχους, χοντρά κρηγίδια, πού μουντζουρώνουν τόν ούρανό, τριγμούς τών άλυσίδων της άγκυρας, άγωνιώδεις κραυγές σειρήνων, πτερυγίσματα μανητών από τήν αποδάρρα και από τά καταστρώματα.

Τό λιμάνι γίνεται, αύτές τίς ώρες πιο θολό. Προστίθεται στήν όμικλη τών άτμών και τών καπνών ή ύγρη όμικλη τών δακρύων της συγκινήσεως, πού κρύβει πάντα ό πρόλογος και ό έπίλογος τού ταξιδιού. Άναχωρήσεις και άφίξεις, συναντήσεις και χωρισμοί διασπαιρώνονται κάθε τόσο. Οι μεγάλες, ραγισμένες πέτρες της αποδάρρας έχουν νοιώσει τήν πίκρα τώσων δακρύων!

Άλλ' όλα αύτά είνε περαστικά, διαβατικά. Αύτοι, πού φεύγουν, θα τό χάσουν σέ λίγο τό λιμάνι από τά μάτια των. Καί αύτοι, πού μένουν, δέν περιμένουν καν νά κοβή τό βαπρίο, και γυρίζουν. Η θάλασσα θα ξεπλύνει γρήγορα μέ τά κρόσια άπαλάν κυμάτων τίς πέτρες της άποδάρρας από τά δάκρυα τών άποχωρισμών και τών συναντήσεων.

Και τό μεγάλο λιμάνι θα μείνη μέ τόν δικό του κόσμο, τόν μόνιμο, τόν άσάλευτο, αύτόν, πού ό πλήθος τών βασιρών, όταν άποπλέουν, τόν άφήνουν πάντα πίσω, τυλιγμένον στό μυστήριο της θοασινισμένης του ζωής. Αύτός ό κόσμος είνε ή ψυχή τών μεγάλων λιμανιών, ένας κόσμος παράξενος, γεμάτος ένδιόφερον, πού τών άπαρτίζουν άτομα γεμάτα πρωτοτυπία.

Τήν άτομικότητα δέ θα τή θρήπτε στα κοσμικά σαλόνια, όπου ένα πλήθος κοινωτών άνθρωπάκιδων άντιγράφουν ό ένας τή ζωή τού άλλου. Θα τή θρήπτε στα μεγάλα λιμάνια, όπου ό καθένας από αύτούς τούς άπόκληρους έχει τή δική του νοστροπία, τίς δικές του φιλοσοφίες άρχες, τή δική του ιστορία, τίς δικές του παραξενιές, τό δικό του τρόπο ζωής.

Ένας άγριος άτομισμός θα σπαιεύει στα λιμάνια. Ό κάθε 'τόπος' της ζωής τού λιμανιού είνε ένας ιδιότερος κόσμος μυστηρίου και πρωτοτυπίας. Άλλ' έχουν κοινή τή σκληρή τών μοίρα, πού τούς άδελφώνει τίς νύχτες στα πολυθύροδα, κακοσμημένα κέντρα. Ήπαρχει κοινή γιά όλους ή παντοτεινή όμικλη τών άτμών και τών καπνών, πού τούς τυλίγει. Καί αύτή είνε ή ψυχή τών μεγάλων λιμανιών, θολή από τά πάρη και από τά άτμίδια κουρέλια ναυαγισμένων όνειρων, πού τήν ξεσκιζεί, κάθε τόσο, ό θρόος κάποιας σειρήνας βασιρών...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΑΕΙΘΑΛΕΙΣ

ΟΙ ΓΟΗΣΣΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΕΡΝΟΥΝ ΠΟΤΕ!

Γιατί από 15ετίας, οι ίδιες γυναίκες έπικρατούν στο κινηματογραφικό στερέωμα



Η Τζέιν Κράουφορντ, ή όποία από 15ετίας θριαμβεύει στο κινηματογραφικό στερέωμα και δέν έννοεί νά γερσή.

του μεγέθους, πού κερδίζουν, όπμερον, δέκα έως δεκαπέντε έκαστονάδελφόν, γαλικά, ροράκια, κάδεια έπταίως έθθασαν μέ μεγάλη εύκολία εις τό μεσορράνημά των και έξακολουθούν άκόμη νά κρατούν τήν τόσο ζήλευτην θέσιν των χωρίς μόχθους, άγώνιας και θυσίας!... Όλες ές ίσον καταβάλλουν πάσαν δύναμιν προσπάθειαν, άγωνίζονται και παλαίουν κυριολεκτικώς άκριβώς διά νά συγκρατήσουν τό κοινόν αύτό πού τάς λατρεύει όπμερον και πού δέν θα έδοίστασεν αύριον καθόλου νά τάς άπαρνήθη τέλειως μέ τήν πρώτην έκδήλωση άποτυχίας και πτώσεως.

Μερικές γενετίες έχουν μεγάλη τύχη και άρκει μόνον ή εμφάνισις των δια νά γεμίση από εύχάριστον ίκτινοποίησιν τό κοινόν. Τέτοια είνε ή Κάρολ Λουμπάρδ. Καί μέσα στούς όρόμους και μέσα στα κέντρα και μέσα στίς όπτι της είνε πάντοτε ή ίδια όπως και στήν όόνη: νευρκή, δυναμική, παμπόνηρη, άνυπόθερη! Είνε ό... φόδος και ό τρόμος τών κινηματογραφικών στούντιο. Είς ηλικίαν δεκαεπτά μόλις έτών, ύπερο από ένα διαγωνισμόν, καληνίης, ήλθε στό Χόλυγουντ μέ πρόθεσιν νά λάβη άμέσως μέρος εις έργα σοδάρ. Άλλά έθεωρήθη άνόητη. Καί περιώριση νά ποσάρη, λόγω της καλλονής της, θριαμβευτικώς εις τάς διαφημιστικές μόνον εικονοφήσεις.

Αύτά έρχαν πρός δεκαπέντε έτών. Έπειτα όμως ή Λουμπάρδ έπείσε θύρα έν αυτοκινητικό δυστυχήματος και μιά πληγή έσημείωσε τό προσωπί της, δέν ήτο δυνατόν πλέον νά ποσάρη διά φωτογραφικές διαφημίσεων, και έπεσθή εις τόν κινηματογράφον. Τήν έπείσε μιά τραυματική μόγη. Καί, όπμερον, άκόμη νηώς στερημένη εις τό μεσορράνημά της όδους, ύποφέρει διαρκώς από νευρικές κρίσεις. Ένα μόνον άνθρώπινον ον δύναται νά τήν, κατευνάζη: ό Κλάρκ Γκέμπλ.

Τό πραγματικό όνομα της Τζέιν Κράουφορντ είνε Λουίσι Λεξέθ Κράου. Άλλες καταγωγές, άλλο γεννημένη στό Τέξας της Λιμωρίας. Είς ηλικίαν πέντε έτών κόρη στούς όρόμους, επτά έτών, σέ έσπερίδες έρασιτεχνών και δεκαεπτά έτών στα κατάνωγα. Έκαμε πραγματικούς άγώνιας, μακρούς και σκληρούς μόλις κατά τό 1925 κατώρθωσε νά γυρίσσι τό πρώτο φιλμ της. Άλλά από τότε έξήλθε έλεύση. Έγέννη ή πολυαναμμένη ηλιαστική τού άμερικανικού κοινού. Έκαστονάδελφόν ανθρώπων της γράφουν έπιστολάς και τίς διατυπώνουν τόν άπαιρτον θαυμασμόν τους.

Διά νά κρατήση δύσε τήν θέσιν της εις τό καλλιτεχνικόν στερέωμα πρέπει μόνον μέ ζαμπον και μισκότα, νίγει ζεστό νερό και χυμούς φρούτων, διά νά έξακολουθή δέ νά άρέσει εις τούς κατοίκους των έπαρχιών προτιμή νά παίξη τούς ρόλους γυναικών αισθητικών, εύνοητακτικτών, γυναικών πού πλημμελεί ή καρδιά των από τάς τύψεις της συνειδήσεως και πού κατανοούν θύματα της σκληράς ζωής.

Η περίπτωσις της Γκρέτας Γκάρμπο (Συνέχεια στή 19η σελίδα)

Η Μαρίνε Νητρίχ άγασσι και αινά νέα γόσσα...

εκαπέντε, λοιπόν, συνεχῇ χρό-
δια πρόσωπα κυριαρχοῦν καί
οὐν τὴν εὐνοίαν τοῦ κοινού. Οἱ
ρῶλες ἐγίναν γυναῖκες, ἀλλὰ
σαν τίποτε ἀπὸ τὴν πρώτη τους
— ἀντιθέτως τώρα ἐπιβάλλονται
κτοῦν περισσότερο μὲ τὴν με-
πειραν, τὴν τέχνην, τὴν ἱκανό-



ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΣ

ΠΩΣ ΚΑΤΩΡΘΩΣΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΑ ΦΩΤΙΣΗ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ!

Η ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Κατά τον 'Οκτώβριο του προηγούμενου έτους 1937 η 'Αμερικανική Επιστήμη-Ιατρική Μις Μάργκαρετ Σπάρ, συνέλεξε την ιδέα να ιατρική, ένα ειδικό Νοσοκομείο, δια την περιθαλψή και θεραπεία των πτηνών, που έγιναν ευθύν αμέσως γνωστόν ανά τον κόσμο υπό την επωνυμία 'Πτηνιατρική Κλινική της 'Αμερικής.

Η ιδέα έγινε κατ' αρχάς δεκτή με πολλήν ευπιστήν και με περισσότερον όσον έρωνας, διότι κανείς δεν έπιστευε, ότι η ασχολία της περιθαλψής και της επανόρθωσης της υγείας των πτηνών θα ήτο δυνατόν να αποδοθούν ικανοποιητικά αποτελέσματα δια μιαν έπιστημον, όπως ήτο η δοκίμια ασχολία Σπάρ. Τούτα, άλλως τε, ήτο πολύ 'υσικό, διότι ο πολύς κόσμος άγνοει ότι η όφθαλμική ένε-δρσει διαρκώς πρό των κλωθών των πτερυγών αλκυονίδων και ότι υπάρχουν πλείστα όσα πτηνά (με-τεξύ των οποίων, πρώτοι, οι πα-παγάλοι), που προσβάλλονται αν-χνότατα εξ ασθένειαν του ήπατος, έτι δε ότι τα πούλια των νήσων υ-πόκεινται εις την φλεγμονήν του στήθους κλπ.

Η Κλινική της Μις Μάργκαρετ Σπάρ εγκατεστάθη εις την Χωρσταν-μην καριμπιανήν πόλιν του Τεξάς και εις κτήριον ειδικώς επί τουτέ-νευρεθέν, σύμφων με τας λεπτο-μερείας υποδείξεως της Σπάρ. Με-την πρώτην ένεσθρβη της λειτουργίας αυτής, οι πτερωτά ασθένειαι προετρείσαν κατά πολλὰς έκατον-τάδας από όλας τας γύρω πόλεις και άλλα περισσότερον άπομακ-ρουμένα κέντρα των 'Ηνωμένων Πολιτειών, ός και όλγιοι δέπαι αυτήν την Νέαν 'Υδράν.

Η Δοκίμια Μάργκαρετ Σπάρ δεν είχε τολμήσει καν να πιστεύ-ει εις τόσον πληθυσμικήν έργασίαν και έφάνη άναπαρκής δια να προ-λάβη τας ανάγκας της αιδυνίας δημογραφικής άπορροής πελα-τώς της. 'Ηναγκαζόταν δέ να προ-λάβη άμέσως τρεις περιεργάνας νοσοκόμους εξ δοθούν και, μετά τίας μίνας, έτέρες είκοσι ως μα-θητευόμενας νοσοκόμους οι όποιοι και είδικευόσαν εις την θεραπεί-αν των πτερωτών ασθένειαν πάσης κατηγορίας.

Η Κλινική αυτή είχε ένα πρωτό-τυπον ίδρυμα και περιελάμβανέ μι-αν αίθουσαν έγκρισησών δια τας

πληγυμένα πτηνά: μέσα εις αυτήν την αίθουσαν, με τὰ μικρά και τε-λειότατα ήλεκτρικά μηχανήματα της, η δοκίμια Σπάρ, ραδιογρα-φεί, η άρρωστα πούλια της, τα ά-νασπεί και θαλασμάμεναι τὰ ση-μένα παθάρκια των ή τὰ τοσκι-ομένα πτερά των.

Επάνω από τον κλωθόν κάθε πτερωτού ασθενούς της, η μίς Μάργκαρετ Σπάρ, έχει τοποθετή-μενον τὸ απαραίτητον δελτίον θερμο-κρασίας, εις τὸ όποιον σημειοί καθ' έκάστην τὴν διακρίνον τὸν πυρε-τόν, τὴν πορείαν της ασθένειας, τὴν άνοχήν, τὰς διαθέσεις και ὁ-λας ἐν γένει τὰς παρατηρήσεις, που εἶνε σχετικαί με τὸ κάθε αρρω-στο πούλιον. Η 'Ουδέμια κλινική της Σπάρ, δὲ εἶδος της ασθε-νείας και καμμία πλάνη τὸν τρόπον της ακολουθουμένης θερα-πείας, - τὼς διότι αἱ ασθένειαι των πτηνών δεν εἶναι πολλοί, οὔτε πε-ριπλοκαί, - τὰ δὲ μικρά πτερωτά παραμίστριά, που εἰσάγονται εις τὴν κλινικὴν άκρωσά και συμπλη-ρῶν άργουν νὰ κάμουν με τὰ κεί-α διακόμια των, τὴν πλεον πατα-γάθι έπιδείξειν της δελτιώσεως της υγείας των.

Η διαίτησις της θεραπείας ε-ἶναι οἰουδήποτε πτηνὸν ὀριση-εύ-θως ἀπ' αρχῆς ὑπὸ της μίς Σπάρ εις πέντε δολάρια (500 δρακ.), ὅ-σοις τὸν άείας τὴν φαρμάκων και εξακολουθεῖ και σήμερα να παραμένη η ίδια. Θαινεταί δε ότι η 'Γαριφα' έδωρηθή πολύ φθηνά από τὸς 'Αμερικανούς διότι, μό-νον μετὰ τὸ πρώτον εξαήμερον της 1938, ὡς μόνον με τὰ έπισπασ-θία της Κλινικῆς και τὰ δελτία εισαγωγῆς ασθενών, 36.582 μικρά πούλιακκια 7.490 μεγαλύτερα προ-σέχθησαν καί έθεραπεύθησαν από διαφορὸς νόσους, κακοδιαθεσίας, και έφάνη άναπαρκής δια να προ-λάβη τας ανάγκας της αιδυνίας δημογραφικής άπορροής πελα-τώς της. 'Ηναγκαζόταν δέ να προ-λάβη άμέσως τρεις περιεργάνας νοσοκόμους εξ δοθούν και, μετά τίας μίνας, έτέρες είκοσι ως μα-θητευόμενας νοσοκόμους οι όποιοι και είδικευόσαν εις την θεραπεί-αν των πτερωτών ασθένειαν πάσης κατηγορίας.

Η...ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Αι έπτά ήμέραι της έβδομάδος αποτελούν μιαν κανονικήν υποδι-αίρεσιν του σεληνιακού μηνός και ά-νταλογούν προς τὸν έτεταρτον αὐ-τόν. Δεδομένου δὲ ότι, κατά τὸς άκριβεστάτους ὑπολογισμούς των άστρονόμων, ο σεληνιακὸς μὴν περι-λαμβάνει είκοσιένεκα ήμέρας και ήμισιον (περίπου), έκάστη έβδο-μάς αντιπροσωπεύει και μίαν από τας τέσσαρας φάσεις της σεληνίας. 'Η υποδιαιρέσις του χρόνου εις έβδομάδας έπαραμυσιοληθί, κα-θὼς φαίνεται, πρό πολλόν αἰώνων ὑπὸ των λαῶν της 'Ανατολῆς, εἶνε δὲ γνωστό, αὐταί ἐπὶ της εποχῆς τῶν Χαλδαίων, 2.000 π. Χ. έπ. ὅ-σούτας εἰς τὸς Αἰγυπτίους, τὸς 'Ινδοὺς και τὸς 'Ισραηλίτας. 'Η χρῆσις της έβδομάδος, προς ασφαιτέρων καθορισμὸν του χρό-νου, εἰσέχθη εἰς τὰ κράτη της Δύ-

σεως, - 'Ισπανίαν, Γαλλίαν, 'Αγ-γλίαν, Γερμανίαν κτλ. - με τὸν Χριστιανισμὸν και εὐθὺς μετὰ τὸν πρώτον αἰῶνα της επικρατήσεως του. Διὰ τὴν όνομασίαν, όμως, τὴν ήμεραν της έβδομάδος, ίσχυσε τὸ ἐν Ρώμην επικρατήσαν σύστημα τὸ δαεισμοῦ των όνομάτων αὐτὸν ἀπὸ τὸς κυριώτερους πλανήτας: Λού-να (Σελήνη), Μάρς ('Αρης), Μερ-κῦρ ('Ηφαιστός), Ζούπιτερ (Ζεύς), Βένους ('Αφροδίτη) και Σάτουρ (Κρόνος). 'Η Κυριακή (ήμερα τὸν Κυρίου), έλέγετο και παρὰ Ρωμαί-ους Ντεις Μάγκνα (Μεγάλη 'Ημέ-ρα), οὔτε δὲ εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν παραμένει με τὸ ἴδιον ό-νομα (Ντιμάν), ἐνὺ οι 'Αγγλοί και οι Γερμανοί εξακολουθοῦν νὰ τὴν άφαιρούνσιν εἰς τὸν 'Ηλιον, Σάββε και Σόνταγ.

ΓΑΛΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ!

Τὸ πετρέλαιον ὅπως και τὸ οἰνό-πνευμα, ἡ δυνάμιν κλπ. προκαλοῦν πολλὰς δυστυχίματα ἀπὸ άπρω-σείας και ἰδίας εἰς τὰ μέρη εκεί-να όπου οι κάτοικοι χραιομοιοῦν κοινὰς φωτιστικὰς λάμπας. Πρὸς τούτο εἶνε άνάγκη να γινῶ-ρίζουν ὅλοι τὸ νερὸ δυναμάνει τὴν φλόγα του πετρελαίου και ἑ-πεκτείνῃ τὴν φωτὶ, ἐνὺ ανηθίχως τὸ γάλα συντελεῖ μεγάλως εἰς τὴν

κατάσθην της χωρὶς και νὰ εἶνε άνάγκη να χύσιν κανένα μεγάλν ποσότητα γάλακτος ἐπάνω στίς λάμπας.

'Αντί, λοιπόν, νὰ ασπίζη κανεῖς δὲ με τέτοια περίοσια και νὰ ἑ-ξερπ τὴν λάμην, τὸ καλλίτερον εἶ-νε νὰ ἀρπάξῃ τὸ δοκεῖον του γάλα-κτος πρὸς τὰ εὖρη μπροστὰ τοιαυτὰ καί τὴν κλινικὴν αὐτὴν ἐκτελεσθῇ τὰ εἰς ἐπισημὰς τὸς φωτὶς

αἰῶνος αναφαίνονται οι πρώτες α-τομικές δοκίμιες του αερίφωτος. Κα-τὰ πρώτον, εἰς τὸ Λονδίον, έπειτα στο Παρίσι, στή Βιέννη, στο Βερο-λίον και θραύστερον στίς άλλες πόλεις. 'Η αντίρρσις ὑπῆρχε γενι-κή αρχικώς.

'Η Βουλὴ και ὁ Δῆμος εἰς τὸ Λονδίον δεν ένωσαν νὰ δε-χθοῦν τὸν νέον τρόπον φωτισμοῦ, διότι οι έπιστήμονες του καιροῦ ε-βραμῶς θὰ ἠθάνον ἀπὸ ἑ-νυρίες τὴν άνάγκην νὰ παρατείν-η τὴν ζωὴν, σκορπίζοντας τὸ σκότος πρὸς κάθε μέρος, έρχεται νὰ τυλιχ-τὸν στὰ ἀδιάρρηστα πέπλα του τό-πορτον τὸν κόσμο. Καί όμως φοι-νεταί ότι η κατάκτησις αὐτῆ του ανθρώπου άργησε πολὺ νὰ έρθῃ. 'Η φωτὶς δεν συνεισέφερε, κατ' ά-νάγκην, και τὸν φωτισμόν. Εἶνε δὲν πράγματι χωριστά. 'Ο άνθρω-πος έπρεπε νὰ δειχθῇ τὴν φωτὶς γιὰ νὰ τὴν άποσπασθῇ τὸ φῶς, διό-τι η ἀναλαμπή τὴν αἰσάν σκορπ-ετὸ νὰ άναμνέιν ζῷον, οὔνε μὴν πρὶς της.

'Αρχικῶς ἐν τούτοις ἡ μόνη πρὶς φωτὶς γιὰ τὸς ανθρώπους κα-τὰ τὴν νύκτα ήταν ἡ φωτὶς τὸν ἑ-ξαιρέτων, τὸ ὅποιον βελώνον, τὸν άνθρωπον εκάθοντο γύρω, στίς μα-κρυνές θράδες του χειμῶνα ἰδίως και ἀπελαμδαν τὴν άνησυχία, τὴν πηδικτὴ λάμψη πρὸς εκόκρηνος οἱ φλόγες τὸν ζῶλιν καί τὴν άρεμν-ό-λοισμὴν της βράκος πρὸς εἰσὺν-ό-λοένα. 'Απὸ κείναις προέβη η χρῆσις, θαυμάσια, 'Ενας κάδος πευκής, δοκίμιας, συνημμένος σὸν ρετινὴ ὑπῆρχε τὸ πρώτο ὅημα πρὸς τὸν φωτισμόν, τὸν άνεξάρτητον ἀπὸ τὴν φωτὶς στήν ὅποιον έβήσαν οι άνθρωποι καί εἰς ἀσπιδότατον ὅταν ἔχον κρῦο. Οι αρχαίοι πρόγονοί μας έκ-τι μούσαν εἰς τὴν αἰάν τὴν δὲ-δα, τὴς ὁποίας ἡ χρῆσις έπεξετά-θη ἐπὶ πολλούς αἰῶνας. Τὸν μεσοί-ων αἰῶνα ὁ άνθρωπος τὴν χραιο-μολοῦσαν τεκτονικῶς και γύρω ἀπὸ τὰ μεγάλα μεσαιωνικά τείχη ὑπῆρχαν οἰδερένιοι κρικοί, τὸς ὁ-ποίους μπορούμε νὰ δοῦμε ακόμη εἰς ὅλους τὸς ακόμη θρόνους με-σαιωνικὸς πύργους, στίους ὁποίους οἱ άσφαιτέρως έστερνωτες της δάδες πρὸς εἰσὺν τὴν θραυτὴν ζωὴ του σπιτοῦ.

Οι Αἰγυπτιοί είχαν τὴν μεγαλο-πρεπή έμπνευσιν τὸν πρώτον λυκα-ρίον, τὸ μικροῦ δοκεῖον γεμάτον λάδι, στίς ὁποίοι ήταν δοτυμένης τὴν φωτὶς ἡ έκτασις. Δέν πρέπει νὰ φαντασθῶμε ὅμως ἐν τῷ φω-τισμῷ αὐτῷ ήταν ἰδεώδης. 'Απὸ τὰς αρχαίας κειμενα πληροφόρησθαί-με ότι στὰ ρωμαϊκά σπιτία οἱ ὑπέρ-τα εκασθάρων κάθε πρὶς με σφου-γάρια τὸς τοίχους και τὰ έ-πιπλα ἀπὸ τὴν κέντρον τὴν φωτι-λὴν. Καί ὅμως τὸ λυκαρίον, τὸ ὅτι οὐ θαυμάζομε στὰ μουσεῖα τὰ δια-φορα σκηνία και τὸς διαφόρους τύπους, ήταν ἑνα νέο μεγάλο βρ-μα πρὸς τὴν καταπολέμησην τὸς σκότους. 'Εν αἰῶνι της νύκτος αὐτὸ σκεῖος προσέφερε τὴν πρῶ-τὴν ὑπηρεσίαν τὸν σὸν άνθρωπο.

Οι Ρωμαῖοι έπρωχώρησαν ἄλλο ε-να βήμα. Εἰς αὐτοὺς αφελονται τὰ σπαρμίζετα, τὰ κερία. Καί ἡ έφευ-ρεσις αὐτῆ, ὅσο και ἂν ήτο πολὺτι-μος, εἶνε ἑνα μεγάλο μειονέκτημα. Τὸ άρχέγονο φυτὸν, ἑκάστην και αὐτὸ και οι καίμενοι πρόγονοί μας έπρεπε νὰ κοπίζον συνεχῶς γιὰ νὰ κοθόν με τὸ εἰδικὸ φυλίδι τὴν άκρη του φυτῶν, γιὰτὶ ἄλλοιως δέν εἶχαν σκεδόν φῶς. Μόνον στίς αρχαῖς τὸ 19ου αἰῶνος έφευρέθη τὸ πλεγμένο φυτὸν ἡ στερητὴν και ἡ παρασίτη. Καί τέλος τὸ 1850 τὸ πετρέλαιον ὑπῆρχε μὴ δληθὴν ἡ-ναστάτως εἰς τὸν φωτισμόν, ἐξ ὁ-σον συνεισέσθη με τὸ νεώτερον με-γάλο φυτὸν, τὴν κυκλική φλόγα και τὸς κρυστάλλινους σκλῆρους τοῖς κοινὰς λεγομένους (lyualia της λάμπας), τὰ ὁποία ὅλοι μας ε-γνωρισμεν και τὰ ὁποία εξακολου-θοῦν και σήμερα νὰ έξυπηρετοῦν ἑκατομμύρια ανθρώπων. Καί ὅμως τὰ περισσότερα άναμνίζόμενα ά-ριστοτεχνήματα της πανκοσμίας α-λολογίας έγράφησαν στὰ φῶς τὴν λυκαρινὴν και τὸν κερία. Καί γε-νέως γενεαὶν τὰ εἰσάδσαν και τὰ έμετέστησαν τὰ δαδῶσαν με τὸ ἴδιο φῶς.

Στὰς αρχὰς και πάλιν τὸ 18ου



Μία φωτογραφία χαρακτηριστική του αεραίου πού δείχνουν οι 'Αγγλοι πρὸς τὰ πατροπαράδοτα τὸν ὅθμια. 'Αξιωματικοί μεσαιωνικῆς στολῆς περιτοκίζουν τὸν λόρδον διαρκον τὸ Λονδίον, ὁ ὁποῖος μεταβαίνει εἰς ἑνα ἐπισπασμὸν γεμῆ.

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Η ΑΜΥΝΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ

Τὰ περίεργα ἄλεξιθρό-χια, πὸν μετεχειρίζοντο ἄλλοτε οι πρόγονοί μας

Κατὰ τὰ τελευταία χρόνια, ἡ ὀμπρέλλα, θε-ωρουμένη σάν κάτι τὸ ἀπαραίτητο, εἶνε ἀν-τικαταστάθῃ ἀπὸ τὸ δαδῶροχον. Τώρα ὅμως τε-λευταία κατῶρθωσε πάλιν νὰ επικρατή.

Καί εἶτε φταίει τὸ κλίμα της 'Αττικῆς, πὸν ὀλ-λας και ἔγινε πρὸ βροχερὸ ἀπὸ ἄλλοτε, εἶτε ἐπειδὴ ἄλλαζαν οι συνθήσεις τὴν ἀνθρώπων, ἡ χρῆσις της ὀμπρέλλας άρχισε πάλιν νὰ διαδι-δετα καταπληκτικῶς.

'Αλλὰ ποῖος ξέρει τὴν ἱστορίαν της ὀμπρέλλας ἀπὸ ὅσους τὴν μετεχειρίζονται; Κανείς ἀσφα-λῶς. Γι' αὐτὸ δὲ ἐπιχειρήσουμε νὰ τὴν εἰποῦμε με λίγα λόγια.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἡ ὀμπρέλλα ήταν πολὺ διαδεδομένη στήν 'Ελλάδα, στή Ρώμην και πρὸ παντός στήν 'Ανατολή. Δέν τὴν χραιομοιοι-σοῦσαν ὅμως κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρὸ τὴν χραιομοιοιότητα σήμερα.

'Ομπρέλλες εἶχαν τότε οι μεγάλοι ἀξιωματοῦ-χοι, πολιτικοί και στρατιωτικοί, καθὼς και οι μεγάλες κυρίες. Καί δέν της κρατούσαν μόνο-τοι, ἀλλὰ ἑνας σκλάβος, πρὸς ακολουθοῦσε πάντα με ἀνοικτὴ τὴν ὀμπρέλλα.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι δέν τὴν χραι-μοιοιοιοῦσαν γιὰ νὰ προστατεύονται ἀπὸ τὸν ἡ-λιο ἡ ἀπὸ τὴ βροχή, ἀλλὰ ὡς δείγμα διακρι-σεως.

Πθάνον βέβαια, ἡ ἀρχική αἰτία της χρήσεως γιὰ ήταν αὐτή: ἡ προστασία ἀπὸ τὴ βροχή και ἀπὸ τὸν ἡλιο. Καί ἐπειδὴ τὴν πολυτέλειαν αὐ-τὴν δεν ήμπορούσαν νὰ τὴν ἔχουν παρὰ ἄν-θρωποι πὸν στέκονταν πολὺ φιλῶ, γι' αὐτὸ ἡ χρῆσις της περιωρίστηκε πρὸς τοὺς πρῶτους.

Στὴν Κίνα, μέχρι και σήμερα ακόμη, ἡ ὀμ-πρέλλα ἀποτελεῖ ἑνα διακριτικὸ σμῆμα γι' αὐ-τὸν πὸν τὴν μετεχειρίζεται. 'Ετοι εἰχαμε ὁμ-πρέλλες με δύο και τρία πατώματα, ἀναλόγως τὸς ἀξιώματος πὸν κατέχει ὁ κάτοχός τους.

Οι ὀμπρέλλες άρχισαν έπειτα νὰ χραιομο-ιοιοῦνται στίς θρησκευτικὰς τελετὰς γιὰ νὰ προστατεύουν τὸς ἱερεῖς και τὰ εἰδωλά ἀπὸ τὴ βροχή και τὸν ἡλιο.

'Αρσὶ ἐπὶ πολλούς αἰῶνες χραιομοιοιοῦετο ὁ-ποικειοτικῶς και μόνον ἀπὸ τὸς ἱερεῖς, τὸς πρὶς κλητικούς και τὰς μεγάλας προσωπικότητας, ἡ ὀμπρέλλα άρχισε νὰ διαδίδηται και εἰς τὸν λαόν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν 'Ανατολήν. 'Εδῶ εἰς τὴν Εὐρώπην άργησε πολὺ νὰ έλθῃ.

Εἰς τὸ τέλει τὸν δεκάτον ὀδοῦ αἰῶνος ἡ ὀμ-πρέλλα ήταν τελείως άγνωστὴ εἰς τὴν κεντρι-κήν Εὐρώπην, ακόμη δὲ και εἰς τὴν Γαλλίαν, πὸν ήταν άνάσθην ἡ κοίτις της κομψότητας και τὸν νεωτερισμόν.

Πρῶτοι οι Πορτογάλοι τὴν έφεραν ἀπὸ τὰς 'Ινδίας. Καί ἡ χρῆσις της διαδόθηκε άμέσως κα-τόπιν στήν 'Ιταλία, τέλος δὲ και εἰς τὴν Γαλ-λίαν.

Στὰ 1640 ἡ ὀμπρέλλα εἶχε τὸ σημερινὸ σκῆ-μα, με μόντν τὴν διαφορὰν ότι ήταν ντυμένη με δέρμα, με κερωμένο πανί, λαδωμένο μετὰ-ξὶ ἡ δερμικὸν μενὸν χαρτί. 'Ηταν δὲ σωστὸ οικο-γενειακὸ κειμήλιο και ζυγίζε περί τὰ δύο χι-λιόγραμμα.

Στὰ 1789 έγιναν της μόδας ὀμπρέλλες χρω-ματιστές ἀπὸ λεπτὸ ὕφασμα, πὸν μπορούσαν εὐκόλα νὰ κατασφραγῶν με τὴ βροχή. Τότε οι κυρίες ἀποφάσισαν νὰ μὴ γίνουν με ὀμπρέλ-λα παρὰ μόνον τὸν ἡλιο. 'Εταί δημιουργήθη-καν τὰ παρασάλλα.

'Εκείν τὴν ἐποχὴ ὑπῆρχαν γιὰ ὅλα τὰ γού-στα και ὅλα τὰ δαλάντια. 'Η βασίλισσα Βικτω-ρία μαζί με καὶ ἄλλα ὄρα πὸν έστειλε εἰς τὸν σουλτάνον Μαχμούτ, προσέφερε και μίαν ὀμπρέλλαν πὸν εἶχε στοικίσει 80.000 φράγκα.

Πιὸ γρήγορα και ἀπὸ τὴ σφραῖρα!

'Υπολογίσθηκε ἀπὸ τὸς σοφούς, ότι ἡ ταχύ-της μίας σφαιρας περιστράφει εἰνε 130 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο. Αὐτὸ κάνει 7.800 μέτρα τὸ λεπτό, ὅπλαδὸ 468 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

Ταχύτης μία φορά, εἰ, λοιπόν, ὁ παγκόσμιος ρέκτορ της ταχύτητας τοῦ αὐτοκίνητου, ὁέρ Μάρκον Κάμπελ, κατῶρθωσε νὰ ξεπεράσῃ τὴν σφαιρά τὸν περιστράφον. 'Εκεί πραγματοποιήσθῃ κατὰ τὴν τελευταία φορά πὸν, έπερξε 485 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, και γιὰ τὴν ἀκρίβεια, 484 χιλιόμετρα και 619 μέτρα!

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΞΕΣΠΟΥΝ ΟΙ ΚΥΚΛΩΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΙΓΙΔΕΣ

Εἰς τὰ βορειότερα κλίματα οι σφοδρα καταίγιδες ξεσποῦν πρό παντός τὸ καλοκαίρι και κατὰ προτίμηση τὸν 'Ιούλιον και τὸν Αὐγούστον, ὅταν ὀπλα-δὴ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε θερμὴ και κεκορεσμένη ἀπὸ ἄτμους.

'Εδῶ εἰς τὴν χώραν μας, ἡ ἐ-ποχὴ τὴν μεγάλων καταίγιδων, πὸν ξεσποῦν κυρίως εἰς τὴν ὀρ-κὴν τὸν χειμῶνος, έπέρσσε πλεόν.

Τούτο ὅμως δέν σημαίνει ότι ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην δέν ήμπορεῖ νὰ ξεσπάσῃ μία τρομερὰ καταίγίς, ἀπὸ τὴν ὁ-ποία νὰ διατρέξουμε τρομερὸν κίνδυνον, οἰουδήποτε και ἂν εὐρυσκόμθα.

Δέν εἶνε λοιπὸν έντελές, πε-ριττὸν νὰ μῶθουμε τὸν τρόπον, νὰ μεταφέρουν μέσα εἰς τὸ σπιτί, ὁκῶμυ και ὅταν ἔχομεν κλειοει τὸν γενικόν διακόπτην τοῦ ρεῦ-ματος.

Κεραυνοὶ ὑπάρχουν δύο εἰ-δῶν. 'Ο συνήθης, τὸν ὁποῖον βλέπομε ὅλοι εἰς στιγμὰς κα-ταιγίδος και ἔχει σκῆλα ἐπίμυ-κες, και ἑνας ἄλλος, με σφαιρι-κὸν ἡ ακανόνιστον σκῆμα, πὸν κυλᾷ ἀστραπιαίως, κάμνυν με-γάλα πηδῆματα περιφέρεται ἀ-νενόχλητος εἰς τὸς δρόμους και τέλος εξαφανίζεται, αἰού-ἄφρως κατστρεπτικῶς ἰκνὴ της διαδοσῆς του.

Οι Κεραυνοὶ αὐτοὶ κάμνουν πολλὰς τρομακτικὰς ἀστίαις, εἰ-σέρχονται μέσα εἰς τὰ σπιτία, σερπόμενοι μέσα εἰς τὰ σπεί-ρα, ὅταν περιφέρονται εἰς ὅλα τὰ

κατὰ τὸν ὁποῖον ήμποροῦμε νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὸς κινδύ-νους της καταίγιδος, και μάλιστα ἀπὸ τὸν κεραυνόν, πὸν εἶ-νε ὁ μεγαλύτερος ἐξ αὐτῶν.

'Επὶ τοῦ προκειμένου εἶνε πε-ρίεργον τὸ γεγονός ότι τὰ 90 τοῖς ἑκατόν τὴν δυστυχιμάτων πὸν προκαλοῦνται ἀπὸ τὸς κε-ραυνούς γίνονται εἰς τὴν ὑπαί-θρον ἡ εἰς μικρὰ χωρία, οι κά-τοικοι τὴν ὁποίων δεν ὑπερβαί-νουν τὰς δύο ἡ τρεις χιλιάδες.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐξηγείται ὡς ἑξῆς: εἰς τὰς μεγάλας πό-λεις ὑπάρχουν πάρα πολλὰ σπι-τία πὸν προστατεύονται ἀπὸ ἡ-λεξικέραυνα. Καί ἐπειδὴ ὅσον ὕψιλάτορα εὐρίσκειται ἑνα ἄλε-ξικέραυνον τόσοον μεγαλυτέραν άκτῖνα προστάτει, εἰς τὰ κέν-τρα ὅπου εἶνε συνήθως συγκεν-τρωμένα τὰ ὕψηλα σπιτία, οι κε-ραυνοὶ κάμνουν τὰς μικρότερας ζήμιας.

'Επισης οι σύγχρονοι πολυκα-τοικίαι ἀπὸ ὑπερὸν ἡ ἄρμς, πὸν ἔχουν οἰδερένιον σκελετόν, εἶ-νε αὐταί καθ' ἑαυταί μεγάλα ἄ-λεξικέραυνα πὸν τραβῶν τὸν κεραυνόν και δέν τὸν αἰσινουν νὰ πέσῃ εἰς ἄλλα, μικρότερα, σπιτία πὸν δεν εἶνε ἐφύδισμε-να με ἄλεξικέραυνα.

'Απθῆτως, εἰς τὴν ὑπαίθρον ὁ κεραυνὸς εὐρίσκει ἀναπαπ-τὰ μόνον πεδίον και ἐκείναι μὲ-νος του τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει νὰ πέσῃ.

Καί δέν εἶνε καθόλου ὀρθόν αὐτὸ πὸν λέγουν μερικοί, ότι πι-πτει κατὰ προτίμηση εἰς τὰ δέν-δρα και εἰς τὰς στέγας τὴν σπ-ηρίων. Πολλοὶ χωρικοὶ ἐφονεύθη-σαν ἀπὸ κεραυνούς ἐνῷ εὐρ-σκοπτο εἰς τὰ χωράφια των και εἰς μέρος ὅπου δεν ὑπῆρχε κα-νένας ἀπολύτως δένδρον οὔτε καλάθιν.

Καί δέν εἶνε καθόλου ὀρθόν αὐτὸ πὸν λέγουν μερικοί, ότι πι-πτει κατὰ προτίμηση εἰς τὰ δέν-δρα και εἰς τὰς στέγας τὴν σπ-ηρίων. Πολλοὶ χωρικοὶ ἐφονεύθη-σαν ἀπὸ κεραυνούς ἐνῷ εὐρ-σκοπτο εἰς τὰ χωράφια των και εἰς μέρος ὅπου δεν ὑπῆρχε κα-νένας ἀπολύτως δένδρον οὔτε καλάθιν.

Τὰ σῦρματα τὸς ἡλεκτρικοῦ εἶνε πρώτῃ τάξεως ἀνέγχεος δια-τὸς κεραυνούς, τὸς ὁποίους

ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ

ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΣ ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΕΣ

Πότε ἐδοκιμάσθησαν περισσότερο ἀπὸ τὸ κρῦο οι ἄνθρωποι

Φαίνεται ότι αὐτὸν τὸν χειμῶνα θὰ ἔχομε πάρα πολὺ κρῦο. Αὐτὸ μᾶς τὸ λέγουν κάθε χρό-νος, ἀλλὰ δεν ἔχει σημασίαν.

Οι ἀστρονόμοι, οι έπιστήμονες πρὸςέχουν τὸν έρε-τείνον χειμῶνα πάρα πολὺ παγερόν, με πολί-κες θερμοκρασίες, καθὼς και ἄθρονον χιόνι. Μό-νον ὅμως τὴν άνοιξὶ δὲ εἰμαστε εἰς



ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ



ΤΙΜΩΡΙΕΣ

"Όταν ένας κορτάρει μίαν νέαν, κάνει έγκλημα, που πρέπει να τιμωρηθεί έννοιαται. Καί πράγματι: Αυτήν την νέαν την πιάει φίλη του και έτσι... τιμωρείται.

XX

Κι' ό έρως είνε έγκλημα, που γίνεται με πάθος. Καί τιμωρείται με τόν... γάμον, αν δεν κάνω λάθος.

XX

"Όταν μεθός διαπράττει ένο έγκλημα και χάνει τα λογικά σου. Καί τιμωρείται για τό μεθύδι σου βλέποντας διπλή και... την πεθερά σου.

XX

Καί όταν κυνηγας προίκες έγκληματις, όχι μία φορά, αλλά δέκα. Καί τιμωρείται παίρνοντας μαζί με την προίκα και τίν... γυναίκα.

XX

"Όταν σέβεται τόν γείτονά σου έγκληματις όντως. Καί ό γείτονάς σου σέ τιμωρεί άγοράζοντας... ραδιόφωνο έπειγόντως.

XX

Καί ή φίλα είνε έγκλημα συνήθως σέ κάθε βλάκα. Καί τιμωρείται με... την τράκα. Ο ΝΟΜΟΜΑΘΗΣ

ΤΙ ΔΕΝ Ο'ΑΚΟΥΣΟΥΜΕ

Δέν θα άκούσουμε ποτέ: —"Επαίνο από φίλο μας.

μας. —Γλυκειά λέξι από την πεθερά μας.

—"Άλλη κουβέντα από τόν εισπράκτορα του τράμ, από τό "προχωρεί" έμπρός".

—Καί σσηή γλώση από χείλη 'Ακαδημαϊκού.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΝΘΕΩΝ

"Ένας έπικίνδυνος νεαρός άδν Ζουάν έξέθεσε δύο νεάνιδας, οι όποιες έλέγοντο Ρόζα και Μαργαρίτα.

ΚΗΔΕΙΑΙ

Χθές έκίδευσα την τελευταία τρία της κεφαλής μου. Μετά την νεκρώσιμον άκολουθία έπικολούθησε φώτα ψία... έκ της φαλάκρας μου.

Α. ΤΡΙΧΟΣ

ΕΥΤΥΧΗΜΑ - ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Μέσα στο τράμ συμβαίνουν άράδα δυστυχήματα με πλείστα πάντα θύματα. 'Αλλ' όμως και ευτυχήματα δύναται να συμβή σ' αυτόν που σ' ένα όχημα με βία θ' άνεβή.

XXX

Κάθεται δίπλα σου στο τράμ, μία νεαρή: Εύ- (τυχήμα! 'Αλλ' όμως συνοδεύεται άπ' την μαμά: Δυσ- (τυχήμα!

Άλλάζεις κάθισμα έσύ και πιο μπροστά πηγαίνεις και έτσι βόσκεσαι σ'ια χήρας χαριτωμένης. "Ένα λογάκι της πετ'ς κι' αυτή γελά: Εύ- (τυχήμα!

Πληρώνεις εισιτήριο και δι' αυτήν: Δυστυχήμα! Την κουθέντολα άρχίζετε οι δύο σας σιγανά... Στην χήρα άρέσουν τα ξυνά.

Στό τέλος γίνεσθε γνωστοί οι δύο σας: Τί εύ- (τυχήμα! Καί έτσι πιάνες φίλη σου τη χήρα: Τί δυσ- (τυχήμα!

Την άγοπής και σ' αγαπά με περισσή λατρεία. Κοντά σου ή χήρα ή κομψή ξεχνάει την χρεία. Γλυκό μεθύδι σέ κερνούν τα χείλη της: Εύ- (τυχήμα!

Καί σ' ένα μ'ίνα συζύγου την παίρνεις: Τί. Δυ- (στυχήμα!

XXX

Μπαίνεις ε'ς ένα όχημα μία μέρα με σπιρτζή- (ματα καί κεί σέ περιμένουνε χαρές και δυστυχήματα.

Ε'ινε στο όχημα τρανός συνωστισμός: Εύ- (τυχήμα! 'Αλλ' ε'ινε δίπλα από σέ ένας χοντρός: Δυσ- (τυχήμα!

Με χίλιες δυό προσπάθειες λιγάκι προχωρείς και κατορθώνεις να βρεθ'ς στο πλάι μίας μικρής. Ε'ινε ώρα α ή μικρή κι' ε'ινε κοντά σου: Εύ- (τυχήμα!

Π'ας κάτι να της π'ης και τ'ως χαστούκι: "Ό- (τυχήμα! 'Αλλ' όμως σου δίνει ένα χαστούκι: Δυσ- (τυχήμα!

Μπαίνεις στο τράμ, όπου περνά από τη γειτονά (σου και μ' όλο το ρακάτι σου πηγαίνεις στη δουλειά (σου.

Καί έτσι δεν κουράζεσαι και λές: "Ό, τί εύ- (τυχήμα! 'Αλλ' όμως σου δίνει ένα χαστούκι: Δυσ- (τυχήμα!

Μα π'ας ε'ς τό γραφείο σου πολύ άργά: Δυσ- (τυχήμα! 'Αλλ' όμως σου δίνει ένα χαστούκι: Δυσ- (τυχήμα!

Τυρνάς με τράμ στο σπίτι σου τό άπογευματάκι. Σέ περιμένει ή συζυγος ως και ή πεθερά, γιά να σέ παραλάβουνε οι δύο ένα κεράκι... Χριστέ τί σωσούρα!

Αυτά με λύπη σκέφτεσαι, τό όχημα σάν τρέκι. Καί όταν από τό σπίτι σου λίγο ακόμα απέχει σέ πιάει φόθος κι' όλο λές: Πλησιάζω! Τί δυσ- (τυχήμα!

Μα τ' όχημα ανατρέπεται σέ μία στροφή εκεί (και π'ας σέ κλινική. Καί λές: "Ε'ίς τό σπίτι μου δεν έφτασα: Εύ- (τυχήμα!

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Όταν τό πρωί δένετε την γραβάτα σας στο λαιμό σας, να λέτε την γνωστή παροιμία: —Κάλλιο... γαϊδουρόδενο, παρά γαϊδουρογούρευε.

XX

"Όταν ιδ'ίτε ένα κουνούπι στο μέτωπο παντρεμένου άνδρος, να π'ίτε: —Κώνυφ έπί κέρατος βοός.

XX

"Όταν πλένεσθε τό πρωί, να λέτε: —Χάνεις κόπο και σαπουνί, σαπουνίζοντας γουρούνι.

XX

"Όταν μπαίνετε σέ τράμ της Πάουερ να λέτε τό γνωστό ρητόν: —Σπεύδε βραδέως.

Ο ΣΟΦΟΣ

ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ποнокέφαλος παρά συμπόλιτου, ό όποιος έχει από ήμέρες στην τσέπη μία άσπυρ- (νη και δεν ξέρει τί να τήν κάμ- (η).

—Συμπολίτης, έχων χαρακτι- (ρα άδ'αμάντιον ζητεί συ- (νεταίρον, γιά ν' άνοιξουν κοσμη- (ματοπωλείον.

—Ζητείται ιατρός χειρουργος, γιά όδηγός του... τράμ Παγκρα- (του.

—Κινέζος δεκανεύς του πυ- (ροβολικού, άρτι άφίχθεις ε'ς (τήν πόλιν μας εκ του σινοαπω- (νικού μετώπου, ζητεί θέσιν τα- (μίου ε'ς μεγάλην Τράπεζαν, διά (νά... διενεργή πληρωμές.

—Ημίονος εκ Τριπόλεως ζη- (τεί θέσιν ποδοσφαιριστού.

ΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΙΔΟΥΜΕ

Δέν θα ίδουμε ποτέ: —Τά λεφτά, που εδανείσαμε.

—Τό φυσικό χρώμα των μαλ- (λιών μίας νέας.

—Μαθητική έκθεση, χωρίς άρ- (θογραφικά λάθη.

—Θεατρική κριτή, χωρίς σακλα (μάρες.

—Κανταδόρο με... στεγνά (ρούχα.

—Κουρέα... κουρεμμένον.

—Καί παικτη 'Ιπποδρόμου με (σώλες γερές.

ΠΕΝΘΗ

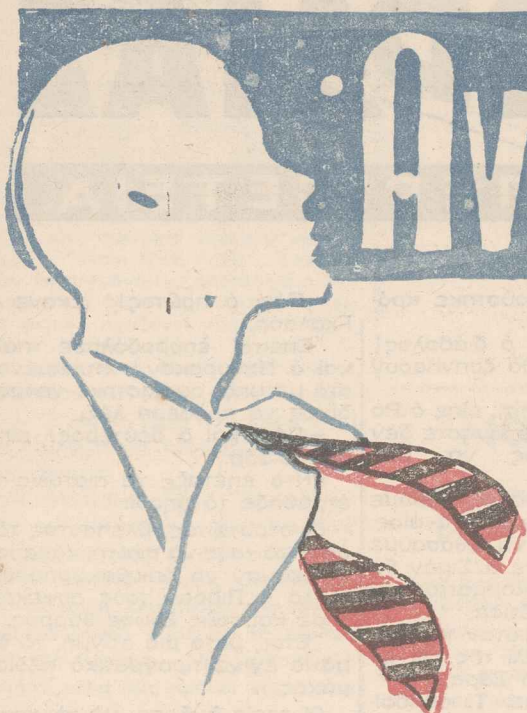
"Ο άγαπτός μας β'σιος κ. Τρέ- (κας, τραπέζιτης, τόν όποιον με (τόσην λαχτάρα περιμέναμε να (τά τινάξη γιά να τόν κληρονο- (μήσουμε, άνέρωσε εκ της τε- (λευταίας του άσθενείας έντελώς (και χάρει άκρας ύγείας.

Οί βαρυνθενούτες άνεψιοί (αυ- (τού.



"Ένα δράμα στο θέατρο

Τί κάνει μία έξυπνη δεσποινίς, όταν ό κύριος που την συνοδεύει, την παραμελεί προς χάριν μίας μπαλαρίνας



Ανόριση



μουστάκι, πρέπει ν' αφήσετε τις τρίχες του να κατεβαίνουν ως τό κεϊλος, και να τό ψαλλίζετε μόνον ε'ς τα άκρα. Καί αν δεν έχετε αυτήν την ύπομονήν, ε'ινε προτιμώστερον να τό ξυράτε. "Ετσι θ' άποφυγείτε πολλά σφάλ- (ματα.

Καμία άπολύτως δικαιολογία δεν υπάρχει γιά να έχετε άκτε- (νιστά ή λερωμένα τα μαλλιά σας. Καί όμως υπάρχουν άνδρες που φαίνονται σάν λαδωμένοι (ποντικοί ή σάν μαινάδες.

"Η καλή διατήρησις των μαλ- (λιών, πρό παντός γι' αυτούς που δεν φορούνε καπέλλο, ε'ινε ένα από τα πρώτα παραγγέλματα της κομψότητας. Καί δεν χρειά- (ζονται μεγάλα πράγματα γιά να τό κατορθώσετε.

Κάθε πρωί κύνετε ε'ς τα μαλ- (λιά σας ένα καλό ψιζατέρ, ε'ις ποσότητα ενός κουταλιού της σούδας. Τά τρίβετε καλά-καλά με τα δύο χέρια και τα σκουί- (ζετε με μίαν πετσέταν. Τέλος τα κτενίζετε δονούμενοι και από μίαν δούτσαν.

"Εάν θέλετε, μπορείτε να προσθέσετε ένα έλασρό άρωμα λεβάντας που διαπρέπει όλη την ήμέρα, χωρίς να παύητε τους άλλους. Καί, όσοι ξυρίζε- (σθε μόνον σας, μην ξεχνάτε να περνάτε από τόν κουρέα σας τουλάχιστον, κάθε δεκαέντε (μέρες.

Καί τώρα προσοχή στα νύχια! "Υπάρχουν πολλοί που θεωρούν άρκετό τό καθάρισμά τους. 'Αλ- (λά δεν άρκει!

"Εν πρώτοις τα νύχια πρέπει να κόβονται στρογγυλά, έλα- (φρώς όδάλ και όχι ούρριζα, όπως έχουν την κακή συνήθειαν να κάνουν μερικοί. 'Ας αφήσουμε δέ τους συκοφαντικούς σκεϊνούς, που τα μασσούν διαρκώς.

"Επειτα, όσού τα βάλετε λι- (γην ώρα σέ ζεστή σαπουνάδα, κόβετε με ένα ψαλλίδάκι ελα- (τάς προεκκασάς του δέρματος, που προχωρούν επάνω ε'ς τα νύχια. Τέλος, κάθε φορά που πλένετε τα χέρια σας, τρέπει να τρίβετε τα νύχια, πάντα στην πετσέτα. Ε'ινε ό μόνος τρόπος γιά να γυαλίσουν, χωρίς να βά- (λετε βερνίκι, όπως έχουν την κακή συνήθειαν να κάνουν με- (ρικοί.

"Τά άρώματα δεν ε'ιναν μόνον γιά τις γυναίκες. 'Αλλά οι άνδρες πρέπει να προσέχουν πάρα πολύ στην χροή τους και να μεταχειρίζονται μόνον ελα- (φρόστα άρώματα, όπως ήλε- (δόνια, εάν δεν θέλουν να πα- (ρεστηθούν.

"Ο καλύτερος τρόπος χροή- (ας ε'ινε ό έξής: Βουλύνετε με τό μαντίλι σας την άνοικτην (μπαγκάαν του άρώματος, την (χυρίζετε ανάποδα και τό βρε- (μένο μέρος του μαντιλιού τό (βάζετε πολλές φορές σέ τό (σώπι.

"Ετσι μένει ένα έλαφρό- (τατο άρωμα όλην την ήμέρα. Τό υποκάμισο άποτελεί ένα άλλο πρόσχημα της άνδρικής κομψότητας. Τά άσπρα μεταξω- (τά υποκάμισα ε'ινε θέασιμα τα καλλίτερα, αλλά στοικίζουν πολ- (ύ και κτηνίζονται με τό πλύ- (σιμο. Καλή λοιπόν ε'ινε και ή (ποπλίνα.

"Όταν δεν μπόρετε να αλλά- (ξετε ποκαμίσιον κάθε μέρα, να αλλάξετε καί άσπρη κολλάρια και μανίκια. Προκειμένου δέ να κάμειτε μ'αν έπικερπή όπω- (δαύτοτε έπίσημη, ε'ινε άπαραί- (τητον να φορτίτε όπωρο κολλάρι (στό κολλάρ.

Τό κοστούμι, ε'ις τό χρώμα και τό σκίμα ε'ινε ζήτημα γούστου και μόδας. "Υπάρχουν όμως με- (ρικά πράγματα που δεν πρέπει να παραβλέπονται. "Υπάρχουν λ. χ. άνθρωποι, που φορτάνε σμό- (κιν τό πρωί, προκειμένου να πά- (νε ε'ις ένα γάμον. Αυτό δεν πρέπει να γίνεται ποτέ. Τό σμό- (κιν φοριέται μόνον μετά τις έ- (πτά τό 9-αδύ, με μόνη γραβά- (τα και σκαπό τσασκτό κολλάρ.

"Η γραβάτα πρέπει να ε'ινε πάντα καλής ποιότητας, και τό σκέδιο καλαίσθητο. "Όσον άφο- (ρά τό χρώμα, πρέπει να ε'ινε ά- (νάλογο με τό χρώμα του κο- (στούμι.

Πάντως, τό βαθύ κόκκινο χρώ- (μα ε'ινε πολύ της μόδας τώρα και ταιριάζει με όλα τα κοστού- (μια. Οι γραβάτες από σουλά ά- (νοικτού χρώματος, φοριούνται μόνον τό καλοκαίρι.

Τά παπούτσια ε'ις τό σκίμα και τό χρώμα κανονίζονται από την μόδαν. Πάντως, με σκόιν ε'ινε άπαραίτητα τά λουστρίνια.

Τέλος. Τό μαντίλι άποτελεί και αυτό ένα μέρος της άνδρι- (κής τουαλέτας, όχι εύκαταφρό- (νητο. 'Απαραίτητως πρέπει να ε'ινε άπορο, από λεπτό ύφασμα. Καί από τό ίδιο χρώμα πρέπει να ε'ινε τό μονόγραμμα.



Τό ιδανικόν της άνδρικής κομψό- (τητας άλλοτε, προϋπέθετε σαρδέ- (τητα, άκαψίαν και έπισιμότητα.



"Αλλά τα πράγματα άπλοποιήθηκαν πολύ στην εποχή μας όπου ή διά- (δοσις των άπορ διαμύρωσε ένα νέον τύπον κομψότητας, κατά τό (μύλλον και ήπτον κομψόν.

Τότε λοιπόν γιατί πολλοί άν- (δρες, από την όλην εμφάνισήν (του, έπ'ηραν μόνον τό μουστάκι (που τόν παρουσιάζει τόσο γυ- (αίον; Τότε γιατί δεν φορούν (να οκισμένα παπούτσια του; Γιατί δεν κρατούν τό γελοίο (μπατονάκι;

"Εάν θέλετε να διαπρήσετε



ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο τραπεζίτης Μορώ, που έκανε την περιουσία του ληστευόντας τον κόσμο, λαβαίνει ένα γράμμα με την μυστηριώδη υπογραφή «Εκδικητής», που τον διατάζει να μοιράση την περιουσία του στους φτωχούς. Δεν συμμορφώνεται φυσικά, και την ημέρα που έπρεπε να αναγγείλει επίσημα τους νόμους της κληρονομιάς του Ζακελίνας με τον μαρκισό ντε Λα Ρικαντόν, πέφτει, κεραιανόητος. Η κόρη του μαθαίνει όλην την αλήθεια και αποφασίζει να μοιράση όλην την περιουσία των πτωχών. Κατόπιν φεύγει για το Παρίσι, όπου πέφτει στα χέρια κακοποιών, από τους οποίους την σώζει ο μυστηριώδης «Εκδικητής». Έν τω μεταξύ ο Μορώ, που έχει πονέσει στη ζωή με ένα φάρμακο που του έδωσε ο «Εκδικητής» βρίσκεται φυλακισμένος σε ένα μέρος, όπου την παρέα του είναι πανουργία και της επιπλήττειται ύποπτος του κλέφτου του. Άλλα και οι κακοποιοί, που είχαν αρπάξει την πρώτη φορά την Ζακελίνα δεν υποχωρούν. Η μέρα παραφύλαξε ο ένα έρμηκο με τον σκοπό αυτή τη φορά να την εξασθενίσουν.

6ον

Οι δύο κακοί κρυφονταί ρίχνονται κατά της Ζακελίνας, της τυλιγμένης το κεφάλι μ' ένα μούρο πανί, προτού προλάβει ν' άμυνθη, ανύποπτη καθώς ήταν, και την εκφοβίζουν εως εις το ποτάμι επάνω από το κινγκλιδωμά της γεφύρας.

Και ενώ η δυστυχισμένη γυναίκα εξασθενίζει εις τα νερά του Σηκουάνα, οι δύο κακοποιοί κρύβουν σ' ένα αυτοκίνητο και πηδούν τους στην Διάνα και τον Μορώ.

♦♦

Όπως καταλαβαίνετε, ο Γιαννάκης δεν ήταν ποτέ τόσο καλά στην υγεία του. Αχόριστος από τον Γλυκόρριζα, επιγίαινε κάθε πρωί μαζί του στο σχολείο του χωριού.

Και ένα βράδυ που έγύρισαν στο σπίτι με πολύ καλούς βαθμούς, οι προστάται τους τους άφησαν να παίζουν ελεύθερα με κάτι συμμορφωτές των.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ

Τα δύο παιδιά είχαν καταστρώσει ένα πολύ τολμηρό σχέδιο, από τα σχέδια εκείνα που ένθουσιάζουν τους πατεράδες

και κάνουν να τρέμουν τις μητέρες.

Αντί να πάνε στην πλατεία του χωριού, για να παίζουν με τα άλλα παιδιά, όπως έκαναν άλλες φορές, έτρεξαν κατά τον Σηκουάνα.

Εκεί έκοψαν δύο καλάμια και από ένα μαγαζάκι αγοράσαν ένα δαχτυλίδι για το ψάρεμα, δύο πετρινιές δηλαδή μέσα στο δόλωμα.

Τέλος, έμπηκαν σε μια βαρέκα που ήταν δεμένη στην όχθη και άρχισαν να ψαρεύουν, χωρίς σπουδαίο αποτέλεσμα, φυσικά.

Το ψάρεμα εξακολουθούσε, όταν έξαφνα ο Γλυκόρριζα άφησε μια κρουνή.

—Γιά δες εκεί! είπε του Γιαννάκη, φαίνεται σαν άνθρωπος και άνεβοκατεβαίνει μέσα στο ποτάμι.

—Τι λές; έκανε ο Γιαννάκης εκπληκτός.

—Μά δεν βλέπεις; φαίνεται σαν γυναικά... θάπρεσε από την γέφυρα. Θα κόμη όμως αρκετές βουτιές, όπου να βρή τον πάτο.

Τα δύο παιδιά καθώς ήταν προσελωμένα στο ψάρεμα, δεν είχαν ιδέα τίποτε από το τρομακτικό δράμα που είχαν εκτυλίξει στην γέφυρα του ποταμού.

Τώρα έδωσαν καθαρά ένα ανθρώπινο σώμα να παρασύρεται από το νερό. Και ο Γιαννάκης δεν μπόρεσε να κόμη άλλο τίποτε παρά να τρομάξει, ενώ ο Γλυκόρριζα έδειξε περισσότερο ψυχραιμία και θάρρος.

—Μην κοιτάς καθόλου, είπα στο μικρό του συντρόφου, και μη φωνάζεις. Αν μπορέσουμε θα βρή τον γλυτώσαμε.

Λέγοντας αυτά, έλυσε τη βάρκα, έπρεπε να κοιτάει και άρχισε να λάνη με όλη του τη δύναμη.

Πού να ξέρει ο καλός Γλυκόρριζα, ότι έκοψε για την σωτηρία της Ζακελίνας, της μητέρας του μικρού του συντρόφου! Πού να το φαντασθεί!

Η βάρκα έφθασε σε λίγο ως κάτω οκείδον από την γέφυρα. Έκλειν την στιγμή το σώμα της Ζακελίνας.

Μέσα στη βάρκα ήταν μια άρτανη. Ο μώρτης την κατέβασε με όλην μέση στο νερό και με τέτοιαν επιδεξιότητα, ώστε κατάφερε να αρπάξει το θύμα από τα ρούχα.

—Το πάσαμε το ψάρι! έφώναξε χαρούμενος.

Πράγματι έκρατοσε καλά το θύμα των κακοποιών, ακριβώς τη στιγμή, που χωρίς την επέμβαση του, θα βυθιζόταν για τελευταία φορά.

Αφού εξασφάλισαν έτσι την λείαν του, ο Γλυκόρριζα έστρεψε προς τον Γιαννάκη και του είπε:

—Η κόρη σου τώρα να βοηθήσει και σ' αυτό. Κατά την γνώμη σου, θα κόμη όμως αρκετά από τα φθάρουμε στην όχθη.

Ο Γιαννάκης δεν ήθελε να φωνηθεί κατώτερος του συντρόφου του, έδωσε όλη τη δύναμή του για να κρατήσει καλά την άρτανη, ενώ ο άλλος έπαινε τα κουπιά.

Ζακελίνας ανέβαινε πάλι στην επιφάνεια.

—Νάνη! έφώναξε ο Γλυκόρριζα.

Μέσα στη βάρκα ήταν μια άρτανη. Ο μώρτης την κατέβασε με όλην μέση στο νερό και με τέτοιαν επιδεξιότητα, ώστε κατάφερε να αρπάξει το θύμα από τα ρούχα.

—Το πάσαμε το ψάρι! έφώναξε χαρούμενος.

Πράγματι έκρατοσε καλά το θύμα των κακοποιών, ακριβώς τη στιγμή, που χωρίς την επέμβαση του, θα βυθιζόταν για τελευταία φορά.

Αφού εξασφάλισαν έτσι την λείαν του, ο Γλυκόρριζα έστρεψε προς τον Γιαννάκη και του είπε:

—Η κόρη σου τώρα να βοηθήσει και σ' αυτό. Κατά την γνώμη σου, θα κόμη όμως αρκετά από τα φθάρουμε στην όχθη.

Ο Γιαννάκης δεν ήθελε να φωνηθεί κατώτερος του συντρόφου του, έδωσε όλη τη δύναμή του για να κρατήσει καλά την άρτανη, ενώ ο άλλος έπαινε τα κουπιά.

Η άποψασις από την όχθη δεν ήταν μεγάλη. Και χωρίς στή υπεράνθρωπη προσπάθεια των δύο παιδιών, σε λίγο η βάρκα άρσασε στην αμμουδιά, σπινθόντας πίσω της ένα ολόκληρο σώμα της δυστυχισμένης Ζακελίνας.

Ηταν όμως ακόμη ζωντανή! Και θα μπορούσαν να την σώσουν: Αυτό δεν μπορούσαν βέβαια να το ξέρουν τα δύο παιδιά.

Από τον ένθουσιισμό τους για την εύκολη αυτή επιτυχία, δεν εκατάλαβαν ότι δεν ήταν αρκετές οι δικές τους δυνατότητες για να γλυτώσουν μια πνιγμένη.

Έτσι, όταν έφθασαν στην όχθη και είδαν την έρμηκα υπό πικρατούσε γύρω, τους έπιασε φόβος.

Σαν κάτι να τους έλεγε ότι οι υπεράνθρωποι κόποι τους θα πήγαιναν χαμένους, αν δεν κατόρθωναν να έπανοφύουν έγκαιρα εις την ζωήν το θύμα.

Δεν φαίνονταν όμως κανείς πουθενά, να τους βοηθήσει. Τι να κάμουν; Τι άλλο παρά να

καλέσουν εις βοήθειαν: —Βοήθεια!... Βοήθεια!... Έκουσε μια πνιγμένη!... έφώναξε ο Γλυκόρριζα.

—Βοήθεια!... έφώναζε σαν αντίλαλος και ο Γιαννάκης.

Άλλα κανείς δεν έσπευσε στην φωνή των δύο μικρών σωτήρων της Ζακελίνας.

Έξαφνα ο Γλυκόρριζα, άφου δεν έδωκε κανέναν, έσκέφθηκε να βγάλει το μαύρο πανί, που σκέπαζε ακόμα το πρόσωπο της Ζακελίνας...

Άλλα δεν μπόρεσε να κρατήσει μια κραυγή χαράς και εκπλήξεως, όταν είδε την γυναικά στο πρόσωπο και την άνεγνωρισε.

Όστόσο δεν είπα τίποτε. Έφρόντισε μάλιστα ν' απομακρύνει τον Γιαννάκη, που δεν είχε καταλάβει τίποτε.

—Τρέχα στο σπίτι, του είπε, να ζητήσεις βοήθεια. Δεν βλέπεις που δεν μας ακούει κανείς;

Και ενώ ο μικρός νέος της πνιγμένης έφευγε, τροχόδον προς το σπίτι, ο Γλυκόρριζα του φώναζε από πίσω:

—Μπράβο, χοντρή μου!... Με καλτασμού!...

Ο μορτάκος είχεν άναγνωρίσει στο πρόσωπο της πνιγμένης τα χαρακτηριστικά της μητέρας του μικρού του φίλου.

Και τότε, με την έκτακτη ευαίσθησία της εξαιρετικής του καρδιάς, έσκέφτηκε ότι ο Γιαννάκης δεν έπρεπε να την ιδεί σ' αυτήν την κατάσταση, ν' άναγνωρίσει φανερικά την δυστυχισμένη μητέρα του.

Έσκέφτηκε ότι έπρεπε πρώτα να θεσπισθεί αυτός αν είχε ζωντανή. Γι' αυτό έδωσε με τρόπο τον φίλον του.

Όταν έμεινε μόνος ήρσισε μια πολύ παράξενη εργασία: άρπασε τα χέρια της πνιγμένης και άρχισε να τ' άνεβοκατεβαίνει ρυθμικά, προσπαθώντας να της έχη πάντα το κεφάλι προς τα κάτω.

Από τη ζωή που έκανε με τους θαρκάρηδες του Σηκουάνα, ο Γλυκόρριζα απέκτησε αρκετή πείρα από τον τρόπον, κατά τον οποίον μπορεί κανείς να σώσει ένα πνιγμένο.

Έπειτα από λίγο θάνατος ή δράος άρχισε να τρέχει από το πρόσωπο του. Η κούρασι ήταν φανερό στα χαρακτηριστικά του. Άλλα δεν έστάματσε.

Εξακολουθούσε την προσπάθεια αυτήν, στην οποίαν τον έδωσαν άφελος ή φιλοτιμία και η ηρωική του αταπαρτία.

Είχε τόσο κουρασθεί, που σε λιγάκι θα ήταν υποχρεωμένος να σταματήσει. Άλλα ούτε σκεφτόταν τέτοια πράγματα. Ήθελε άπωδολίσει την ζωήν, την μητέρα του καλού του συντρόφου.

Ευτυχώς γι' αυτόν και για την Ζακελίνα, ο Γλυκόρριζα έφάνα τυχερός στις προσπάθειές του.

Ύστερα από λίγο το σώμα της πνιγμένης έκαμν μιάν άόριστη κίνηση και από τα χείλη της έδωκε μια πνοή που δεν άκούσθηκε καθόλου.

Ο μικρός έσπυρνούσε τις προσπάθειές του και σε λιγάκι η Ζακελίνα άνοιξε τα μάτια.

Τότε ο μώρτης της έστρώσε: —Είσαιτε καλύτερα, κυρία!

Άλλα η Ζακελίνα δεν του άπάντησε. Τότε ο Γλυκόρριζα έανάστασε την γυναικίνητη του άψαυ και είδε την Ζακελίνα να τον βλέπει και να τον άναγνωρίζει τελείως.

Τότε ο μικρός ένθουσιόσθηκε. —Τι καλά, είπε. Πάσα θα εύχρηστοίδη ο Γιαννάκης που θα ξαναβρίσκει την μητέρα του!...

ΕΓΚΛΗΜΑ Η ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ; —Κύριοι, δεν ξέρω ποιοι είστε, σ' αυτόν έδωσαν ένα μάτω. Τέ μόνον που ξέρω και μου άρεσει, είναι ότι με σώσατε από βέβαιον θάνατον και έμυμωρήσατε τον άνθρωπον που με κατέστροφες. Αυτό είναι άρεστό για να σας άνηκω δάκλρηος. Μπορείτε να με κάνετε ό,τι θέλετε: είμαι οκλάδως σας.

Μέ αυτά τα λόγια ο γέρω Λαβέν, όταν έβγυκε από το καί το Μορώ, εύχρηστοσε τον «Εκδικητήν και τον άδελφόν του.

Ο «Εκδικητής» του έσφιξε το χέρι και του είπε.

—Δεν ζητώ άλλο τίποτε παρά να είσαι φίλος μας.

Τρέμοντας από την συγκίνησιν, ο μικρός νούσιος ο έλευθερωμένος κατάδικος άρπασε το χέρι εκείνου που ευεργέτη του, το έβλρησε και είπε:

—Εύχαριστώ!

Έτσι με μια μονάχα λέξη ο «Ιάκωβος και ο Ρογήρος εκατάλαβαν ότι ο άνθρωπος εκείνός θα μπορούσε και να κοιμητισθεί άκόμη προς χάριν των.

Γι' αυτό, κατά την άρεσίαν της άπουσίας των από τον Κόκκινον Πύργον, του έμπιστευθησαν την φύλαξιν του αικμάλωτου των.

Ο Λαβέν άφοιούθηκε στην νέαν του ύπνεον αν με έμμενην και ζήλο, που του έδωσαν εις η χαρα του να βλέπει σ' αυτήν την κατάσταση τον άνθρωπον, τον οποίον έμίσωσε περισσότερο από από κάθε τί άλλο.

Κάθε πρωί ζυγνύονσε πολύ εύγρη, έμπαινε στο χυμικό έργαστήριό του «Εκδικητού και από τον μεταλλικόν καθρέπτη παρακολουθούσε την άνυναν του φυλακισμένου, που μετρούσε τις άτέλειωτες ώρες του μαρτυρίου του.

Ένα πρωί ο γέρω Λαβέν έπιασε τυχαίως στα χέρια του ένα βιβλίο που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι του «Εκδικητού.

Καθώς όμως το άνοιξε έέφυγε από μέσα μια φωτογραφία. Ήταν ή φωτογραφία της Ζακελίνας, την οποίαν ο «Εκδικητής» έδωσε βιαστικά εκεί μέσα, για να μην την ιδεί ο άδελφός του, κι' έπειτα έέλασε να την φύλαξη στην μυστική κορμπίνα.

—Ποιά να είναι ή κορμπίνα αυτήν; έσκέφθηκε ο γέρω Λαβέν σκανδαλισμένος από την

γυμναστική έκφρασιν της Ζακελίνας.

Έπειτα από δύο μέρες και η δυστυχία αυτή έπαισε πάλι ύψμα νέου εγκλήματος. Ποιοι νάνε, λοιπόν, οι κακοί κρυφονταί, που την κυνηγούν τόσο πολύ;

Μεγαλοπρεπής στην άξιοπρεπεία, προμερής στην όργη του, άφραος σάν τον Άρχάγγελο Γαβριήλ, ο «Εκδικητής» έφώνασε, με φωνήν που έτους έλασφά.

—Πρέπει να τους έλασφά, αυτούς τους ληστές! Και δεν θα τους ληπθώ καθόλου! Είς θάνατον!...

Και με κάποιο μυστικόν έξορσιν έξυκολούθησε:

—Τώρα πρέπει να τρέξω εις βοήθειάν της. Πρέπει με κάθε θυσία να την σώσω. Και όχι μόνο να σώσω, αλλά και να την προσφύλω από κάθε νέαν έπίθεση.

—Άκουσε. Ρογήρε: Έσώδω με περιμένης έδώ και σε λιγάκι θα σου τηλεφωνήσω.

Και η Ζακελίνα έξανάκλεισε τα μάτια.

Τότε ο Γλυκόρριζα έπληπασε σιγά στο κρεβάτι και έειπε στον μικρόν του σύντροφον:

—Έλα, κατέβα, και άρπασε την να κοιμηθεί. Δεν βλέπεις πως είναι καλύτερος; Πως είναι καλύτερος;

—Αδελφέ μου, σε γνωρίζω πολύ καλά, γνωρίζω ότι δεν φοβάσαι μήπως ληψυχρήσας. Έν μόνονα σου λέω: πρόσδε μίπως ο έρωσ σου έμνησεί ή κόρη, σε κάμει και λησμονήσας το μίσος που πρέπει να σου έμνησεί ο πατέρας.

—Μείνε ήσυχος! έφώνασε ο «Εκδικητής, θα κάμω και λησμονήσας μου και μόνο το καθήκον μου, έστω και αν πρόκειται να ξερολιζώ την καρδιά μου. Γιατί ώρ-κίστικα.

Αφού άπεχαιρίεσε τον άδελφόν του ο «Εκδικητής, έδωκε από τη μυστική πορτούλα, έκατέβηκε νευρικά την σιδερένια σκάλα, μωρμυρίζοντας:

—Θέλω να ζήσω. Και θα ζήσω!...

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ



γυμναστική έκφρασιν της Ζακελίνας.

Έπειτα όταν είδε από πιά κοντά την εικόνα εκείνη που άκνιτοδούλασε από χάρη και άγνότητα άρχισε να ψιθυρίζει:

—Περσέρον! θάλας κανείς κανείς, όπ' κάποιος έλάσφω έπάνω σ' αυτή την φωτογραφία!

Την έκράτσε κάμψισιν ώρα στα χέρια του, γυμνέμενος άπό τη χάρη της άγνωστης εκείνης, και έτοιμαζόταν να την ξαναθάλη στο βιβλίο, όταν έξαφνα άνοιξε ή μυστική πόρτα και παρουσιάσθηκε ο Ιάκωβος με τον άδελφόν του.

—Έχωμε κανένα νέο; έρώπησε άμέσως ο «Εκδικητής.

—Τίποτε, άπάντησε ο γέρος. Ο φυλακισμένος δσο πάει και φρονιμεί.

Ο «Εκδικητής» έρριξε μια ματιά στον κινιτόν καθρέπτην. Έπειτα έπληπασε τον Λαβέν και τον έρώτησε:

—Είσαι εύχρητισμένος έδώ μέσα;

—Μάλιστα, κύριε. Τώρα μπορώ να έλπιζω ότι θα ιδώ καλλίτερες μέρες.

—Ο άδελφός μου φρονιμίζει για το παιδί σου.

—Τι καλός που είσαι! —Δεν έμυμωσε άκόμη τίποτε γι' αυτόν, αλλά θα τον βρούμε. Γι' αυτό να είσαι βέβαιος.

Βαθεία συγκινημένος, ο έλευθερωμένος κατάδικος έκνταξε τους δύο άδελφούς μ' ένα είδος θρησκευτικής ευλαβείας.

Έπειτα, παίρνοντας θάρρος, από την καλωσύνη των δύο άδελφών, ο Λαβέν έπρόσθεσε:

—Πόσο θα ήθελα να ξαναέλαπα τον μύλο μου, όπου έγεννήθηκε το παιδί μου και άπαινη ή γυναικά μου! Δεν είναι κακό απ' έδώ...

—Νά πάς όταν θέλεις, τον διέκοψεν ο «Εκδικητής.

—Και πάλιν, σε εύχρητιστώ. Άπόψε θα είμαι πάλιν έδώ.

Και ο πρώην μωλινός έφυγε γεμάτος χαρά, με το μπιστοπότο στο χέρι, ενώ στα μάτια του άρχισε να σκηνιαίζεται ή ζωγραφία της παλιν έκείνης γενιάς, όπου άλλοτε είχε άνοιξει και μετά μαράθηκε τόσο γρήγορα ή ειρηνική του χαρά.

—Τι καλός άνθρωπος! είπε ο Ρογήρος στον άδελφόν του. Μπορούμε να έχομε άπόλυτη έμπιστοσύνην σ' αυτόν. Ποτέ δεν θα μας προδώσει.

Άλλα ο «Εκδικητής» δεν άκουε πιά τί του έλεγε ο άδελφός του. Χωρίς να θέλει είχε άνοιξει το βιβλίο που θριακόνταν επάνω στο τραπέζι, και παραπρόσθε την φωτογραφία της Ζακελίνας έπλημνα, με θρησκευτική ευλάβειαν και ένα είδος λατρείας, μένα κράμα άπεριόριστου θαυμασμού.

Ο άδελφός του κάθισε παράμερα σε μια πολυθρόνα, έβγαλε από την τσέπη του μιάν έρμηκίδα κι' άρχισε να την διασάξει.

Έξαφνα όμως έφώνασε: —Ιάκωβε, άκουσε τί γράφει αυτή ή έρμηκίδα!

Και άρχισε να διασάξει το κείμενον: «Είς το Δουαδύ δύο μικρά παιδάκια άνέσταναν από τον ποταμόν μιάν γυναικά πενήτωροισαν. Έξπριδωθή ότι λέγεται Ιωάννα Μπερτέν...»

—Τι λές! τον διέκοψε ο «Εκδικητής.

Άρπασε την έρμηκίδα από τα χέρια του άδελφού του και συνεπληρώσε το διάδομα: «Ιωάννα Μπερτέν, διδασκάλίσσα του πιάνου εις το Παρίσι. Η δυστυχής εύρισκόμενη εις έλαση, νην κατάστασιν, δεν κατέστη άκόμη δυνατόν ν' άνακριθεί...»

—Είπε φοβερό! έφώνασε ο «Εκδικητής, με φωνήν που την έπληγν ή συγκίνησις. Δεν έ-

λείψαμε παρά δύο μέρες και η δυστυχία αυτή έπαισε πάλι ύψμα νέου εγκλήματος. Ποιοι νάνε, λοιπόν, οι κακοί κρυφονταί, που την κυνηγούν τόσο πολύ;

Μεγαλοπρεπής στην άξιοπρεπεία, προμερής στην όργη του, άφραος σάν τον Άρχάγγελο Γαβριήλ, ο «Εκδικητής» έφώνασε, με φωνήν που έτους έλασφά.

—Πρέπει να τους έλασφά, αυτούς τους ληστές! Και δεν θα τους ληπθώ καθόλου! Είς θάνατον!...

Και με κάποιο μυστικόν έξορσιν έξυκολούθησε:

—Τώρα πρέπει να τρέξω εις βοήθειάν της. Πρέπει με κάθε θυσία να την σώσω. Και όχι μόνο να σώσω, αλλά και να την προσφύλω από κάθε νέαν έπίθεση.

—Άκουσε. Ρογήρε: Έσώδω με περιμένης έδώ και σε λιγάκι θα σου τηλεφωνήσω.

Και η Ζακελίνα έξανάκλεισε τα μάτια.

Τότε ο Γλυκόρριζα έπληπασε σιγά στο κρεβάτι και έειπε στον μικρόν του σύντροφον:

—Έλα, κατέβα, και άρπασε την να κοιμηθεί. Δεν βλέπεις πως είναι καλύτερος; Πως είναι καλύτερος;

—Αδελφέ μου, σε γνωρίζω πολύ καλά, γνωρίζω ότι δεν φοβάσαι μήπως ληψυχρήσας. Έν μόνονα σου λέω: πρόσδε μίπως ο έρωσ σου έμνησεί ή κόρη, σε κάμει και λησμονήσας το μίσος που πρέπει να σου έμνησεί ο πατέρας.

—Μείνε ήσυχος! έφώνασε ο «Εκδικητής, θα κάμω και λησμονήσας μου και μόνο το καθήκον μου, έστω και αν πρόκειται να ξερολιζώ την καρδιά μου. Γιατί ώρ-κίστικα.

Αφού άπεχαιρίεσε τον άδελφόν του ο «Εκδικητής, έδωκε από τη μυστική πορτούλα, έκατέβηκε νευρικά την σιδερένια σκάλα, μωρμυρίζοντας:

—Θέλω να ζήσω. Και θα ζήσω!...

ΤΟ ΦΟΡΗΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ —Σύντα, γλυκεία μου μαμά, κα!

Και ο Γιαννάκης, που είχε σκαρφώσει επάνω στο κρεβάτι τις μητέρας του, λυγνέοντας κοντά της, με τα χέρια έμνεμα, κλαιόντας με λυγνέμον, δεν έπαυε να παρακαλή: —Σύντα γρήγορα... ζήνα!...

Άλλα η Ζακελίνα που είχε μεταφερθεί από την Μαρτίαν και τον πατέρα της στο σπίτι

τους, δεν μπορούσε άκόμη να πναινε καλύτερα.

—Ορίστε, είπα ο γιατρός δι- νοντας μιάν συνταγή. Άδριο το πρωί θα ξαναρθώ πάλι. Άλλα μην άνησυχείτε γιατί δεν δια- τρέχει πιά μεγάλον κίνδυνον.

—Ο γιατρός έχει δίκιο, είπα ο Μποντάν που έμπαινε έκεν'ν τη στιγμή. Πρέπει ν' άκούμε πάντα τους γιατρούς, Μαρτίνα.

Τότε ο γιατρός έπρόσθεσε: —Θα τηλεφωνήσω άμέσως στο Παρίσι, στον διευθυντήν του νοσοκομείου Μπωλόν, που είναι φίλος μου, να σάς στείλιν ένα νοσοκομειακό άμάζι. Θα το έξη- γήσω και την κατάσταση της άρρωστης και να είσαοτε βέβαι- οι ότι θα την περιποιθούν ό- σον το δυνατόν καλύτερα.

Ο γιατρός τότε είπα μερικά άκόμη ένθαρυντικά λόγια και έφυγε. Η Μαρτίνα τον συνέδε- ψε ως την έξωπορτα.

Ένώ έσκούπιζε τα μάτια της, ένας άνθρωπος καμιά σαραν- τάρια χρονών, μάλλον ψηλός και πολύ καλοντυμένος, την έ- πληπασε και την έρώτησε με ειλικρινές ένδιαφέρον:

—Έχετε λοιπόν άρρώστους στο σπίτι σας;

—Μάλιστα, κύριε. —Τόν άντρα σας μήπως; —Όχι, μιάν φίλη μου. —Μήπως είναι ή νεαρή γυναι- κά που την ετράβηξαν δύο παι- διά από τον Σηκουάνα

